

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

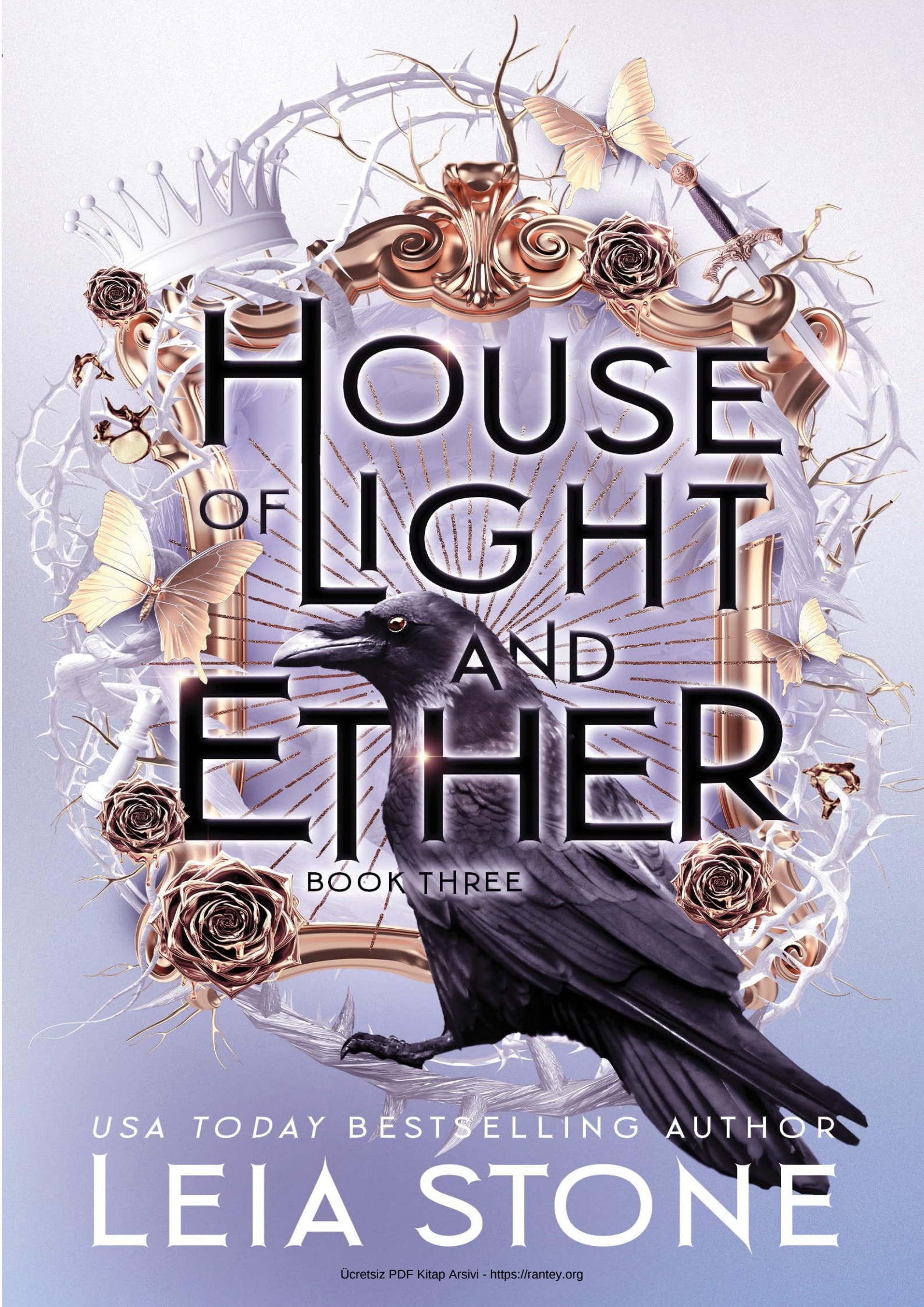
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE OF LIGHT AND ETHER

BOOK THREE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İŞIK VE ETER EVI

YALDIZLI ŞEHİR ÜÇÜNCÜ KİTAP

LEIA STONE

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofPDF.com)

Depresyon ya da umutsuzluktan muzdarip olan herkese. Işık size ulaşsın ve sizi karanlıktan çıkarsın.

OceanofPDF.com

ONE

Quorum yukarıdan gülerek ruhumun Dipsiz Kuyu'da son bulacağını söylerken, kan havuzunda yüzdüğüm bir kâbustan karanlıkta uyandım.

Doğrulup yönümü bulmak için etrafıma bakarken kalbim göğsüme çarpıyordu. Bir tür mağaranın girişinden ay ışığının gümüş huzmeleri süzülüyordu ve nefes alışım yavaşladı. Girişten , Kraliçe Solana'nın bana verdiği at olan Ranger'ın üzerine tünemiş Yanric'in silüetine baktım. Yanımdan küçük bir horlama sesi geldi ve boynumu bükerek yanımda uyuyan forma baktım.

Efendi Clarke.

Benim... babam.

O anda her şeyin anısı gözümün önüne geldi ve titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Karanlığa , Blair'in saçlarını ateşe vermiş ve sonra neredeyse ormanı yakıyordum. Sonra Efendi Clarke ben bayılana kadar tenime dokunmuştu. Neden hâlâ buradaydım? Gitmeliydim, atıma binip onu terk etmeliydim. Ben delirirken benimle kalmasına gerek yoktu.

"Kabus mu? Yanric sordu.

Kuşuma baktım ve başımı salladım. Clarke Usta beni uzun süre tuttuğu için tenim hâlâ biraz yanıyordu. Şu anda serin bir banyo için adam öldürebilirdim.

'Onu bırakmalıyız. Sadece yanacak,' dedim Yan'a.

Efendi Clarke'a bana gerçek babam olduğunu söylemediği için kızgındım ama onun yaralanmasını da istemiyordum. "Gerçek baba" düşüncesi bana yanlış geliyordu. Beni büyüten babamdan daha gerçek bir baba yoktu ama Clarke Usta'nın ne olduğuna dair bir kelime yoktu. Ekstra baba mı? Beni Isariah'ın kapılarında gecenin karanlığında ağırlarken bırakan kayıp baba mı?

Düşüncelerim Ariyon'a, Eden'e, babama gitti... ama onları bir kenara ittim. Geçmiş hiçbir şeye yardımcı olmayacaktı. Onlar güvendeydi ve önemli olan tek şey de buydu. Artık onları umursayacak duygusal kapasiteye sahip değildim. Yan'la ne yapacağımıza karar vermeliydim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yanric, kendini istercesine hafifçe sarsarak.

İçimi çektim. Marissa'ya gitmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama yaşadıklarımı anlayabilecek tek kişinin o olmasından korkuyordum. Mektubunda bana gücüm konusunda yardım edebileceğini söylemişti. Niyeti bana gücümü nasıl geliştireceğimi öğretmek olsa bile, onu nasıl kontrol edeceğimi de biliyor olabilirdi.

"Yalanlar," dedi garip bir erkek sesi zihnimde ve inledim. Sesleri daha sık duymak kötüye gittiğim anlamına geliyordu.

Efendi Clarke yanımda kıpırdandı ve onu uyandırmak istemediğim için donakaldım. Onunla tartışmak ya da öfkem yükselirse onu incitme riskini almak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

'Marissa'ya gideceğiz. Haritayı takip edin,' dedim Yanric'e.

Başımı salladı. 'Belki oradayken biraz istihbarat toplayabilir ve savaşı daha başlamadan durdurabiliriz. Belki de herkesi böyle kurtarırsın.

Kehanette bulunan Nightling savaş hakkında çok fazla düşünmemiştim. Ama Yanric haklıydı. Onların kutsal mekânına girersem belki gücümü kontrol etmeyi öğrenebilir ve sonra Yıldızlı Şehir'e dönüp Solana'ya kampları hakkında bildiğim her şeyi anlatabilirdim.

'Belki de önce biz saldırmalıyız. Onlar bizim için gelmeden önce onları yok ederiz,' dedim Yan'a yavaşça ayağa kalkarken. Karanlığa gider ama önce Marissa'yı ve tüm Nightling'leri indirirsem, o zaman buna değecekti.

Bir el yılan gibi uzandı ve kumaşla kaplı bileğimi kavrayarak sertçe sıktı. İrkildim, aşağı baktım ve Efendi Clarke'ın kararlı bakışlarıyla karşılaştım.

"Sana yardım etmem için bana bir şans ver. Eğer başarısız olursam, Çorak Dağlar'a kaçabilir ve bir mağarada tek başına karanlığa gömülebilirsin, eğer istediğin buysa." Sesi uykudan kalın ve çakıllıydı ama sözleri beni sarstı. Çorak Dağlar. Oraya gideceğimi mi düşünmüştü? Seyrek de olsa insanlar hâlâ orada yaşıyordu. Hayır, tek bir kişiye bile zarar verebileceğim hiçbir yere gitmezdim.

"Bana yardım edemezsin. Sadece canın ," dedim ona.

Bileğimi bıraktı ve oturdu. "Benim için sorun değil Fallon." Bakışlarını tuttu ve boğazım sıkıldı. Ne demek istiyordu?

"Beni kızdırırsan seni diri diri yakmamda bir sakınca görmüyor musun?"

Tersledim. Bir kez başını salladı. "Eğer bu seni kurtarmak için bir şans

olduğu anlamına geliyorsa, evet."

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri kııptım. Hem ağlayıp hem de içimde hiçbir şey hissetmemek tuhaftı.

O anda, onun körü körüne sadakati ve gösterdiği özen bana babamı hatırlattı - ona asla vermeyeceğim bir unvan olan gerçek babamı. O Efendi Clarke'tı, görünüşe göre bir gece

Marissa'ya yalan söylemesi için baştan çıkarılmış bir adamdı ve ben de bunun bir yan ürünüydüm. "En baştan başlayalım." Kalın, iyi yıpranmış bir defter ve yanında tanıdığım başka bir kitap çıkardı. Hayes'in kütüphanede bulunduğu kitaptı bu,

Kül Evi'nden birinin zihin kontrolü kullandığından söz eden. "Sesler mi duyuyorsun?" diye sordu.

Göğsüm sıkışıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Ne yapabileceğini sanıyordu? Sorunumdan kurtulmanın yolunu mu okuyacaktı?

Yanric Ranger'ın sırtından uçarak omzuma kondu. *'Riskleri biliyor ve yardım etmek istiyor. Bir zararı olmaz. Marissa son çaremiz olacak.*

Clarke'a tekrar baktım ve bir kez başımı salladım.

Clarke Yanric'e baktı. "Sen mi? Gizemli sesler mi?"

Kuşum bir kez başını salladı.

"Benim aynısını mı duyuyorsun?" sordum ona.

Bir an sessiz kaldı. *"Ve daha fazlasını,"* diye paylaştı.

Kaşlarını çattım. Üstat Clarke kitabına notlar almaya başladı ve sonra bazı sayfaları .

"Burada belirtilerin yükünü ilk başta tanıdık kişinin çektiği yazıyor. Yani Yanric en tedirgin hisseden, bir şeyler duyan, kabuslar gören, güç kontrolünü kişi olacak."

Ağzım açık bir şekilde tanıdığımı baktım. *"Yan, bu doğru mu?"*

Bir kez daha başını salladı ve ben de uzanıp onu göğsüme doğru çektim. Normalde ona karşı hissettiğim sıcak ve bulanık duygular, çaresizlikten oluşan kalın bir örtünün altına gizlenmiş gibiydi ve bu o kadar sinir bozucuydu ki çılgılık atmak istedim.

"Üzüntümü kovamıyorum," dedim Üstat Clarke'a, yanağımdan bir damla yaş süzülürken. "Ben de ağlamayı durduramıyorum. Kabuslar görüyorum. Zaman zaman hissizleşiyorum ve sinirlendiğimde..." Sözlerimi yarım bıraktım ve Üstat Clarke sanki her şey mantıklıymış gibi başını sallayarak daha fazla not aldı.

"Bunu kontrol edemezsin," sözümü bitirdi.

İçimi çektim, Yan'ı serbest bıraktım ve kollarımdan ormana doğru uçu.

'Ava gidiyorum,' dedi ama onun da normal hissetmekte, mutluluk ya da sevgi hissetmekte zorlandığını hissettim.

Üstat Clarke kitaplara dokundu. "Burada atalarınızın büyüsünü taşıdığınız yazıyor. Örneğin, Ariyon'la yaptığınız gibi yer değiştirme gücü size Ametist Bane tarafından verilmiş."

"Biliyorum," dedim ona, ses tonumun sert çıkmasını engelleyemeyerek.

"Bence duyduğün sesler psikoz değil. Bence onlar atalarınızın büyüsü içinizde birikirken size kalan kalıntılar."

Bunun üzerine içime bir rahatlama geldi. Yani, bu durumu daha iyi yapmadı. Hâlâ sesler duyuyordum -eğer haklıysa bedensiz ruhların sesleri- ama bu aklımı tamamen kaybetmediğim anlamına geliyordu.

"Peki bu ne anlama geliyor? Onları durdurabilir miyiz?"

Clarke dudağını çiğnedi. "Bu konuda henüz emin değilim. Kül ve Gölge Evi'nin gerçek tarihini öğrendiğime göre, bazı şeyleri merak ediyorum. Mesela ya halkınz üzerinde yapılan deneyler, her nesilde daha da güçlenmeleri için büyülerini çarpıtmak içinse?"

bir taş oturdu. "O zaman şimdiye kadar yaşamış en güçlü Bane ben mi olacağım?"

Başını salladı. "Ve karanlıkta kalma riski en yüksek olan."

Onun sözleri beni daha da kötü hissettirdi. Şimdi tek endişem Marissa'dan daha da karanlığa gömülmek ve tüm dünyayı ateşe vermektir.

Düşüncelerimin hüzünlü yerlere gittiğini, bir kazağın gevşek iplikleri gibi kalbimdeki eski yaraları çekiştirildiğini fark ettim. Her şey üzerimde çözülene kadar durmayacaktı.

"Beni hiç ziyaret etmeyi denedin mi?" Sinirlerim bozulmak üzereyken sordum. "Ben çocukken mi?"

Efendi Clarke yanımda kaskatı kesildi. Kitabını yere bıraktı ve başını salladı. "İlk beş yıl boyunca tamamen uzak durmak zorunda kaldım. Marissa'nın kendisinin seni arayacağından endişelendim. Bir Nightling olma ve yeniden doğma ihtimali olduğunu biliyordum. Sadece bunun asla olmaması için dua ettim. Kraliçe Solana hakikat gücünü benim üzerimde hiç kullanmadığı için ışığa her gün şükrediyorum."

Sessiz kaldım, dünyada bir çocuğum olduğunu ve onu görmeyeceğimi, hatta bir kez bile karşılaşmayacağımı hayal edemiyordum.

"Solana ölmeden önce Marissa'nın sana sahip olduğunu biliyordu. Aktif olarak karanlık güçleri ve dokunulduğunda acı veren bir laneti bir çocuk arıyordu." Sanki anıların içinde kaybolmuş gibi başını salladı. "Ama yaklaşık beş yıl sonra işler duruldu. Solana seni aramaya olan ilgisini kaybetti. O zaman Isariah'ta yeterince beslenemiyor olabileceğini düşündüm. Fakir bir halk olarak bilinirler. Ayrıca lanetin yüzünden zorbalığa uğrayabileceğinden ya da kötü muamele görebileceğinden endişelendim ve izin alıp seni kontrol etmeye gittim."

Nefesimi tuttum. Küfrüm yüzünden zorbalığa uğradım. Bazen aç kalıyordum. Ama bir şekilde her şey yolundaydı çünkü babam, evdeki en iyi arkadaşım Sorrel ve meyhanedeki eski patronum Hipsie tarafından da çok sevilirdim. Isariah bana yeterince iyi davranmıştı. Bundan hiç şikâyetim yoktu.

Efendi Clarke bana yan gözle baktı. "Sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum Fallon. O gün seni alıp Moonsreach'in yukarısındaki dağlarda kendim yetiştirmek niyetindeydim."

Nefesim kesildi. Beni babamdan mı alacaksın? Sorrel'den mi? Evimden mi? İşin tuhafı, babamın, karanlıkta kalırsam kaçmamızı önerdiği yer Moonsreach'ti.

Efendi Clarke titreyen elini saçlarında gezdirdi. "İkimiz için de bir çanta Solana'ya hasta kuzenimi görmeye gideceğimi ve Yıldızlı Şehir'e bir daha dönmemeyi planladığımı söyledim."

Konuşamadım. Şaşkına dönmüştüm.

"Ne oldu?"

"Seni gördüğümde," dedi, tüm yüzünü aydınlatan bir şekilde gülümseyerek, "tıpkı Marissa'ya benziyordun. Bir tür çiçek festivali düzenleniyordu ve sana da hoş bir kadın tarafından bir buket kır çiçeği verilmişti."

Bu anı karşısında başımı salladım ve içimden biraz gülümsemek geldi. O festivali hatırlıyordum. En eski anılarımdan biriydi. Beş yaşındaydım, Hipsie bana bir buket vermişti ve babama göstermek için çok heyecanlanmıştım.

"Küçük kahverengi eldivenler giymiştin ve uzun boylu bir adama doğru koşarak 'Baba!' diye . Sana nasıl gülümsediğini, buketi küçük eldivenli parmaklarından şefkatle nasıl aldığını ve kokladığını, sana onların tüm alemdeki en güzel çiçekler olduğunu söylediğini hatırlıyorum, tıpkı senin gibi." Clarke'ın sesi kesildi. "Kalbimi kırdı ve aynı anda onardı. O zaman seni ondan, sana çiçekleri veren o güzel kadından, bunların hiçbirinden alamayacağımı anladım. Sağlıklıydın, sevilirdin ve geliştirdin. Ben sadece senin hayatını daha da kötüleştirirdim." Utanç içinde bana sırtını döndü. "Ben de ihtiyacın olan her şeyi aldığını bilerek oradan ayrıldım."

İtirafı karşısında içimde bir keder kabardı, ama hemen yerini uyusukluğa İhtiyacım olan her şeye sahip olmam dışında söylediği her şey doğruydı. "Ben de seni tanımak isterdim. Benim de sana ihtiyacım vardı," dediğimde uzanıp elimi sertçe sıktı ve başını salladı.

"Artık ben varım ve seni karanlığa gömülme kurtarana kadar rahat etmeyeceğim Fallon. Işık üzerine yemin ederim."

Sadece başımı salladım çünkü söylediklerinin doğru olduğunu hissettiğini bilsem de, bu gerçekten gerçekleşme olasılığını artırıyordu.

ONE MONTH *daha sonra*

"Şimdi kontrol et!" Clarke Usta bağırdı. "Çalıştığımız gibi."

İçindeki öfke o kadar sıcaktı ki, çevredeki her ağacı kesmek istiyordum. "Yapamam!" Kükredim, güç beni ele geçirdi, gölgelerin orman zeminini boyunca sürünmesine ve her gün pratik yaptığım kömürleşmiş dağ yamacına doğru sürünmesine neden oldu. Avuçlarımdan ateş fışkırdı ve Üstat Clarke görüş alanıma sıçradı.

"Sen bundan daha güçlüsün Fallon. *Bunu* bir musluk gibi düşün ve *kapat* gitsin!" diye homurdandı ve aptal kitaplarından birini havaya kaldırdı. Son zamanlarda daha da sinirlenmeye başlamıştı ve geceleri kabus görüyormuş gibi inlediğini duyuyordum. Bunu asla kabul edeceğini sanmıyorum ama bana yakın olmanın onun da karanlığa gömülmesine neden olmasından korkuyordum, tıpkı Marissa'karanlığa gömülmesinden önceki eski günlerde olduğu gibi, orijinal Kül ve Gölge Evi kurulduğunda ve onlara çok yakın olan fae'ler de karanlığa gömüldüğünde olduğu gibi.

Yanric gökyüzüne yükselirken kanatlarının uçları tüterken bir gak sesi çıkardı. Son zamanlarda formunun kontrolünü giderek daha fazla kaybediyordu. Hepimiz çözülyorduk.

Clarke Usta'nın elinde tuttuğu kitaba bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Ne kadar çalışırsam çalışayım beni düzeltemez!" Kükredim ve kitap onun ellerinde alevler içinde kaldı. Kitabı yere bırakırken tıslayarak bağırdı ve ayaklarıyla yere vurdu.

Nefesim , Efendi Clarke ellerini göğsünde kavrarken güçlerim tamamen kapandı. Havada yanık et kokusu vardı.

"Hayır," diye nefes aldım, geriye doğru tökezleyerek.

Yalvarırcasına bana baktı. "Fallon, ben iyiyim. Sadece küçük bir yanık, yemek pişirirken yapmadığım bir şey değil." Ama yalan söylüyordu. Yüzünde acı çektiğini görebiliyordum.

"Bir ," diye yalvardım. Yine de suçluluk duygum uyuşukluk tarafından kovalanmaya başlamıştı bile.

"Ben iyiyim. Gidip onları saracağım ve-"

"Bir !" Bağırdım ve sağındaki çalı mor alevlerle patladı.

Sertçe yutkundum, sonra incelemem için avuçlarını gösterdi. Kabarcıklı, kırmızı deriye baktığımda dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı.

"Bir şifacıya ihtiyacın var. Gitmem gerek. Güvende değilsin."

"Fallon." Geçtiğimiz ay boyunca paylaştığımız terk edilmiş iki yatak odalı kulübeye doğru yürümek için hareket ettiğimde Efendi Clarke yoluma çıktı.

"Bunu bekliyordum. Riskleri biliyordum. Ben iyiyim. Ağrı için ve enfeksiyonu uzak tutmak için bir tentürüm var. İyi olacağım. Çalışmaya devam etmeliyiz. Çok ilerleme kaydettiniz," diye yalvardı.

Yanric aşağı atlayıp omzuma konduğunda güldüm. "İlerleme mi? Kabuslar yüzünden gecede sadece dört saat uyuyabiliyorum. Sesler artık her gün benimle birlikte. Ve güçlerim her zamankinden daha fazla kontrolden çıktı!"

Ama onun tentürden bahsetmesi üzerine aklım Yıldızlı Şehir'e, Avis'e gitti. O hepimizin annesiydi. O zaman eczacının Doğu Yakası'nda ne durumda olduğunu, orada gizli bir klinik açma planının işleyip işlemediğini merak ettim. Sakinler "dondurma" için gelip iyileşmiş olarak mı ayrılıyorlardı? Hayes yardım mıydı? Ariyon yardım ediyor muydu?

İlk ve tek aşkımı düşündüğümde kalbim binlerce parçaya ayrıldı. Onu nasıl öylece bırakabilirdim? Ona nasıl veda bile edemedim?

Ama sonra Blair'e zarar verdikten sonra yüzündeki ifadeyi hatırladım.

Benden korkuyordu ve haklı olarak korkuyordu. Bu yüzden kuzgun aracılığıyla Efendi Clarke'a göndermeye çalıştığı her mektubu geri çevirmiş ve Clarke'a Ariyon'a ya da Yıldızlı Şehir'den kimseye nerede olduğumuzu söylememesi için söz verdirmiştim.

"Fallon, derin nefes al." Efendi Clarke'ın panik içindeki sesi beni kendime getirdi.

Oh Işık! Siyah gölgelerden oluşan bir huninin içinde duruyorduk, içinde bulunduğumuz ağaçsız çayırın kenarında mor ateşten bir halka dans ediyordu.

"Benimle kal. Kontrolü elden bırakma," diye koçluk yaptı Clarke.

"*Ben de onları özleyorum,*" dedi Yanric, yanağımdan bir damla yaş süzülürken ve ben öfkeyle gözyaşımı silerken.

Derin bir nefes aldım ve gölge hunisi çökene ve ateş bir duman halkasından başka bir şey olmayana kadar bunu yavaşça yapmaya devam ettim.

Clarke rahatlamış görünüyordu. Gururlu. Gülümsüyordu. "Gördün mü? Birlikte bunu kontrol edebiliriz."

Gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorladım ama sonra Yanric'e baktım. Kelimeleri söylememe bile gerek yoktu. O zaten biliyordu.

'Bu gece ayrılıyorruz,' dedi.

Sadece bir kez başımı salladım. Efendi Clarke'ın tekrar incinmesine izin vermeyecektim. Bunca haftadır bana sihrim konusunda yardım etmesi büyük incelikti. Ama bugün, otuz gün boyunca saatler süren sayısız eğitimin beni daha güçlü ve daha az kontrollü yapmaktan başka bir işe yaramadığını kanıtlamıştı. Korkarım durumu daha da kötüleştirmiştik. İçimdeki güç o kadar büyümüşü ki, boğuluyormuşum gibi hissediyordum. İçimde yer kapmak için yarışıyor, eskiden hafif, parlak ve hayat dolu olan parçalarımı yiyip bitiriyordu.

İçimde bir ölüm büyüyordu ve artık bunun için ağlayamıyordum bile.

OceanofPDF.com

TWO

Çantam üzerimde, Yanric omzuma tünemiş halde kulübeden çıkıp gecenin serin havasına karışırken hiç pişmanlık duymuyordum. Efendi Clarke'a değer verdiğimi ve onu ciddi şekilde yaralarsam kendimi asla affetmeyeceğimi bilecek kadar terbiyem vardı. Elinden geleni yapmıştı. Ona bir ay vermiştim. İşe yaramamıştı. Ranger'ın bağlı olduğu çayıra doğru yürüdüm ve ağaç kütüğünden dizginlerini çektim.

"Bir maceraya hazır mısın?" Boynunu okşadım ve o da sevindi.

Ranger'ı görmek bana yine Ariyon'u düşündürdü. Solana'yı. Babamı. Eden'i. Herkesi. Hepsini o kadar çok özlemiştim ki göğsüm yarılacakmış gibi hissediyordum ama bu en iyisiydi. Üstat Clarke, kraliçeye hayatta ve iyi olduğumuzu ve güçlerimin kontrol altında olduğunu temin etmek için sık sık kuzgun aracılığıyla Yıldızlı Şehir'e haber gönderirdi. Aksi takdirde kraliçenin bir ordu göndereceğini söylerdi. Ama ona asla nerede söylemedi ve kuzgunları bir tentürle heceledi, böylece takip edilemediler ya da bize kadar izlenemediler.

Marissa'nın notuyla birlikte bana gönderdiği haritayı çıkardım ve açtım. Bu çılgınlık mıydı? Canavarın karnına mı giriyordum?

Ya Solana'nın boğazındaki madalyon için kanımı çaldıysa ve sonra beni öldürdüyse?

'Seni öldüremez. Yönetmek için bir varise ihtiyacı var,' diye hatırlattı Yanric.

Bu doğrudu. Onu öldürebilirdim, onu ilk gördüğüm anda mümkün olduğunca çok büyü ile patlatabilirdim... ama yapmayacağımı biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok küçük parçam olayların onun tarafını duymak istiyordu, gücümü kontrol etmeme yardım edebileceğini ya da Ealdor Fae'si Emmeric'in bahsettiği, hayatımı alacak olan Nightling saldırısından onu vazgeçirebileceğimi umuyordu.

Marissa'nın güce aç olduğunu biliyordum. Okula yaptığı saldırıda pek çok insanı öldürmüştü ve Ariyon'un ailesini en acımasız şekilde katletmişti ama yine de kontrolü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu az da olsa anlamadan edemiyordum. Blair'in saçlarını ateşe vermek ya da Efendi Clarke'ın ellerini yakmak istememiştim. Ya o da okuldaki tüm öğrencileri öldürmek istememişse?

Yanric boğazını temizledi ve ben de kuşuma baktım. *"Marissa'nın psikopat bir seri katil olmasını ben de istemiyorum ama herkesin yanması için Efendi Hart'ı kapıları kapalı tutmaya zorlamak için zihin kontrolü kullandığını da unutmayalım."*

Sözlerinden utanç duydum. O haklıydı. Onun için bahaneler uyduruyor, onu daha iyi bir ışık altında görmeye çalışıyor, neden şimdi ona gittiğimi rasyonalize etmeye çalışıyordum.

"Söyleyin, ben de dağlara doğru yola çıkayım. Bana Marissa'yı görmeye gitmenin delilik olduğunu söyle."

Yanric'e söyledim.

'*Sen delisin,*' diye bir kadın sesi kafamın içinde kıkırdadı ve çaresizlik içinde dudaklarımı ısırdım.

Yanric iç çekerek boynuma sarıldı ve başını oraya gömdü. *"Sanırım bu diyarda bize her ne oluyorsa yavaşlatmaya yardımcı olabilecek tek kişi o. Eğer sana zarar vermeye kalkarsa, iki gözünü de oyarım."*

Kıkırdadım. *"Seni seviyorum, küçük katil kuş."*

'*Ve ben, sen. Yine de mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu özlüyorum,*' dedi ve bu karnına inen bir yumruk gibiydi. Mutluluk, neşe, derin kahkahalar, Eden, Ariyon, Ayden. Eskiden beni gülümseten tüm o şeyleri, ah, ben de onları nasıl özlemiştim. Sanki artık o kişi ben değilmişim gibi hissediyordum, sanki o Fallon ölmüş ve yerine bu yeni Fallon geçmişti ve benim de bunu kabullenmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak Ranger'ı Marissa'nın haritada Nightling Şehri olarak gösterdiği yöne doğru çevirdim.

Işık hepimize yardım etsin.

I WANTED Durup dinlenmek istedim ama Clarke'ın sabahın erken saatlerinde uyanır uyanmaz peşimden gelmesinden korktum. Beni yakalaması için ona zaman vermek istemedim. Ayrıca onu tehlikeye atmak da . Marissa onu bir zamanlar sevmişti ama artık sevdiğini sanmıyordum. Bildiğim kadarıyla onu oracıkta öldürebilirdi.

Clarke haritayı yeni bulmuştu. Yaklaşık bir hafta önce kulübeyi temizliyordu. Çantam ıslanmıştı, ben de her şeyi kuruması için asmıştım ve o da bulmuştu. Açtı, baktı, bana baktı ve tekrar kapattı.

Sonra, sadece üç kelime söyledi. "Oraya gitme."

Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi. Sanki orada bulunmuş gibi.

Belki de çalmıştır. Belki de bebekken beni ondan çaldığı yer orasıydı.

Ama durum buysa, neden Kraliçe Solana'ya söylemiyoruz? Belki yeterince büyük bir ordu toplayabilirse, tüm köyü ya da her neyse onu bir hamlede yok edebilir ve biz de buna bir son verebilirdik. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Gölge formundaki Nightling'leri öldüren tek şey Ölümsüz Ateş'ti. Ve buna sahip olan tek kişi bendim.

Sanırım asıl soru Kraliçe Solana'ya neden söylemediğimdi. Bu harita bir aydan fazladır . Efendi Clarke'ın kuzgun aracılığıyla ona haber gönderdiğini biliyordum. Haritayı gönderebilirdim.

Sanki içimde bir savaş devam ediyordu. Bir taraf Marissa'nın makul olmasını, güç arayışının sonuçsuz olduğuna ikna edilebilmesini istiyordu. Diğer taraf ise sadece ölmesini istiyordu.

Sevdiğim adamın kalbine bir balta sapladığını nasıl unutabilirim?

Hayal kırıklığı içinde homurdandım, artık karar verme yetime güvenemediğim için nefret ediyordum. Bu delirmenin bir parçası mıydı?

bir dal kırıldı ve tam Yanric kontrol etmek için omzumdan uçarken o yöne doğru dönmeme neden oldu.

Haritaya göre, onun kampına yakındık. Bunlar izci olabilir mi? Yoksa sadece bir hayvan mı? Gecenin yarısını at üstünde geçirmiştik ve sabah olmak üzereydi. Bacaklarım uyku ihtiyacıyla ağırlaşmıştı.

"Nightling geliyor! Yanric anons etti ve Ölümsüz Ateş'i kolaylıkla avuçlarıma çektim.

İki mor alev topu avuçlarımda dururken, önümde bir gölge bulutu katılaşıp dişli bir fae'ye dönüştü. Kadının uzun, sarı saçları ve boynunda bir örümcek dövmesi vardı. Avuçlarımdaki mor ateş toplarına baktı ve sırıttı. "Onları kaldırılabirsin. Marissa seni gördüğüne sevinecek."

Sonra siyah gölgelerden oluşan bir akıntıya dönüştü ve Ranger'ın önündeki patika boyunca süzölmeye başladı.

"Sanırım onu takip etmemizi istiyor," dedi Yanric omzuma inerken.

Ne yaptığımın boğuşurken kalbim göğsüme çarpıyordu. Gerçekten Marissa Bane'i kendi isteğimle mi görecektim?

'Beni bundan vazgeçir, Yan. Bunu yapmamamız için bana tüm nedenleri söyle,' dedim tanıdığımıza.

Boncuk gibi küçük siyah gözleriyle bana baktı ve hızla gözlerini kırptırdı. *"Her şeyi denedik. Efendi Clarke'a bir ay verdik. Kendi başımıza başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Sadece daha da güçlendik..."*

Beni vazgeçirmeye çalışmıyordu, beni ikna çalışıyordu. Ve haklıydı da.

Ama içimde ikimizin de sağlıklı düşünemediğini söyleyen bir his vardı. Bu kötü bir fikirdi ve ben bunu anlayamayacak kadar depresif ve hissizdim.

Karanlık figür sanki beni takip etmemi bekliyormuş gibi önümde durdu. Sertçe yutkundum ve Ranger'ın dizginlerini kavradım. Kısa bir süre at sürdüm ve bir Nightling'in beni harap bir şehrin müstahkem kapılarına götürmesine izin verdim.

Şehrin içinde yürürken bakışlarım bir sağa bir sola kayıyordu. Ya da bir zamanlar şehir olan yerde. En az bir asırdır bakılmamış gibi görünüyordu. Aşırı büyümüş sarmaşıklar binaların kenarlarına kadar uzanıyordu - tabii bunlara bina denebilirse. Üst kısımları

ve gökyüzüne açılıyordu. Ranger kişnedi ama topuklarımı hafifçe sıkarak onu devam etmeye zorladım.

"Sorun yok oğlum," dedim ona.

Önümüzdeki gölgeli Nightling bizi daha derinlere götürürken yol bozuk ve engebeliydi.

"*Burada insanlar mı yaşıyor?*" diye sordum Yanric'e. Beklediğim gibi değildi.

Gerçekten ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi.

"*Sanırım zamanlarının çoğunu gölge formunda geçiriyorlar. Muhtemelen nerede yaşadıklarını umursamıyorlar,*" diye düşündü Yanric.

O anda aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. O haklıydı. Ariyon, kendisi Yeniden Doğu Diyarı'nda sıkışıp kalmışken, Nightling'lerin bedenlerinin burada gölge formunda bulundukları sırada orada olduklarını söylemişti ve buna Marissa'nınki de dahildi. Eğer zamanlarının sadece yüzde onunu burada geçiriyorlarsa, buranın neye benzediğinin bir önemi yoktu.

Bir düzine Nightling askeri görüş alanıma girdiğinde ve önümdeki gölgeli figür tekrar cisimlendiğinde sertçe yutkundum.

Arkalarında, etrafındaki terk edilmiş binalar düşünülürken tuhaf görünen, kristal görünümlü büyük bir toplantı salonu gördüm. Toplantı salonu krem rengi bir taştan yapılmıştı ve geniş basamaklar içeride ışıkların yanıp söndüğü açık çift kapılara çıkıyordu.

"Marissa sonunda geldiğin için çok heyecanlı." Erkek bir Nightling bana yaklaştı ve Ranger'ın dizginlerini kavradı. "Onu ahıra götüreceğim ve karnının doyduğundan emin olacağım." Uzun boyluydu, keskin sivri kulakları ve siyah çukur gözleri vardı.

Ranger boğazının derinliklerinde sızlanıyordu ve onu içgüdülerine karşı gelip burada olmaya zorladığım için nefret ediyordum.

Ne yapıyorum ben?

"Silahlarınızı geride bırakmanız gerekecek," dedi kızıl saçlı bir kadın.

Sağ tarafımda bir hareketlenme oldu ve ardından Marissa yanımda cisimlendi. "O bir silah, Sadine," dedi Marissa kızıl saçlıya ve gülümseyerek bana baktı, yılan aşinalığı kolunun etrafında sıklaşıyordu. "İçeri gel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Pişmanlık üzerime çökerken korku midemde çiçek açtı. Burada olmalı mıydım? Ama Marissa haklıydı. Ben bir silahtım ve sevgili yaşı "annem" bir şey yapmaya kalkarsa, ona güçlerimin ne kadar arttığını gösterecektim.

Yanric omzumda biraz kıpırdandı. "*Ona sadece yalnız konuşacağınızı söyleyin. Şu seraseriler geri çekilsin. Bu bir pusuya benziyor.*"

Paranoya. Onu suçlamadım. Ben de hissediyordum.

"Seninle sadece yalnız konuşacağım. Arkadaşların geri çekilsin," dedim

Marissa'ya. Bir kez başını salladı ve grup hamamböcekleri gibi dağıldı.

"*Şehirde daha yüzlercesi var,*" diye kıkırdadı bir kadın zihnimde.

İnledim ve yumruğumla başımın yan tarafına vurdum. "Kes şunu!" Çığlık attım.

"Sesler mi?" Marissa sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi sakini ve soğukkanlı sordu.

Ondan nefret ediyordum, gerçekten. Güçlerini kazara değiştirerek kurtardığım Ariyon'u öldürmüş ve Solana'yı öldürmeye çalışmıştı. Kötüydü... ama aynı zamanda neler yaşadığımı çok iyi biliyormuş gibi bana bakıyordu ve bu beni garip bir şekilde rahatlatıyordu.

"Onlarla ne kadar çok dövüşürsen, sesleri o kadar yükselir," diye öğüt

verdi. Yanric sanki bu sestən hoşlanmamış gibi yüksek sesle ciyakladı.

Alay ettim. "Onlarla sohbet etmemi mı bekliyorsun?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktı, belli ki ses tonumdan etkilenmemişti. "Onlar senin ataların, sadece sana tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorlar."

Nefesim kesildi, şok içinde ona baktım. Clarke haklıydı.

Marissa dudaklarını büzdü. "Sana deliymişsin gibi mi hissettirdiler? Gel, konuşacak çok şeyimiz var."

İçimdeki karanlık duygular büyürken hiçbir şey söylemedim, sadece sessizce onu takip ettim. Gölge formuna dönüştü ve büyük toplantı binasına doğru yürürken ben de onu takip ettim.

Gölgesi içeri girer girmez, tekrar fae formuna büründü ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Bakışlarım etrafta tehditler aradı ama yalnız olduğumuzu görebiliyordum. Devasa alan boştu, yerde birkaç şilte, katlanır sandalyeli bir masa ve bir şömine vardı.

Kaşlarımı çattım. "Burada mı yaşıyorsun?"

Güldü. "İğrenç. Olmaz öyle şey! Burası üst taraftaki operasyon üssümüz. Benim bir

Yeniden Doğuş Diyarı'nda güzel bir mülk."

Yan'a baktım.

"Ariyon, Nightling'lerin burada neredeyse hiç vakit geçirmediyini söyledi ama bunun başka bir yerde yaşadıkları anlamına geldiğini sanmıyordum," dedi tanıdığım.

"Yeniden Doğuş Diyarı'nda bir mülk mü?" diye sordum ona. Kulağa garip geliyordu - bir grup ölü insanla birlikte yaşıyordu. Ama açık sözlü olmasını takdir ettim.

Sandalyelerden birine oturup bacak bacak üstüne attı ve eliyle benim de öyle yapmamı işaret etti. Boğazına bir kolye gibi sarılmış yılanı baktım ve Ariyon'un ailesine yaptıklarını aklımdan çıkaramadım.

"Korkunç şeyler yaptın," dedim otururken, onunla ben aynıymışız gibi davranmaya devam edemeyerek.

Omuz silkti. "Damarlarımızdaki sihir yüzünden ölmeyi hak ettiğimizi düşünen korkunç insanlara. Bize şeytan tarafından ele geçirilmişiz gibi davranıyorlar."

"Öyle değil mi?" Ben sordum.

Öne doğru eğilerek alay etti. "İçinden geçen büyü sezgisel. Ne yapılması gerektiğini biliyor. Onun gibi başka bir şey yok."

Onun sözleriyle kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ne yapılması gerektiğini bilen sezgisel bir sihir mi?

Blair'in saçlı. Ben değil de büyüm mü yaptı?

"Okulu ateşe vermek, bunu yapmak istememiş miydin? Büyü mü yaptı?" Ben sordum.

Marissa başını salladı. "Haklı olarak! Hepsi ölmeyi istiyordu. Hepsi benim şeytan olduğumu düşünüyordu. Atalarının yarattığı bir şey. Sonra da tahtımızı çaldılar!" diye bağırdı.

Yani yüzden fazla öğrenciyi öldürmesini böyle mi haklı çıkarıyordu? Muhtemelen mantıklı düşünemeyeceğine karar verdim ve onu kızdırmak istemediğim için başımı salladım.

"Kontrol edilebilir mi?" Ona sordum. Burada olmamın tek sebebi buydu. Eğer hayır derse, gidecektim.

"Neden onu kontrol etmek isteyesiniz ki? Eğer onu kontrol edersen, tahminimce her geçen gün daha da güçlenen gücünü azaltırsın." O zaman açgözlü görünüyordu, siyah gözleri parlıyordu.

"Kontrol edilebilir mi?" Bastırdım. "Yoksa büyümeye devam mı edecek? Kabuslar, sesler, uyuşma hissi, depresyon." Belirtilerimi sıraladım ve yüzünde bir merhamet titreşimi belirdi, ama sadece bir saniyelikine, sonra kayboldu.

"Sihirli bir şekilde kutsanmış olmanın bir bedeli var. Bir bedeli var."

"Marissa, buraya daha güçlü olmak için gelmedim. Bana kontrol etmeyi öğretebilir misin, öğretemez misin?" Ayağa kalktım, Yanric ciyak ciyak bağırırken sandalye geriye doğru kayarak yere çarptı.

Boynundaki yılan çözüldü ve bana dik dik bakarken kolundan aşağı kaydı. "Evet. Büyünün kendisine büyük bir zarar vererek kontrol edilebilir."

"Varlığımın geri kalanını büyüsüz yaşamak umurumda değil. Eski hayatımı geri istiyorum. Diğer her şeyin durmasını istiyorum."

Ürkütücü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz. Yorgun görünüyorsun. Neden biraz uyumuyorsun, dinlendikten sonra işleme başlayacağım." Yerde duran ve üzerinde bir battaniye serili olan şiltelerden birini işaret etti.

"Hangi süreç?" Bakışlarımı kısarak baktım.

Başını bana doğru salladı. "Biliyor musun, sevdiğim tek şey sendin." İtirafı beni hazırlıksız yakaladı.

"Sanırım Clarke'ı seviyordum ama beni sadece kendini daha iyi hissetmek için kullandığı açıktı. Ama sen, sen benim mini-benim olacaktın. Bir Bane olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak bilirdin. O kadar güçlü bir Bane ki insanlar senden korkuyordu."

"Berbat bir şey," dedim ona.

Bir kez başını salladı. "Öyle. Ama uzun sürmeyecek." Sonra o da ayağa kalktı. "Biraz dinlen. Daha sonra döneceğim."

Gölgelere karıştı ve kapıdan dışarı çıktı.

"Bundan hoşlanmadım. Bence gitmeliyiz. Yanric çıkışlara baktı.

Yatağa , göz kapaklarım her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu. *"Bize yardım edebileceğini söylüyor, Yan."*

'Nasıl olduğunu sorduğunda sana gerçekten cevap vermedi. Onda doğru gitmeyen bir şeyler var,' dedi Yanric.

Neden ? Buraya gelmemizi kabul eden oydu.

'Evet, o bir şeytan ve Yıldızlı Şehir'deki herkesten nefret ediyor ama seslerin ne olduğunu biliyordu. Büyünün sezgisel olduğunu biliyordu. Ne yaptığımız hakkında her şeyi biliyor

Çünkü o da bunu yaşıadı.'

"Geri döneceğim. Onu takip edeceğim. Yanric siyah gölgelere dönüştü ve duvarın içinden çıktı.

Cidden beni terk mi etti? Sketchy, paranoyak kuş.

Yerdeki şilteye doğru yürüdüm ve oturdum. Bir dakika bekledim, sonra bir dakika daha. Yanric hâlâ dönmemişti ve gözlerim kapanmaya başlamıştı. Bir saniyeliğine arkama yaslanacaktım. Yanric döndüğünde beni uyandıracaktı ve eğer gerçekten ederse Ranger'ı alıp gidebilecektim. Başka bir şey düşünebilirdik. Ama Marissa'nın bana neler olduğunu bildiğini ve yeniden normal hissetmeme yardım edebileceğini hissediyordum.

Gözlerimi kapattığım anda şaşırtıcı derecede güzel bir rüyanın içine çekildim. Ariyon bakışlarını tutmuş, başparmağıyla alt dudağımı okşuyordu.

"Eve gel," diye fısıldadı ağızıma karşı.

OceanofPDF.com

THREE

Bileğimde keskin bir acıyla uyandım. Göz kapaklarım açılırken ellerim kollarımı ve bacaklarımı sararak beni yere yapıştırdı. Lanetim tutuşurken acı omurgam boyunca patladı.

Uykudan o kadar sersemlemiştim ki, Fae'nin neler yaptığını anlamam bir saniye sürdü. Bileğimdeki keskin acının kaynağına baktım ve Marissa'nın *kanı* içtiğini görünce çılgılık attım. Dudakları tenime sarılmıştı ve hüpürdetme sesleri kulaklarıma ulaşırken bakırımsı kan kokusu havayı doldurdu.

Hayır.

Bileğimi ondan çekmeye çalıştım ama hareketsiz kalmıştım. Zihnimde yılan gibi sürünen bir varlık vardı. Yalnız değildim. Üzerimde ağır bir battaniye varmış gibi hissediyordum.

Marissa bana zihinsel olarak ' , ' diye emretti.

Efendi Hart'ı kontrol ettiği gibi beni de kontrol ettiğini fark ettiğimde içimi saf bir panik kapladı. Özgür irademden elimden alınması düşünebildiğim en korkunç şeydi. Yerde tutulmanın, tenimin tenime değmesinin acısı bedenimi bir ateş gibi sardı.

"Yanric!" Çılgılık attım, gücümü çektim ama bir şekilde köreldiğini gördüm.

"Onun gücünü daha fazla bastıramam!" diye bağırdı uzun, kahverengi saçlı bir dişi Nightling yanımda bir yerden.

Gücümü bastırmak mı?!

Marissa'dan gelen yutkunma sesleri bulandırıyor, canımın beni terk ettiğini hissediyordum, başım dönüyordu. Marissa'nın bana ne yapabileceğine dair yüzlerce farklı senaryo düşünmüştüm. Kanımla beslenmek bunların hiçbirinde yoktu. Marissa'nın üzerimdeki hakimiyetinin zayıfladığını hissedince, karşı fırsatını değerlendirdim, gücümü toplayıp avuçlarım ısınırken sudan çıkmış balık gibi çılgınca debelendim.

Acı, çok fazlaydı. En az dört kişi bana tam temasla dokunuyor ve bırakmıyordu ve bu bana canlı canlı yanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Çılgılık attım ama hiç ses çıkmadı. Sanki vücudum bağırarak enerjiye bile sahip değildi.

"Bırak beni," diye inledim.

Panik beni tamamen ele geçirdi ve nefes nefese kaldım. Bakışlarımın doğal olarak bulunduğu yere odaklandım ve Clarke'ın bana öğrettiği şeyi yaptım, tavandan siyah gölgeleri çekerek bana yaklaştırdım ve duvarlardan aşağıya damlattım. Üstümdeki kahverengi saçlı Nightling çılgılık attı ve sanki acı çekiyormuş gibi başını tuttu. O anda bir şeyler koptu. Onun ve Marissa'nın üzerimde sahip olduğu güç her neyse o anda kırıldı ve ben büyüyle patladım. Avuçlarımdan çıkan mor ateş Marissa'nın yüzünün yan tarafını yaktı. Çılgılık attı ve kanlı bir sırtıyla üzerimden sıçradı. Beni tutan diğer Nightlingler bıraktı ve ben de doğrulmaya çalıştım ama kendimi çok zayıf ve çok acı içinde buldum. Görüşümün kenarlarında siyah noktalar dans ederken vücudum lanetin artçı sarsıntılarıyla sarsıldı.

Hayır, şu anda bayılmayacaksın Fallon, dedim kendi kendime, üzerime çöken baş dönmesiyle savaşmaya çalışarak. Sarhoş, sallantılı ve bulanık hissediyordum.

Yarattığım siyah gölgeler geri çekildi, gücümü tam olarak kullanamayacak kadar zayıflardı. Marissa karşımda manyakça bir sırtıyla dururken, acıyla savaşıyor onu tekrar çektim.

"Ah kızım, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası oldu." Sanki ilk kez görüyormuş gibi ellerine baktı, üstündeki damarları incelemek için ellerini evirip . Bir şeyler görüp görmediğini merak ederek hızla gözlerini kırptım. Normalde siyah olan

Gözleri ve genel ölümsüz görünümü gitmişti. Gözleri şimdi zengin bir zümrüt yeşiliydi, teni daha az solgundu, yanakları pembe ve kızarmıştı.

"İşe yaradı mı?" dedi esmer Nightling, ben tekrar acı içinde kıvranırdım.

Marissa derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. "Öyle oldu." Sırıttı. "Artık gölge formuma bağlı değilim. Kehanet doğruydı. Onun kanı bize bedenlerimizi geri verecek anahtar."

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda boğazımdan bir nefes çıktı ama başım dönüyordu. Bu ne anlama geliyordu? Marissa artık gölgelere bağlı değil miydi? Bedeni yeniden mi doğmuştu? Bu ne anlama geliyordu?

Benden çok fazla şey almıştı, çok fazla kan. Kalbim kulaklarımın arasında atıyormuş gibi hissediyordum ve doğru düşünemiyordum. Yanric neredeydi?

"Sıradaki ben olmak istiyorum." Esmer kız bana bir adım attı ama Marissa elini uzattı ve siyah gölgeden bir ip kızın beline dolanarak onu olduğu yere sabitledi.

"Ona dokunursan seni Dipsiz Kuyu'ya atarım!" Marissa homurdandı. "Plana sadık kal. Tahta çıkacağım ve sonra Solana'nın şu anda kraliçe olarak taktığı kolyeyi geri kalanınızın bağlarını çözmek için kullanacağım. Eğer çok fazla içerseniz, o ölür ve sonra biz nerede?" Aç Gececikler grubuna baktı ve onlar da teker teker başlarını salladı.

Belki de kan kaybindan, ama beynim söylediği her şeyi algılamakta yavaştı. Tek bildiğim, eğer bir kişi daha benden içerse, bu diyarı terk edeceğim ve Grim'in karşısına çıkacağımdı, çünkü vücudumda beni bilinçli tutmaya yetecek kadar kan yoktu.

Işık bana yardım et. dürtüsüyle savaşıarak doğrulmayı ve dizlerimin üzerine yuvarlanmayı başardım.

Beni kandıracağını bilmeliydim. Buraya geldiğim için çok aptalım. Yanric'e zarar vermiş miydi? Yanric neredeydi?

Marissa'nın gözleri irileşti, sonra aniden başını tuttu ve gırtlaktan gelen bir acı feryadıyla kendini . Burnundan küçük bir damla kan geldi ve başım tam zamanında açık kapıya doğru savrulup Ariyon'un omzunda Yanric'le içeri girdiğini gördüm.

Kalbimin daha hızlı atabileceğini düşünmemiştim ama onu daha hızlı atmaya başladı. Kraliçe'nin Kraliyet Ordusu'nun tam savaş zırhını giymişti ve sırtıyordu. "Her ne yaptıysan Marissa, artık enerjini hissedebiliyorum, bu da sana zarar verebileceğim anlamına geliyor," diye homurdandı.

Marissa dizlerinin üzerine çöktü, yüzü morarıırken burnundan daha fazla kan damlıyordu.

Kutsal Fae, onu içten dışa doğru parçalıyordu ve benim tek yapabildiğim hayranlıkla izlemektir. Sonra oda kaosa dönüştü.

Mevcut Nightlingler gölgeye dönüşüp Ariyon'a doğru yöneldi ama Yanric onlarla kafa kafaya . Tanıdıklarım gölgelere dönüştü ve havada zıplayan siyah çizgileri aldı, onlara çarptı ve kızgın toplara karıştı.

Sağ tarafımdaki bir pencere kırıldı ve kızıl saçlı bir çizgi odaya dalıp bir dizi ateş topu fırlatmaya başladı.

Eden.

En iyi arkadaşımı görünce hıçkırıklara boğulmak istedim ama her şey çok zordu. Düşünmek. Ayakta durmak. Hissetmek.

'*Seni sen olduğun için sevmiyorlar. Senin gerçek benliğini sadece biz biliyoruz,*' dedi kafamın içindeki seslerden biri.

Bir pencere daha kırıldı, sonra bir başkası ve bir anda oda neredeyse değer verdiğim herkesle doldu. Ayden, Efendi Clarke, Hayes.

Ariyon gölge topundan sıyrıldı ve ölmek üzere olan Marissa'nın önünde durdu. Hayal edilemeyecek miktarda kan gömleğini kaplamıştı. Dudakları ve yüzü oksijensizlikten maviye boyanmıştı ve şok içinde Ariyon'a bakarken umutsuzca hava almak için boğazını .

"Neler hakkında hiçbir fikrin yok." Ariyon ona doğru konuştu.

Geride kalan bir acı dalgası beni sarstı ve bayılmamak için yatağın kenarlarına tutunmak zorunda kaldım.

Gölgelerden biri toptan ayrıldı ve esmer bir kadına dönüştü. Elinde Ariyon'un sırtını hedef alan bir bıçak belirdi ve çılgın atmak için sahip olduğum tüm gücü kullandım.

"Ariyon, arkada!"

Dönerek kadının elini havada yakaladı ve sonra görüşüm bir anda karardı.

Karanlık. Bayıldığımı sandım ama hâlâ bilincim yerindeydi; sihirli bir şekilde karanlığa gömülmüştük.

Gücümü çektim ama bu çamura uzanmaya çalışmak gibiydi. Bedenimdeki her şey kalın ve halsizdi. Marissa benden beslenirken beni neredeyse tüketmişti ve bu kalbimi kırmıştı. İçimde derinlerde bir yerlerde hâlâ onun iyi bir insan olmasını bekliyordum. Bir anne. Bu onu ve yapabileceği kötülükleri son kez hafife alışımdı.

Eden ve Ayden ateşlerini mekânı aydınlatmak için kullandıklarında oda ışıkla parladı ve Marissa ile Nightling'lerinin gitmiş olduğunu görünce hem rahatladım hem de sinirlendim.

Ariyon önümde durana kadar boşlukta ilerledi ama bakışlarına karşılık veremedim. Çok utanmışım. Onu terk etmişim. Herkesi terk etmişim. Blair'i ateşe vermişim ama yine de hepsi beni kurtarmaya gelmişti.

Bunun Yanric yüzünden olduğundan şüpheleniyordum.

"Dün gece Marissa'yı takip etmek için ayrıldığımda, onun planlarını duydum. Seni uyandırmak için geri döndüğümde, sana bir çeşit uyku büyüü yapmışlardı. yardım çağırmaya gittim," dedi tanıdığım Eden'in omzundaki yerinden, onun boynunu sevgiyle okşarken. Aralarında özel bir bağ vardı ve bir ay boyunca birbirlerinden uzak kalmanın kolay olduğunu hayal bile edemezdim.

"Fallon, bana bak." Ariyon uzanıp yüzümün alt kısmını kavradı ve çenemi çelik grisi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. Onun yumuşak ve güvenli dokunuşu içimdeki uyusukluğun bir anlığına titremesine neden oldu. Bir anlığına neşenin ve aşkın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Ve o parçamı geri istedim.

Bakışlarıyla karşılaştığımda alt dudagım titredi, yaptığım şey için beni azarlamasına hazırlandım. Ya da beni rahatsız eden şeyin tedavisinin olmadığını çok iyi bildiği bunu birlikte çözeceğimizi söylemesine. Karanlık bir anda, sadece ölmenin içimdeki bu yalnız, uyusmuş hissi iyileştirip iyileştirmeyeceğini merak ettim. Belki de tek çözüm buydu.

"Fallon Bane, seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim," diye homurdandı Ariyon. "Hepinizi. Ne olursa olsun." İşaretler dönerken ellerinin üstü parladı ve şıfası bedenime girerek baş dönmesini, acıyı ve zihin bulanıklığını kovdu.

Uzanıp ellerini kavradım ve benimkileri onunkilerin üzerine koydum. "Ben artık senin hatırladığın Fallon değilim," dedim ona üzüntüyle. "O ölüyor." Gözyaşlarım gözlerimin kenarından kayarak ellerinin üzerine damladı. "Artık onu hissedemiyorum. Bu yeni kızın kim olduğunu bilmiyorum ama onu tanıyamıyorum."

Eden sözlerimi duyunca odanın öbür ucundan hıçkırıklarını yuttu ve Ayden onu teselli etmek için araya girdi. Bu kadar dramatik olmak istememişim ama neyle uğraştığımı bilmelerini istiyordum. Artık içimde kendimi tanıyamadığımı bilmelerine ihtiyacım vardı. Bu kara büyü içimde o kadar çok yer kaplamıştı ki, artık ben ben değildim. *O bendim.*

Ariyon kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ne yapılması gerektiğini biliyorum ve bu konuda benimle tartışmanı istemiyorum," diye emretti.

Beni iyileştirmesine izin vermemek için ondan uzaklaşmak istedim, bu da onun hayatından zaman çalacaktı. Dünya Ariyon'un varlığıyla daha iyi bir yerdi ve ben de dünyanın mümkün olduğunca uzun süre ona sahip olmasını istiyordum. Ama bana sarıldığında, fırtına bulutlarının bir kısmının dağıldığını ve zihnimin bir aydır ilk kez açıldığını hissettim. Ben de bencilce, onun hayatını elinden alırken bana şifa dağıtmaya devam etmesine izin verdim.

Eski Fallon durması için ısrar ederdi. Yeni Fallon bencilce ona izin verdi.

"Ne?" Neredeyse hiç duygulanmadan söyledim. Planı her neyse, işe yaramayacaktı. Hiçbir şey bu büyüün içimde büyümesini engelleyemeyecekti. Ben bir Bane'dim ve bu lanet delilik ve umutsuzluktan çıldırmanın kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu. Dokunulduğunda acı hissetmekten on kat daha kötüydü. En azından o zaman *bir şeyler* hissediyordum. Şimdi sadece boş bir kabuktum, kendi kendime bile yok oluyordum.

"Güçlerimizi tekrar değiştireceksin," dedi Ariyon ve nefesim kesildi. "Sen bana karanlığı vereceksin ve ben de onu senin için taşıyacağım." O anda öyle ıslıl ıslıl gülümsedi ki, Ariyon'un benim için kendini feda etmeyi teklif ettiği o anı sonsuza dek kaydetmek istedim. Bu şimdiye kadar bildiğim en gerçek aşk kanıtıydı. Ve asla izin vermeyeceğim bir şeydi.

Başımı salladım ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim. Ağzımın içinde inledi ve ben de gözlerimi silerek ondan uzaklaştım.

"Bu benim taşımam gereken bir yük, Ariyon. Benim yerimde seni asla karanlığa sürüklemezdim," dedim ve sonra tamamen uzaklaşarak bana verdiği iyileştirici büyüyü kestim. Odada Efendi Clarke'ı aradım ve onun bizi izlediğini gördüm.

İlgi. Zihninde dönen çarkları görebiliyordum. Düşüncelere daldığında bir gözünü hafifçe kısırdı. "Hepinizi seviyorum," dedim titrek bir nefesle. "Ama buradan ayrılıp uzak bir yere gitmem gerekiyor."

"Hayır!" Eden öne doğru bir adım atarak bağırdı. "Bunu tek başına atlatamayacaksın."

Ariyon beni kısmen de olsa iyileştirmiş olsa da Marissa'nın kaybettiği kanı telafi etmem gerekiyordu. Hâlâ dizlerimde hafif bir güçsüzlük ve yorgunluk vardı ama gücümün geri geldiğini hissedebiliyordum. Büyümü odanın içine çektim ve karanlık gölgeler hayaletler gibi duvarlarda dans etti.

"Şu anda neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok Eden, kontrolden çıkarsam hepinize ne kadar zarar verebilirim," dedim ona, korku içinde gölgelere bakarken. Sonra onları kovmak için ellerimi salladım ve kayboldular.

"Bir yere gitmiyorum." Ariyon meydan okurcasına kollarını kavuşturdu.

"Ben de değilim." Ayden kardeşinin yanında durdu ve bana o kadar şefkatle baktı ki sadece başımı sallayabildim.

Eden'in konuşmasına gerek kalmadı; sessizce yanlarına yaklaştı ve sonunda Hayes Eden'in yanına sokuldu.

Çok aptallardı. Neden gitmediler ki?

"Bir dakika bekleyin." Üstat Clarke boşluğa girdi ve ilk kez yanağında bir kesik olduğunu fark ettim, muhtemelen Nightlingler yüzünden. Onu yaktığım için elleri gazlı bezle sarıydı ve ona bakmaya dayanamıyordum. "Ariyon, karanlığı ondan almakla ilgili söylediklerin çok asilceydi ama bizi aynı duruma sokmaktan başka bir işe yaramazdı, tek fark kurtarmaya çalıştığımız kişinin sen olmasıydı."

Oh. Güzel. Benimle aynı fikirde olmasına sevindim.

"Ama ya sana sadece yarısını verdiyse?" Üstat Clarke tekrar yaklaştı. "Peki ya iyileştirme gücünüzün yarısını aldıysa?"

"Hayır." Bir adım geri çekildim ama Ariyon'un gözleri parladı.

"Evet! Yeniden Doğuş Diyarı'nda Fallon güçlerimizi değiştirirken bir an için ikimiz de yarı yarıya kalmıştık. Bu mümkün."

Küçük bir umut ipleği kalbime doğru yol aldı. Eğer Ariyon karanlığın yarısını alırsa, yeniden nefes alabilir, hissedebilir, eski Fallon olabilirdim. Ama ondan bunu yapmasını, bu çılgınlığı benimle birlikte üstlenmesini isteyemezdim. Ya ikimiz de karanlığa gömülürsek?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Ariyon kendinden emin adımlarla ilerledi, yüzümü bir kez daha ellerinin arasına almak için uzandı ve tüm vücudumu saran bir sıcaklığın içimden geçmesine neden oldu. Öldüğünü sandığım arzularım onun dokunuşuyla yeniden canlandı.

"Bunu yenebiliriz. Birlikte," diye söz verdi, yüzümü bırakmadan.

"Ama senin Maven'in iyileşiyor. Sadece yarısı kadar güçlü olacak. Bir daha asla başka bir hayat kurtaramayabilirsin," dedim ona.

Küçük yaraları iyileştirebilirdi ama Grim'le bir can için savaşmak gücünün sadece yarısıyla mümkün olmazdı.

Başını salladı. "Fallon, bugünden itibaren, kurtardığım tek hayat senin hayatın olsa bile, buna değecek."

Onun bu açıklaması karşısında kalbim sıkışmıştı. "Bane ailesinin güçleri seni ele geçirmeye çalışacak," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

"Bırak denesinler," diye hırladı. "İyileştirici güçlerim onları ikimizden de uzak tutacaktır. Bundan eminim. Anlamıyor musun Fallon? Biz birbirimiz için yaratılmışız." Sonra, tıpkı rüyamda yaptığı gibi, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Awww," diye mırıldandı Eden. Yalnız olmadığımı unutmuştum.

"Teyzen..." Bunu yapmamak için bir neden bulmaya çalışarak söyledim.

"Teyzemi unut! Değişimi yap ve eve gidelim," diye yalvardı Ariyon bana. Eve, babama, Yıldızlı Şehir'e, normal bir hayata.

Odanın içinde, en karanlık anımda ortaya çıkan ve gitmeyi reddeden insanlarıma baktım ve bunu yapmazsam sonsuza kadar benimle kaçacaklarını ve bunun onları daha büyük tehlikelere sürükleyeceğini biliyordum. Bunu yaparsak, bir gün kontrolümü kaybedeceğimi ve onlara zarar vereceğimi biliyordum.

Yanric Eden'in omzundan uçarak Ariyon'un omzuna kondu ve bana doğru döndü.

'Belki de Emmeric'in gördüğü şey buydu. Bir süreliğine karanlığa ama sonra herkesi kurtardın.'

Ealdor fae'sinin öngörüsü sürekli aklımdaydı. Hem karanlığa gömülüp hem de tüm Yıldızlı Şehir'i Marissa ve Nightling'lerinden nasıl kurtaracağımı bir türlü bulamıyordum ama belki de böyle olacaktı.

Nefesimi tuttum ve bunun bir hata olmaması, bu seçimi yaparak Ariyon'a zarar gelmemesi için Işığa dua ettim.

Yeniden kendim gibi hissetmek, içimde oluşan karanlık, uyuşuk ilgisizlik yumağını kovmak için atıyordum.

İsteksizce başımı salladım ve tuttuğum nefesi bıraktım. Ariyon tatlı tatlı gülümsedi ve ellerini bırakıp benimkileri kavradı.

Emmeric'in bir yıl içinde öleceğini görmesi beni biraz rahatlattı.

Bu da Ariyon'un buna sadece kısa bir süre katlanmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Geri gelme ihtimallerine karşı dışarıda nöbet tutacağım," dedi Ayden ve ikisi de çıkarken Hayes başıyla onayladı.

"Geri çekilmek için son şansın," diye uyardım

Ariyon'u. "Asla," diye nefes aldı ve ben de gözlerimi kapadım.

Güçlerimizi en son ne zaman takas ettiğimi hatırlamaya çalıştım ve musluğun görüntüsü gözümün önüne geldi.

'Bu asla işe yaramayacak. Sadece ona da bulaştıracaksın ve ikiniz de delireceksiniz,' dedi atalarımın seslerinden biri.

Ya da işe yarayacak ve sonsuza dek susturulacaksın, dedim ona ve karanlık sanki dışarı atılmak üzere olduğunu biliyormuş gibi içimde canlandı.

Ariyon'un gücünü tereyağı sarısı bir ışık olarak hayal ederek musluğu açtım ve güneş gibi boşluğu yararak içime aktığını hissettim. Sonra başka bir güç musluğunun ona açıldığını ve beni tüketen karanlık gücün bir kısmını serbest bıraktığını hayal ettim.

Ariyon'un nefesi kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Sertçe yutkunurken gözleri akmayan yaşlarla doldu. "Taşdığın şey bu muydu?"

Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştı ama ellerimi bırakmadı, başını omzuma yasladı, boynuma sokuldu.

Uzun zamandır ilk kez uyuşukluğun beni terk ettiğini hissettim. Ariyon'un iyileştirici büyüsü vücuduma doldu, eski örümcek ağları gibi karanlığı parçaladı ve ellerime baktığımda sadece bir tanesinde Maven iyileştirici işaretleri olduğunu gördüm. Sonra onunkinin tepesine baktım ve onda da sadece bir tane olduğunu gördüm.

Zihnimin gözünde muslukları kapattım, ikimizi de güçlerimizi paylaştığımız bu ara durumda tuttum. Ellerini bıraktım ve bana kolları beni sardı. Haftalardır özlediğim duygular yavaş yavaş kalbime geri dönmeye başladı; *sevgi*, hayranlık, özlem, mutluluk.

Güldüm, kulaklarıma o kadar yabancı bir sesteki ki beni hüzünlendirdi. En son ne zaman gerçekten güldüğümü hatırlayamıyordum.

Ariyon gülümseyerek geri çekildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Bunu tek başına taşımak zorunda kaldığın üzgünüm."

"Şimdi onu taşımaya yardım etmek zorunda olduğun için üzgünüm," dedim ona. Hâlâ oradaydı, arka planda, Işık ve Eter Evi'nden Ariyon'un büyüsünün arkasına saklanmıştı.

"Dürüst ol." Bana baktı. "Bir erkeğin senin için yaptığı en romantik şey bu mu?"

İçimden kahkahalar yükseldi ve belimden kavrayarak beni yerden kaldırıp tekrar kollarına aldı. Neşe ruhuma aktı, o anda bana hayat verdi ve ben buna inanamadım. İşe yaramıştı.

"Yan, nasıl hissediyorsun? Ariyon beni yere bırakırken tanıdığımı sordum. Birden kuşumun düzelmeyeceğinden endişelenmeye başladım. Evet, birbirimize bağlıydık ama o Ariyon'un güçlerini benim gibi paylaşmıyordu.

"Daha iyi hissediyorum ve eve gitmeye hazırım. Sesi daha parlaktı ve ben rahatlatarak sarktım.

"Yan da daha iyi," dedim herkese.

"Işığa şükürler olsun. Gitmeliyiz. Marissa geri gelecek," diye duyurdu Üstat Clarke.

Eldivenlerimi ve çantamı aldım ve karanlık odaya son bir kez baktım. Burada tam olarak ne olup bittiğinden hâlâ emin değildim ama kendimi o kadar iyi, o kadar eski Fallon gibi hissediyordum ki, Emmeric'in kehanetine rağmen, bundan sonra ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceği konusunda umutluydum.

OceanofPDF.com

FOUR

Ranger'ı yakaladık ve yarım düzine atla hızla kaçtık. Atlarımıza dinlenmeleri için zaman tanımak amacıyla yavaşlamadan önce birkaç saat boyunca Yıldızlı Şehir yönünde hızlı ve sert bir şekilde yol aldık. Ariyon bu süreyi Efendi Clarke'ın yanık ellerini iyileştirmek için kullandı. Normalden daha uzun sürdü ve tam olarak iyileşmediler ama kabarcıklar indi ve acı geçti. Geriye sadece biraz kızgın kırmızı deri kalmıştı.

Ariyon'un benim için hayat kurtarma gücünden vazgeçtiğine inanamıyordum. Eve döndüğüme ve kendimi yeniden normal hissettiğime inanamıyordum. Özellikle de son bir ayı uyuşmuş bir halde geçirdiğim için, tüm bunları sindirmek çok zordu. Şimdi tüm duygularım aynı anda bana çarpıyordu.

Tekrar yavaş bir tırısla at sürmeye başladığımızda, Efendi Clarke kısırağını Ranger'ın yanına çekti. "Orada ne oldu Fallon? Ariyon Marissa'ya nasıl zarar verebildi?" diye sordu.

Ariyon cevap verdi. "Onun enerjisini hissedebiliyorum, tıpkı yaşayanlarla yaptığım gibi. Bir şeyler değişmiş."

Alt dudağımı çiğnedim. "Tam olarak emin değilim ama o... benden içti." Küçük grubumuz topluca soluk soluğa kaldı ve utanç içimi yaktı.

"Kanımın işe yaradığını söyledi. Bazı kehanetlerin doğru ve onun..." Tam ifadeyi hatırlamaya çalışırken durakladım. "...artık gölgelerden kurtuldum, Nightling'lerin kalıcı bedenlere kavuşmasının anahtarı bendim."

Efendi Clarke'ın yüzünün rengi soldu.

"Solana'nın taktığı kolye ve benim kanımla diğer Nightling'lerin bağını çözebileceğini söyledi," diye bitirdim, yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen utanıyordum.

"İşte böyle yapıyor," diye nefes aldı Efendi Clarke. "Bu şekilde kalıcı bedenlere sahip oluyorlar."

Bir saat daha sessizlik içinde yol aldık, hepimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. "Teyzen beni almaya geldiğini biliyor mu?" Sonunda Ariyon'a sordum.

Ayden'la bakiştılar ve söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını anladım. "Evet," diye cevap verdi ama sesinde bir tereddüt vardı.

"Sadece söyle," dedim, Solana'nın iki varisinin de Bane'in kızı için tehlikeye atılmak istediğini duyduğunda çok sinirlendiğini biliyordum.

At toynaklarının sesi etrafımızı sararken Ariyon boğazını temizledi. Etrafımızı saran iki düzine Yıldızlı Şehir Kraliyet Muhafızı'nın göğüs zırhındaki alev amblemine bakarak döndüm.

"Bize yasakladı. Biz de gizlice kaçtık," diye bitirdi Ariyon.

"Ölebilirdiniz!" Solana'nın sesi gecenin karanlığında yankılandı ve hepimiz sıçradık.

Muhafızlar ayrıldı ve Kraliçe Solana onu hiç görmediğim kadar kızgın görünen aygırının üzerinde ilerlerken orman parladı. Yine de kalbim ona karşı yumuşadı. Nedense o kadına karşı hep bir zaafım vardı. Belki de çocukluğumda bir annem olmadığı içindi. Belki de hayatımda hep benden büyük bir kadın arıyordum. Belki de Ariyon ve Ayden de dahil olmak üzere halkını şiddetle korumasından kaynaklanıyordu. Ona çok saygı duyuyordum. Benden nefret ettiğinde bile.

"İkisi de hâlâ hayatta. Her şey yolunda teyze." Ayden her zamanki barışçı tavrıyla ona kiraz rengi bir gülümseme verdi.

Solana'nın bakışları bana kaydı ve daraldı. Sonra gözleri Ariyon'a ve onun ellerine kaydı, sonra tekrar bana ve eldivenli ellerime döndü.

"Eldivenlerini çıkar," diye emretti.

"Sol Teyze-" diye araya girdi Ayden ama kadın bir bakışla onu susturdu.

Vücudu sanki güneş ışığı yayıyormuş gibi parlıyordu ve bunun er ya da geç halledilmesi gerektiğini biliyordum.

Eldivenleri çıkarıp elimin üstündeki Maven izini gösterdiğimde homurdandı ve hayal kırıklığıyla Ariyon'a baktı. "Bu senin için bir şaka mı? Halkının, kardeşinin güvenliği bir şaka mı?" diye sordu ona.

Solana'nın Ariyon'un benim için yaptıklarına verdiği tepkiye çok şaşırmasam da sinirlendim.

Daha uzun oturdu ve ona ters ters baktı. "*Hayır*, öyle değil. Fallon'a olan aşkım senin için bir şaka mı? Aynı şeyi Bastian için de yapmaz mıydın?"

Etrafındaki muhafızlara bakarken yanakları kızardı. Bastian kraliçenin sevgilisiydi, ölümünden kurtardığım bir muhafızdı.

Solana bana baktı. "Bir anlaşma yapmıştık. Karanlıkta kalmaya başlarsan

bana söylersin." "Sen olsan ne yapardın?" Ona sordum.

"gibi seni Bane Malikânesi'ne kilitledim," dedi.

"Güçlerimin eninde sonunda artacağı yerde, babam asla yanımdan ayrılmaz ve ben de sevdiğime zarar veririm" dedim.

Başını salladı. "Babanın binadan çıkarılmasını ve bir daha geri dönmesine izin verilmemesini sağlayacağım. Sen Ariyon'a güçlerini ver, ben de sana Bane Malikânesi'ne kadar eşlik edeyim."

O zaman neden parladığını, neden yanında iki düzine muhafız getirdiğini anladım. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Sesimdeki hüznü engelleyemedim. O Kış Gündönümü'nde bir ağaç gibi parlıyordu çünkü bana saldırmaya hazırdı! Kendini savunmak gerekirse, muhtemelen beni nasıl bir halde bulacağını bilmiyordu.

"Son duyduğumda Blair Crawford'un saçlarını aklınla yakmıştın," diye karşılık verdi. bir utanç çöktü. "Yeterince adil. Ama şimdi normal hissediyorum," diye itiraf ettim, ve sonra Ariyon'un eline uzandı.

Benimkini kavradı ve destek gösterisi olarak bana gülümsedi.

"Güçlerimizi tekrar değiştirmeyeceğiz Solana Teyze. Bu işte sonuna kadar Fallon'la birlikteyim," diye açıkladı Ariyon.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Ayden söze

girerek. "Evet," diye *patladı* Eden.

"Ben de," dedi Hayes ona.

Solana o anda adeta öfkeden patladı. Çenesi sertleşti, boynundaki damarlar şişti ve vücudunda parlayan ışık daha da parlaklaştı. "Fallon Bane, bu saçmalığa hemen son ver! Yeğenime güçlerini geri ver yoksa ben-"

"Ne yapacaksın?" Ariyon elimi bırakıp atının yanlarını tekmeleyerek Kraliçe Solana'ya doğru koşmasını sağladı.

Solana şaşkınlık içinde yeğenine bakarken tüm Kraliyet Ordusu birkaç adım öne fırladı.

"Seni hiçbir zaman aptal bir kadın olarak görmedim. Gücün ve zekan için sana hep saygı duydum. Şimdi sana Fallon'u bir daha tehdit etmenin *çok* aptalca olacağını söylediğimde bana inan. Onu seviyorum. Seni sevdiğim gibi. Ve onu korumak için tereddüt etmeyeceğim. Senden bile," diye açıkladı Ariyon.

Hava gerginlikle doluydu, herkes nefesini tutuyordu. Solana'nın güçleri azaldıkça etrafımızdaki alan karardı. Yeğenine öyle bir acıyla bakıyordu ki, çayırın öbür ucuna geçip ona sarılmak istedim.

de Ariyon'u yakalamak ve benim için böyle konuştuktan sonra hiç havaya çıkmadan onu öpmek istedim.

"Ama sana, bana, hepimize zarar verebilir," dedi Solana ama sesi yenilmiş gibiydi.

Ariyon şaret olmayan elini kaldırdı. "Şimdi olmaz. Şimdi ikimiz de karanlığı taşıyoruz ve kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ona karşı olan bu kan davasından vazgeçmeni istiyorum. Ya bunu yaparsın ya da Fallon ve ben hemen gideriz. Başka bir kasabada kendimize bir hayat kurarız ve bizi bir daha asla görmezsin."

Solana ve ben aynı anda nefes nefese

kaldık. Bunu yapar mıydı? Benim için mi?

"," O kadar alçak söyledi ki zar zor duydum.

Ariyon uzandı ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. ",," fısıldadı.

O anda içime bir duygu dalgası çöktü. Çocukken Isariah'ın kapılarına bırakıldığım için taşıdığım reddedilme duyguları, babam beni evlat edindiğinde büyük ölçüde iyileşmişti. Ama bazıları kalmıştı. O kalıntılar şimdi, burada yok olmuştu.

Yaldızlı Şehrin Prensi'nin teyzesine mirasını, hepsini bana bırakacağını söylediği an.

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Hadi eve gidelim," dedi Kraliçe Solana yüksek sesle herkese.

"Fallon'la mı?" Ariyon dürttü.

Bana baktı, yenilmişti. "Fallon'la birlikte."

Babamı tekrar göreceğimi düşündüğümde, tüm uzuvlarımda bir rahatlama hissettim.

Clarke Usta bana bir başparmak işareti yaptı ve hep birlikte Yaldızlı Şehir'e doğru yola çıktık. Milyon yıl geçse de geri döneceğim gelmezdi.

WE ENTERED Şehri gecenin köründe. Sadece birkaç muhafız dışarıdaydı ve bu en iyisiydi. Şu anda herhangi bir Yaldızlı Şehir vatandaşıyla yüzleşmek istediğimden emin değildim. Kraliçe ve Kraliyet Muhafızları bize Bane Malikânesi'ne kadar eşlik etti. Efendi Clarke evine gitmek için yarı yolda ayrıldı ve bana yarın görüşeceğimizi söyledi. Ayrılırken Efendi Clarke'ın içinde biraz hüznün var gibiydi ve ben de bunu biraz hissettiğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Terk edilmiş kulübede birlikte geçirdiğimiz bir ay bizi birbirimize bağlamıştı - travmatik bir bağ ama yine de bir bağ. Belki de tomurcuklanan bir baba-kız ilişkisi gibi bir bağ. Şimdi eski hayatlarımıza geri dönecektik-öğretmen ve öğrenci.

Bane malikânesine vardığımızda Ariyon, Ayden, Eden ve Hayes yanımdan ayrılmamaya yemin ettiler ve kalacağımızı söylediler. Yorgun ama aynı zamanda neşeliydim. Uzun zamandır duyguları hissetmediğim için içimde neşe ve mutluluk kabarıyordu.

Kraliçe Solana bana "Bu konuyu sabah konuşacağız ve bazı temel kurallar belirleyeceğiz" dedi.

Başımı salladım, anda beni kafese kapatmadığı için minnettardım.

O gittikten sonra kapıyı çaldım. Anahtarımı almadan çıkmıştım ve umarım babam kapıyı açtığında-

Kapı yırtılarak açıldı ve babam sanki uyumamış da bekliyormuş gibi tetikte duruyordu. "Fallon!" Örtülü omuzlarıma uzanırken sesi kesildi.

"Ona seni alacağımızı söyledik," dedi Eden arkamdan.

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Babam dağınık görünüyordu, sakalları uzamıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve onsuz gitmenin onu çok incitmiş olabileceğini fark ettim.

"İyi misin?" Sanki yara arıyormuş gibi vücuduma telaşla baktı. Başımı salladığımda gözleri yaşlarla doldu.

"O iyi." Ariyon öne çıktı ve babamın omzunu sıktı. "Söylediğim gibi onu eve getirdim."

Babam ellerimi bırakıp Ariyon'u kucakladı ve boğazım düğümlendi. Babam Ariyon'un kulağına, "Senin için çok minnettarım oğlum," diye mırıldandı.

Eden onun gördü.

Ayrılmamın bir iz bıraktığını şimdi görüyordum ve bunun suçluluğu göğsümün derinliklerine işliyordu.

"Gittiğim için üzgünüm. Başka seçeneğim yoktu. Ben-"

"Sorun yok." Eden yanıma geldi ve eldivenli elimi tutarak sertçe sıktı. "Açıklamana gerek yok. Evde olduğun için çok mutluyuz."

"Başka acıkan var mı?" Hayes ağzından kaçırdı ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Babam gözlerini silerek Ariyon'dan uzaklaştı ve omuz silkti. "Gecenin yarısı ama kahvaltı hazırlayabilirim."

Bununla birlikte, hepimiz mutfağa girdik. Babam fırını yaktı ve kendi işine koyuldu. Aynı öğünde et ve ekmeği paylaşmak zorunda kalmaktan çok farklıydı. Babam bir saat içinde kaşarlı bisküviler pişirmiş, kocaman bir çırpılmış yumurta ve bir tabak sosis yapmıştı.

Herkes ben yokken neleri kaçırdığıma dair hikâyeler anlattı. Kraliçe Solana'nın tüm şehir surlarını Nightling'leri tespit eden ve geçtiklerinde alarm veren büyülü bir bariyerle güçlendirdiğini çabucak öğrendim. Okul ve Doğu Yakası'ndaki tüm zengin evleri, Nightling'leri gölge formlarında bile dışarıda tutmak için sihirli bir şekilde kaplanmış yeraltı sığınakları inşa etmişti.

"Peki ya Westie'ler?" Ben sordum.

Eden kıkırdadı. "Bir saldırıda ilk ölen biz olacağız." Şaka yapıyordu... ama gerçekten değil. Ve komik de değildi.

"Batı Yakası'ndan bahsetmişken." Hayes ağzı sosisle dolu bir şekilde konuştu. "'Dondurma' dükkânı geliyor. Kraliçe Solana bile bir kepçe almak için uğruyor ve her şeyin devam etmesi büyük bir bahşiş bırakıyor."

Avis'in Doğu Yakası'ndaki dükkânına uğrayıp tentürlerinden bir demet aldığına nasıl davrandığını ve o zaman da yüklü bir bahşiş bıraktığını hatırlayarak gülümsedim. Solana iyi kalpliydi.

"Çok fazla iyileştirme yapıyor musunuz? İnsanlar iyileşiyor mu?" Heyecanla sordum. Batı Yakası'nda daha iyi bir şifa kliniği açmak kısmen benim hayalimdi. Bunu görmek için orada olmadığım için üzgündüm.

Eden başını salladı. "Yüzlerce. Şehirde moraller yüksek ve herkes harika gidiyor. Kliniğin ciddi vakaları görmek için gerçekten zamanı var."

Bu içimi rahatlattı. "Avis iyi mi?" Suçluluk duygusu geri gelmişti. Onu da terk etmiştim. Eden başını salladı. "Seni özleyor. Döndüğüne çok sevinecek."

Marissa'nın benden beslenmesi ve bir şekilde artık sonsuza dek yaşayacak bir bedene sahip olması, Ariyon'un gücümün yarısını alıp bana vermesi, ben yokken burada olanlarla ilgili tüm haberler.

Birdenbire bitkin düşerek esnedim ve herkes başını salladı.

"Hadi yatalım." Hayes arkasına yaslandı ve artık şişmiş olan karnına dokundu. "Kırmızı yatağı çağırıyorum!" Eden ortaya çıktı.

"Hayır, bu en rahat olanı!" Ayden kaşlarını çatarak söyledi.

Onlara baktım, kafam karışmıştı. Kırmızı yatak neydi? Ve neden daha önce burada uyumuşlar gibi geliyordu?

"Gel hadi. Sana göstereyim." Eden elimi tuttu ve ben de onu birinci kattaki büyük bir odaya kadar takip ettim. Burası eskiden dev bir balo salonuydu. Kapıları açıldığında kalbim sıkışmaya başladı. Odanın ortasında düzgün bir sıra halinde dizilmiş dört yatak vardı. Her yatakta mahremiyet için dört uzun direktan sarkan perdeler vardı. Birinde kırmızı, birinde mavi, birinde siyah, birinde de gri bir yorgan vardı. Uzak duvarda haritalar ve Eden'in el yazısıyla yapılandırılmış notlar vardı.

"Sen gittiğinde baban biraz çöktü. Biz de ona eşlik etmek ve araştırma yapmak için yatıya kalmaya başladık. Sonra hepimiz seni aramaya başladık ve bu bir şekilde devam etti. Haftada üç gece burada kalıyoruz ve baban yemek yapıyor. Gerçekten havalı bir yurt gibi."

O zaman ellerimi yüzüme kapattım ve hepsinin bunları yaşamasına neden olduğum için duyduğum utancı sakladım.

"Hey, sorun yok." Eden parmaklarımı teker teker geri çekerek beni ona bakmaya zorladı. Onun vahşi, kızıl, kıvrıkcık saçlarını ve yoğun bakışlarını özlemiştim. Dürüstlüğünü ve gülüşünü. Sadakatini.

"Keşke sana sarılabilseydim Fallon. Çok endişelendim."

Ellerimi aşağıya doğru çekerek başımı salladım. "Anlayışın için ve bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

Hayes hızla yanımdan geçip kırmızı yatağa koştı ve içine daldı. Eden homurdandı. "Hey! Bu adil değil." Onun peşinden koştı.

Şakalaşırken gülümsedim ve kalbim doldu. Yeniden hissetmek çok güzeldi, sanki kara bulutlar zihnimden kalkmış ve kendim olmaya geri dönmüştüm.

"Döndüğüne sevindim." Ayden yanımdan geçerken elimi sıktı ama ben onun elini sıkıca kavradım ve onu durdurdum.

Gözyaşlarımın eşiğinde onunla yüzleştim. "Böylesine sadık bir dostu hak etmiyorum. Teşekkür , Ayden."

O zaman gülümsedi, erkek arkadaşına tıpatıp benzediği için hâlâ bazen beni şaşırtan, yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeydi bu.

Ariyon şakayla karışık, "Tamam, bu kadar el tutma yeter," diye araya girince Ayden güldü ve Ariyon yüzümün yanlarını kavrarken eldivenli elimi bıraktı.

"Kıskandın mı?" Ayden'la el ele tutuşmamı kastederek sordum. "Birazcık. Yani, o senin eski sevgilin ve aynı yüzü paylaşıyoruz."

Bunun üzerine sırttım. "Ve o senden daha iyi."

"Hey!" Beni şakacı bir şekilde dürttü ve kahkahalarım yükseldi.

"Light, o gülüşünü özledim." Alnını benimkine yasladı ve bedenim bu yakınlık karşısında ısındı.

Kulağına doğru ilerlemeden önce boynunu öpücüklerle boğdum. "Teşekkür ederim."

beni kurtardığın için."

"Her zaman," diye mırıldandı ve bana iyi geceler öpücüğü verdi.

Işığın Ariyon'u sadece benim için yarattığından hiç şüphem yoktu.

AFTER WISHING Tüm arkadaşlarıma iyi geceler dileyerek ve Yanric'in Eden'a sarılma isteğini onaylayarak odama gittim ve kıyafetlerimi karıştırdım. Gittiğim süre boyunca babam benim için endişelenmişti ve bu yüzden kendimi çok kötü hissediyordum, bu yüzden çocukken yaptığımız bir şeyi yapacaktım. Oldukça aptalca ama bir o kadar da iyi hissettiriyordu ve buna benim kadar onun da ihtiyacı olduğunu biliyordum. Saçlarımı topuz yaptım, uzun pantolonumun üzerine seyahat pelerinimi geçirdim ve çoraplarımla eldivenlerimin beni örttüğünden emin oldum. Artık Ariyon'un iyileştirici güçlerine sahiptim ve eğer babam yanlışlıkla bana dokunursa, öyle olsun. İyileşecektim. Babama sarılmak istiyordum ve Emmeric'in benim için yaptığı tentürü henüz kullanmak istemiyordum. Lanetimi askıya alacak ve sevdiklerime dokunmama izin verecek özel iksiri başka bir güne saklıyordum.

Koridorda ilerleyerek kapısını çaldım. , endişeli görünüyordu.

Beni sarmalanmış görünce hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Sarılmak mı?" diye sordum.

Kollarını örtmek için paltosunu giyerek aceleyle odasına geri döndü ve sonra benimle tekrar kapıda buluştu. Başımı dikkatlice yana çevirdim ve sonra kollarımı ona doladım, açıkta kalan yüzümün başka tarafa dönük olduğundan ve onunkine yakın olmadığından emin oldum. Kolları beni öylesine sıktı ki hem acıdı hem de iyi hissettirdi.

"Oh, evlat, çok endişelendim. Neden beni de götürmedin? Senin için her şeyi yapardım."

"Çünkü incinmeni istemedim." Ona sarıldım, sürekli mahrum kaldığım babamdan gelen basit bir sarılma hissinin tadını çıkarıyordum.

Dokunmak pek çok kişi için o kadar doğal bir şeydi ki, bunu ne kadar sık yaptıklarının farkında bile değillerdi.

"Bana zarar vermezsin." Sesi kesin gibiydi.

Ona Efendi Clarke'ı yaktığını söylemek istemedim. Blair'i ve saçını duyduğundan emindim ve belki de bunun bir kaza olduğunu düşünüyordu. Evet, bir kazaydı ama belki de karanlık tamamen tükettiğinde neye dönüşebileceğini fark edemeyecek kadar çok seviyordu beni. Onu asla incitemeyeceğimi düşünmesi hoşuma gidiyordu, bu yüzden buna karşı bir şey söylemedim. Sadece ona sarıldım, üzgün olduğumu söyledim ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlattım.

O gece, haftalardır uyumadığım kadar iyi uyudum.

OceanofPDF.com

FIVE

Ertesi gün öğleden sonra uyandım. Marissa'nın benden içtiği kan kaybı, Ariyon'un büyüü damarlarımda akarken bile enerji seviyemi kesinlikle etkilemişti. Aşağı indiğimde hizmetçimiz Daniella çoktan mutfağı ve herkes gitmişti.

"Fallon, eve döndüğün için çok mutluyuz," dedi bana.

Gülümsedim ve ona teşekkür ettim. "Herkes nerede?"

"Baban işe gitti. Sana bir not bıraktı. Çocuklar da okula gitti. Ariyon sonra onun evine gelmeni söyledi."

Babamın dört küçük notlarından birini bıraktığı düşüncesiyle gülümsedim, ancak bana birden fazla cümle içeren mektubu uzattığında, gülümseme tam teşekkürlü bir sırıtışa dönüştü.

*Hey Kido,
Ayden has ben teachin me to read and write. Come to Budderflie Inn
if you need me. Otherwyze I wull see you later.
I luv you.
Dad.*

I HELD Mektubu göğsüme bastırdım ve gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Ayden çok tatlı bir ruhtu, doğası gereği çok vericiydi. Babamın okuma yazma öğrenmesi işinde ve hayatında daha ileriye gitmesine yardımcı olacaktı ve o anda çok minnettardım. Notu sonsuza kadar saklayabilmek için mutfaktaki çekmeceye koydum.

Mutfağı baktım, derin bir nefes aldım ve iç çektim. Normal hayatıma dönmeden önce bugün telafi etmem gereken çok şey vardı. birlikte, bir muffin aldım ve bodruma indim. Üstü camlı vitrine doğru ilerleyerek, Yeniden Doğuş Diyarı'yla bir tür bağlantısı varmış gibi görünen ürkütücü kabuk kristalini sırt çantama yerleştirdim ve Ranger'ı almak için dışarı çıktım.

Yanric beni karşılamak için ağaçlardan aşağı uçtu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kraliçe Solana'yı görmeye gidiyorum. Sonra buluşalım mı?' Ben de ona sordum.

"Eden'ı görmeye gideceğim. Öğle yemeği vakti. Muhtemelen benim için fazladan sakladığı bir şeyler vardır.

Buna gülümsedim. Muhtemelen öyledir.

Yanric uçup gitti ve ben de atımı kaleye sürdüm. İki muhafız mesajımı Kraliçe'ye iletirken on dakikadan fazla ön tarafta bekledim. Acı dolu bir bekleyişin ardından yarım düzine Kraliyet Muhafızı bana ofisine kadar eşlik etti. Kendimi bir suçlu gibi hissettim ama anlıyordum. Bu kadını sürekli hayal kırıklığına uğratiyordum ve muhtemelen bana bir daha asla güvenmeyecekti.

Muhafız ofisinin kapısını çaldığında Kraliçe Solana kapıyı açtı ve bakışlarımla karşılaştı. "Merhaba Fallon." Sesi zar zor uyumuş gibi geliyordu.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden ona aptalca bir el salladım ve beni içeri davet etmesini bekledim - davet edeceğini varsayarak.

Şu anda beni bodrumdaki hapishanesine attırabilirdi. "İçeri gel," dedi iç

çekerek ve sonra kapı aralığından dışarı çıktı.

İçeri girmek için hareket ettim, korumalar da benimle birlikte hareket etti ama o elini kaldırdı. "Onunla yalnız konuşabilirim."

Muhafızlardan biri, "Ekselansları, bunu yapmamanızı tavsiye ederim," dedi.

Ona tek kaşını kaldırdı. "Not edildi." Sonra da kapıyı onun yüzüne kapattı.

Ona kimin patron olduğunu gösterme şekline kıs kıs istedim ama midem düğümlendi. Bu konuşma hiç şüphesiz garip olacaktı ama üstesinden gelmek zorundaydık.

"Bana verdiğin sözün tutmadın Fallon," dedi hiç tereddüt etmeden.

Parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim ve kaşlarını çattı. Yazdığım bir notla birlikte çantamdan kristal kabuğu çıkardım ve masasının üzerine koydum. Notta bunun Yeniden Doğuş Diyarı'na giden bir dinleme cihazı olduğu ve her iki yönde de çalışıp çalışmadığından emin olmadığım, bu yüzden odadayken sessiz olmamız gerektiği yazıyordu.

Oturup notu okuduğunda kaşları altında inanılmaz derecede yukarı kalktı. Sonra kabuğu alıp kulağına götürdü ve bir tutam sarı saçını yüzünden uzaklaştırdı.

Bir an dinledi ve sonra ağzı açık yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bana şaşkın bir bakış attı ve sonra başını salladı. Masadan kalkarak odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü ve gizli kitaplığın geçerek ikinci odasına gitti ve kabuğu almadan geri döndü.

"Bunun için teşekkür ederim. Önümüzdeki mücadelede bize yardımcı olabilir" dedi.

Başımı salladım. "Gelip sana verdiğim sözün tutmadığım için özür dilemek istedim. Dürüst olmak gerekirse, eğer kalırsam sevdiğim insanlara korkunç şeyler yapacağımdan korkuyordum ve buna dayanamazdım."

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ama artık korkunç şeyler yapmayacaksın, öyle mi?"

Eldivenimi çıkardım ve Ariyon'un Maven işaretine dokundum. "Tekrar kendim gibi hissediyorum. Kontrol bende. Sesler yok, kâbuslar yok, öfkeli güç patlamaları yok."

Sanki onu yok etmek istiyormuş gibi işarete bakıyordu ve Ariyon'un onu bana vermiş olmasından, benim için iyileştirme yeteneğinden ödün vermiş olmasından nefret ettiğini biliyordum.

"Marissa ve Nightling'leri yenmek için hâlâ seninle birlikte çalışmak istiyorum," dedim ona.

Kollarını kavuşturdu ve kurnaz bakışlarıyla beni süzdü. "Dürüst olmak gerekirse, yardımını emin değilim. Aramızda güven olduğunu sanıyordum. Karanlıkta dair bana güvence vermiştin. Eğer yaparsan bana söyleyeceğine söz vermiştin. Tugay'ımda arkamı kollamam gerektiğini düşündüğüm hiç kimseye yer yok," dedi açıkça.

Sözleri canımı yaktı ama geldiğini anladım.

Bana güvenmesi gerekiyordu ve bunu yapabilmesi için her şeyi önüne sermem gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmalıydım.

"Ariyon hakkında Ealdor Fae'yi görmeye gittiğimde... bana geleceğimi söyledi."

Nefes nefese kaldı. "Bu doğru olabilir mi?"

Başımı salladım. "Seni temin ederim, öyle. Sadece geleceği gören birinin bilebileceği şeyleri biliyordu. Ona yeteneklerinden kimseye bahsetmeyeceğime dair söz verdim. Ariyon ya da babam bile bilmiyor."

Solana başını salladı, ciddi görünüyordu. "Bunu mezara götüreceğim. Geleceği görebilen biriyle aynı okula gittim. Bu çok hassas bir büyüdür ve herkes bunu taşıyabilecek kadar güçlü değildir."

Bunu kastetmiş olmasını umuyordum çünkü Emmeric onun gerçeği konusunda bana güveniyordu ve ben de buna ihanet istemiyordum. "Bana Ariyon'u Yeniden Doğuş Âlemi'nden nasıl çıkaracağımı tam olarak anlattı. Bana karanlığa gideceğimi söyledi ama aynı zamanda Yıldızlı Şehir'deki herkesi kurtaracağımı da söyledi," dedim.

Solana daha dik oturdu ve başını yana eğdi. "Bunu sana o mu söyledi? Herkesi kurtaracağımı mı?"

Başımı salladım. "Tüm Yıldızlı Şehir'i kurtaracağımı ama bunun büyük bir bedeli olacağını söyledi." Solana kaşlarını çattı. "Ne pahasına?"

Sertçe yutkundum. "Sana söylemeden önce, başka kimseye söylemeyeceğime dair yemin etmeni istiyorum."

Aileme ya da arkadaşlarıma söylemeyi düşünmüyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Tacım üzerine yemin ederim."

Başımı salladım ve devam ettim: "Bedelinin hayatım olacağını ve bir yıl içinde öleceğimi söyledi."

Kraliçe Solana'nın nefesi kesildi, kaşları düğümlendi ve çok daha yaşlı görünmesine neden oldu. Aramızda bir sessizlik oldu ve endişesi yerini şoka bıraktı.

"Böylece Ariyon için endişelenmene gerek kalmayacak," dedim elimdeki Maven işaretine dokunarak. "Bu geçici bir durum."

"Fallon, ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Emin mi? Ealdor fae?"

"Emin," dedim sakince. Her şeyi kabullenmiştim.

Dudaklarından hava üfledi. "Kalbimi nasıl pompalayacağımı çok iyi biliyorsun."

Güldüm. "Dur bakalım, dahası da var." Ona önceki gece neler olduğunu anlattım - Marissa benden içmişti ve şu anda yaşayan bir varlık gibi görünüyordu ve muhtemelen daha güçlüydü, ancak Ariyon onu kesinlikle yaralamıştı. Ayrıca ona Marissa'nın Solana'yı öldürüp o kolyeyi ve benim kanımı alırsa, Nightling'lerine kalıcı bedenler vermenin bir yolunu bulacağını söyledim.

Solana'nın gözleri açıldı.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve bir dolaba doğru yürüdü, dolabı açtığında kehribar rengi bir sıvı şişesi gördü. Sıvıyı bardağa döktükten sonra bir dikişte geri aldı. Sonra gelip tekrar önüme oturdu.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu bana. "Ealdor Fae savaşı nasıl kazanacağınızı söyledi mi?"

Başımı salladım. "Bunu hâlâ çözmemiz gerekiyor ama kazanacağımızı biliyorum."

Alay etti. "Bu çok fazla baskı demek. Ya tatile çıkıp hiçbir şey yapmazsak ve gelecek değişirse?"

Omuzlarımı silktim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Solana masaya vurarak başını salladı. "... Sanırım yine aynı takımdayız?"

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. "Eğer beni kabul edersen."

"Az önce bana bir yıl içinde öleceğini ve bunu halkımı kurtarmak için yapacağını söyledin. Sanırım şimdi yapmalıyım," dedi şakayla karışık.

Güldüm ve ayağa kalktım. "Temas halinde olacağız, değil mi?" Başını salladı.

Ve böylece, geldiğimden çok daha iyi hissederek ofisinden çıkmak için döndüm. "Oh, Fallon!"

Solana odayı geçti ve bana avuç içim büyüklüğünde düz bir kutu uzattı, beyaz bir kurdele ile bağlanmış.

Kaşlarımı çattım.

"Ateşe atmak istedim ama sen hak ettiğin için sakladım," diye açıkladı. Kurdeleyi paketten çıkardım ve şaşkınlık içinde kapağı kaldırdım. Devasa altın alev broşunu gördüğümde boğazımda bir yumru oluştu. Alt kısmında şu yazılar kazınmıştı

kelimeler: *Alev Nişanı. Fallon Brookshire.*

"Babamın adını kullandın," diyebildim.

Sanki duygu gösterilerimden rahatsız olmuş gibi beni başından savdı. "Ariyon'un fikri. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu tişörtüne tak ve insanlar seni affettiğini bilsinler. Tekrar bizden biri olduğunu."

Şansımı zorlamak istemiyordum ama ona sormak istediğim bir şey vardı. "Sence Akademi'ye geri dönmemin herhangi bir yolu var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Fallon, üzgünüm ama bu asla olmayacak. Blair'in babası, yeniden ortaya çıkarsan bir daha asla okul arazisine ayak basmayacağına dair bana söz verdirdi. Ben de ona söz verdim."

Başımı salladım, karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Blair'in ailesini o kadar korkutmuştum ki kızlarının benim yanımdayken güvenliğinden endişe ediyorlardı. Arkadaşlarıyla birlikte üzerime atlayan ve neredeyse beni öldüren o olmasına rağmen. Yine de ona yaptığım şey affedilemezdi ve bugün görmem gereken kişiler listemdeydi.

"Anlıyorum."

"Bane Malikânesi'nde özel ders ayarlayabilir miyiz?" diye teklif etti.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve oradan ayrıldım.

I LEFT Kraliçenin ahırındaki korucu çünkü kasabada tanınmak istemiyordum.

Bir sonraki durağım, bugün Blair'in Royal Row'daki evine bir mektup bırakmak zorunda kalmaktan bile daha çok korktuğum bir duraktı. Blair'i hiç örnek almamıştım, bu yüzden benden nefret etse bile bu beni incitmezdi. Ama Avis başka bir hikâyeydi. Eğer normal bir annem olsaydı, Avis gibi biri olacağını hayal ederdim. Nazik, bağışlayıcı ve her zaman başkalarını önemseyen biriydi. Ben onun çalışanıydım ve veda bile etmeden ayrılmıştım. da ötesi, onun arkadaşığıydım.

Artık Doğu Yakası'nda yaşadığım için, şehrin alışılmışın dışında bir olsa da, Avis Eczanesi'ne gitmek için muhafızlara kimlik göstermememe gerek yoktu. Parlak renkli dükkânların önünden geçerken pelerininin kapüşonunu yukarı çekip başımı eğdim ve buradaki ilk gecemi hatırladım. The Avis Apothecary'ye gireli sanki çok uzun zaman olmuştu.

Babamın hayatını kurtarmak için Yıldızlı Şehir'e gittim ve bu kadının bana gösterdiği nezaketi tecrübe ettim. Nihayetinde, babamı kurtaran Ariyon'u nerede bulacağımı bilmesi oldu.

Avis'in dükkânına vardığımda utanç ve pişmanlıkla o kadar dolmuştum ki içeri girmeye dayanamadım. Onun yerine ön tarafta volta atarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Ne söyleyecektim ki? Başka birini mi işe almıştı? Benden nefret mi ediyordu? Benden korkuyor muydu? Burası küçük bir şehirdi. Bahse girerim Blair'in saçını ateşe verdiğimi duymuştur.

Sol kapı açıldı ve Avis karşımdaydı, gözleri parlıyordu, gülümsemesi yüzüne yapışmıştı. "Evdesin," dedi ışıldayarak ve bana doğru koştu.

Elleri omuzlarımda kenetlenip beni sıkarken boğazım duygularla tıkanı.

"Light, seni özledim çocuğum. Senin için çok endişelendim." Gözleri buğulandı ve tüm endişelerim uçup gitti. Tabii ki bu konuda harika olacaktı.

Bedenimi taradı, şüphesiz enerjimi okuyordu ve başını salladı. "Yine kendin gibi görünüyorsun."

Eldivenlerden birini çıkardım ve ona Ariyon'un Maven işaretini gösterdim. Gözleri daha da açıldı.

"Gittiğim ve hiçbir şey söylemediğim için çok özür dilerim," demeyi başardım.

Bana salladı. "Dükkânı kapatıyorum. Hadi biraz sıcak çikolata içelim ve kapatalım."

Bir saat sonra, sıcak çikolata dolu bir karın ve sıcak bir kalple, Avis'in her şeyi anlamış olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde dükkânından ayrıldım. Kaçmanın normal bir tepki olduğunu söyledi ve Ariyon'la benim karanlığı savuşturmanın bir yolunu bulmuş olmamıza sevindi. Yine de ona son kullanma tarihinden bahsetmedim. Bunu sadece Yanric, ben ve kraliçe bilebilirdi. Avis, artık okula gitmeyeceğim için daha fazla saatle işimi geri bile verdi ve Blair'e özür mektubumu yazmama yardım etti.

Şimdi, ona yaptıklarından dolayı duyduğum suçluluk duygusunu yatıştırmak için bile olsa, Blair'in malikânesine onu gidiyordum.

"Arkadaşlarıyla birlikte seni öldürmeye çalıştı. Yanric ağaçtan indi ve omzuma oturdu.

Kıkradım. *'O yaptı. Ama ben daha iyiyim, bu yüzden bunu doğru yapacağım'* dedim.

Yanric aynı fikirde olmadığını söyledi ve daha sonra onunla Ariyon'un evinde buluşmamı istedi. Eden'i okuldan almaya gidiyordu.

Başımı salladım.

Blair'in evine gitmek için acele etmedim, mektubu düşündüm ve ne kadar üzgün olduğumu açıklamak için yeterince iyi olmadığını merak ettim. Birinin saçını ateşe vermek özür dilemem gerektiğini düşündüğüm bir şey değildi ama bu bir kazaydı ve benim kontrolüm dışındaydı. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şey buydu. Terli ellerimi havalandırmak için eldivenlerimi çıkardım ve Blair'in kocaman, açık mavi malikanesinin önünde dururken mektubu parmaklarımın arasında tuttum.

Derin bir nefes alarak merdivenleri ve mektubu kapının önüne, yere bıraktım. Kapıyı çalıp kaçmalı mıydım? Yoksa sadece gitmeli miydim? Eninde sonunda görecekerdi, değil mi? Görülmek istemedim-

"Nightling, burada ne yapıyorsun?" Blair'in sesi arkamdan geldi ve arkamı döndüğümde irkildim.

Blair, okul çantası yere düşmüş ve iki avucunda birer ateş topu ile karşımda duruyordu. Saçları aslında ona yakışan sevimli bir peri tarzında kısacık kesilmişti ama yaptığım şey yüzünden bu kesime zorlandığını biliyordum.

"Ben... Sadece bir özür mektubu bırakıyorum," diye ciyakladım.

Bakışları kapıdaki mektuba yöneldi ve ateş avuçlarından kayboldu. Mektup havada süzüldü ve avucunun içine mükemmel bir şekilde indi.

Zarfı yırtıp açarken bana baktı. Birden babası Ethan Crawford'u ve Solana'ya nasıl aşık olduğunu ve onunla nasıl nişanlandığını hatırladım

-Marissa Solana'yı kısrıklıkla lanetledikten sonra, çocuk sahibi olabilmek için onu başkası için terk etmişti.

Blair.

"Şimdi okumak zorunda değilsin," dedim ona.

"Kapa çeneni," diye tersledi.

Okumaya başladığında eve gitsem mi gitmesem mi diye düşünüyordum. Ben de kalmaya karar verdim. Belki böylesi daha iyiydi, belki beni yüzüme karşı azarlamak istiyordu ve eğer bu onun iyileşmesine yardımcı olacaksa, o zaman kabul edecektim.

Mektubu okuduktan sonra yüzü biraz yumuşamıştı. Mektubu sırt çantasına bıraktı ve sonra bana baktı, bakışları yanlarımda duran çıplak ellerime düştü ve

tepesinde duran işaret.

Ağzı açık kaldı. "Yani bu doğru mu? Ariyon gücünün yarısını sana mı verdi?"

Sertçe yutkundum.

"Seni gerçekten seviyor olmalı." Bunu sesinde o kadar büyük bir acıyla söyledi ki, o anda onun da onu sevdiğini anladım.

Kollarıma sarıldım. "Dinle, Blair... şey... çok üzgünüm."

Beni başından savdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum ama bir daha o karanlık güçlerle üzerime gelirsene kalbine bir kılıç saplarım."

Vay be.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. Yeterince makul. Onu neredeyse canlı canlı yakıyordum. "Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

Gitmek için hamle yaptığımda uzandı ve örtülü üst kolumu yakaladı. İçimi korku kapladı ve gücümü kullanmak istedim ama onu daha fazla üzme istemedim. Yine de kendimi savunmam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Onunla yüzleşmek için döndüm ve gözlerinde değerlendirici bir bakış buldum. "Sır tutabilir misin Fallon Bane?"

Sertçe yutkundum, sadece başımı sallayabildim. Vites değiştirmişti ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Beni bıraktı ve çantasını ve mektubu almak için aşağı indi. "O zaman içeri gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Biriyle tanışmak mı? Etrafında karanlık güçler çağırırsam beni öldüreceğini söyledi. Şimdi de evine girmemi mi istiyor?

Ama doğam gereği meraklıydım ve Blair Crawford'un beni kiminle tanıştırmak istediğini görmeden buradan ayrılmamın imkanı yoktu.

THE INSIDE Blair'in evi tam da düşündüğüm gibiydi: zengin bir şekilde dekore edilmiş, lekesiz ve çamaşırdan toz almaya ve çevre düzenlemesine kadar her işi yapan ev personeliyle doluydu. Blair önce mutfakta durdu ve bir elma aldı. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" diye sordu bana, sanki ezeli düşman değilsiniz gibi.

Blair'in hasta olup olmadığını merak ederek başımı salladım. Belki de bodrumuna kilitlemek ya da zehirlemek için buradaydı. Uzun uzadıya düşünülmüş bir intikam planı yapmasına ihtimal vermiyordum. Buraya geldiğim için bile aptaldım. Muhtemelen beni yere yatırıp kafamı tıraş etmesine iki saniye kalmıştı.

"Aslında gitmeliyim..." Yavaşça mutfaktan çıkarken söyledim.

Blair, "Yaklaşan Nightling savaşıyla ilgili ilk kehaneti yapan kişi annemdir," dedi ve ardından elmasını tatmin edici bir çıtırtıyla ısırdı.

Sözleri karşısında ağızım açık kaldı. Annesi mi? Kraliçe Solana'nın bahsettiği, birlikte okula gittiği ve geleceği görebilen mi?

Nutkum tutulmuştu.

Blair bana bir adım daha yaklaştı, yüzü biraz düştü. "İlk başta herkes annemin kendi neslinin en güçlü fae'si olduğunu, geleceği görmek ve herkese kaderlerini bildirmek için orada olduğunu düşünüyordu."

Karanlık Blair'in yüzüne bir gölge düşürdü ve bu hikâyenin iyi bitmeyeceğini biliyordum.

"Geleceği görmenin bir bedeli olduğu ortaya çıktı. Geleceğe bakmak tehlikelidir.

annem için. Her bakışta kalıcı olarak bir şeyler kaybediyor; görme yetisini, sağlığını, zihinsel kapasitesini."

Nefesim kesildi. Hiçbir fikrim yoktu. "Oh, Blair, çok üzgünüm."

Başını salladı. "Annem de senin gibi evlat edinilmiş, Moonsreach'in dışındaki bir köyde bulunmuş. Şimdi ebeveynlerinden birinin Ealdor Fae, diğerinin ise büyüsüz olduğunu düşünüyorlar. Ealdor Fae tarafı ona bu yeteneği vermiş."

Sessiz kaldım. Ne kadar savunmasız olursa olsun, Emmeric'i Blair'e asla söylemeyecektim.

"Ama büyüsü olmayan biriyle güçlü bir Ealdor Fae'sini bir araya getirdiğinizde işler pek de yolunda gitmiyor. Büyü zarar veriyor, bakan kişinin hayatını emiyor."

Midem bulandı.

Blair sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi elmasına baktı. "Babamın kraliçeyle nişanı yürümeyince, Akademi'deki bir sonraki en güçlü fae'yi seçti. Annemi." Blair kendi kendine konuşur gibi başını salladı. "Hırslı olduğu için babamı suçlamıyorum, ama işler zorlaştığında yanımda kalma konusunda pek iyi değil."

Bana baktı. "Onunla tanışmak ister misin? Seninle ilgili bir imgelem gördü ve

haftalardır durmadan senin hakkında konuşuyor."

Ağzım kurudu. Yaşıyor muydu? Hikayenin nerede biteceğinden emin değildim. Benimle ilgili bir imgelem mi? Bu düşünce beni korkuttu. En son birisi benim geleceğimle ilgili bir imgelem gördüğünde, beni ölümlük görmüştü. Ama bundan daha kötüsünün olabileceğinden emin değildim, bu yüzden başımı salladım.

"Elbette, isterim," dedim, tüm bu olaylar karşısında tamamen şaşırılmış bir halde.

Blair başıyla onayladı. "Arka taraftaki misafirhanede yaşıyor. Babam onu saklıyor ve münzevi olduğunu söylüyor."

Kalbim sıkışmıştı. Babası karısını onlardan ayrı mı yaşıyordu? Onu arka kapıya kadar takip ettim, orada bir uşağa el salladı.

"Annemi görmeye gidiyorum," dedi ve zaten temiz olan bir yüzeyin tozunu alırken başını salladı.

Dışarıya adım attığımızda, tertemiz arazisi ve deniz mavisi ön kapısı olan güzel, açık pembe konukevi beni şaşırttı.

"Annem renkleri sever." Blair eve baktı ve gülümsedi.

"Bir saniye Blair, neden benim yanımda bu kadar normal davranıyorsun? Okul yılının başında beni öldürmeye çalıştın ve kısa bir süre önce saçlarını ateşe verdim. Şimdi bu seni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorsun. Ne değişti?"

Ariyon onunla konuştu mu?

Avluda durdu ve derin bir nefes alarak tırnaklarını karıştırdı. "Sen... karardığında ve ortadan kaybolduğunda, Ariyon anneme nerede olduğunu, iyi olup olmadığını ve seni nasıl bulabileceğini araştırması için yalvardı. Anneme bunun, kehanette bulunduğu Nightling'lere karşı savaşı kazanmak çok önemli olduğunu söyledi."

Kalbim göğsüme gömüldü. "Hayır."

Blair başını salladı. "Ariyon'a karşı hep bir zaafı vardı. Bu yüzden yaptı. Ondan sonra zayıfladı ama konumuz bu değil." Bana utangaç bir bakış attı. "Annem senin nerede olduğunu bulmaya çalıştığında, gelecekte seninle ilgili tamamen farklı bir vizyona sahip oldu ve şey... arkadaş olacağımızı söyledi... şey. Yani, sana yardım edeceğimi söyledi."

Vay be. Zihnim dönüyordu. Blair ve ben arkadaş mıyız? Annesi Emmeric ile aynı yeteneğe sahip gibi görünüyordu, ama belli ki bu onun sihirsiz yarısına zarar veriyordu.

"Her şeyin mümkün olduğunu söyleyebilirim." Blair'e küçük bir gülümseme verdim. Yanric'in burada olmamasına çok sevinmişim, yoksa bunu önerdiği için bile kafasına kaka yapar ve sonra da gözlerini oymaya çalışırdı.

"Dinle, benim de sana bir özür borcum var," dedi Blair. "Ariyon'un sana hayranlığını kıskanıyordum ve sana her baktığımda anneni ve yıllar önce halkımıza yaptığı tüm o korkunç şeyleri görüyordum."

Bu içten özür karşısında rahat bir nefes aldım. "Bunun için teşekkürler."

Blair başını salladı. "Yani, kanka falan olmayacağız ama elimden gelirse sana yardım ederim."

Sırttım. "Yeterince adil."

Neye yardım edeceğimi bilmiyordum ama öğrenmek üzere olduğumu umuyordum çünkü şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Alanın geri kalanını geçip deniz mavisi boyalı kapıya vardık ve Blair bana döndü. "O... eksantrik biri. Zihninin bir kısmı görme yetisini kaybetmiş. Hiç göremiyor ve sağ kulağı duymuyor, bu yüzden bağırarak zorundasınız. Ama Doğu Yakası'ndaki en iyi pralinli turtayı yapar ve tanıdığım en tatlı kadındır." Sesinde bir tehdit vardı, sanki annesiyle dalga geçecek olsam beni boğacakmış gibi.

Annesinden bahsederken gülümsedim, ancak geleceği görmenin ona zarar verdiğini duymak kalbimi üzdü.

"Eğer şu anda orada turta varsa, onu yiyecektir," diye onu temin ettim.

Kapı aniden açıldı ve parlak pembe bir elbise giymiş, şaşırtıcı derecede güzel sarışın bir kadın ortaya çıktı. Saçları iki gevşek, dağınık örgü halindeydi ve Blair'e gülümsedi. "Sevgili kızımı duyuyorum ama bu yeni ses de kim?" Çıplak elleriyle yüzüme dokunmak istercesine bana doğru uzandı ve ben geriye doğru sıçradım.

Blair araya girerek annesinin parmaklarını kavradı ve bir top haline getirdi. "Anne, seninle tanışması için... Fallon Bane'i getirdim."

Kadının sırtışı daha da genişledi ve gülerek bir aşağı bir yukarı zıpladı, sonra da bir daire çizerek döndü. "O burada!"

Blair annesine gülümsedi ve ben de elimde olmadan onun neşesine eşlik ettim. Kaygısız, çocuksu mutluluk bulaşıcıydı. Herhangi bir kazayı önlemek için hemen eldivenlerimi giydim.

"İçeri gel Fallon!" dedi annesi heyecanla. "Lorraine ve seninle tanışmayı bekliyordum."

"Merhaba, Lorraine." Evine girdim ve etrafı inceledim. Temiz, düzenli ve renk doluydu. Soluk sarı duvarlar, turkuaz mobilyalar ve çiçekli duvar kâğıtları.

Blair ne yaptığımı anlatarak, "Evinize bakıyor," dedi ve sessiz kalıp eşyalarına bakmamın kabalık olabileceğini fark ettim. Ama Lorraine kocaman gülümsüyordu ve aldırıyor gibiydi.

"Görme yetimi kaybetmeden önce renklere, desenlere ve sanat eserlerine aşkıttım. Artık kör olduğum için beyaz duvarlarla yaşamak için bir neden olmadığını düşündüm. Artık konuklarım renklerin tadını çıkarabilir."

"Çok güzel ve çok mutlu duygular uyandırıyor," dedim ona.

"Sana dokunulamayacağı ya da bunun lanetini tetikleyeceği doğru mu?" Lorraine sordu. Başımı salladım, sonra onun hareketi göremediğini fark ettim. "Evet," dedim yüksek sesle.

"Saçına bile mi? Blair'e saçına dokunulup dokunulamayacağını sordum."

Blair o gün bu yüzden mi topuzumu tutmuştu? Belki de masumdu ve beni inciteceğini bilmiyordu.

"Saçımı bile."

"Büyüleyici," diye nefes aldı Lorraine, gözleri kocaman açılmıştı. "Daha önce hiç lanetli biriyle tanışmamıştım."

Blair rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ama ben ona güven verici bir gülümseme verdim.

Annesinin eksantrik yönünü görebiliyordum. Benimle tanıştıktan hemen sonra lanetimin ayrıntılarına odaklanması kabalık olarak değerlendirilebilirdi ama kötü niyetli olmadığını söyleyebilirdim. Meraklı bir zihni vardı.

"Oh, Fallon, sana anlatacak ve gösterecek o kadar çok şeyim var ki. Nereden başlayacağımı bilmiyorum..." Lorraine'in yüzü aniden düştü.

"Sana yardım edeceğim anne." Blair bir adım öne çıktı ve annesinin parmaklarına uzanarak onları birbirine kenetledi.

Lorraine bunun üzerine başını salladı ve biraz sakinleşir gibi oldu. "Hadi ofisime gidelim."

Blair ve Lorraine'i kireç yeşili bir koridordan geçerek duvardan duvara kitapların ve ortada duran bir masanın olduğu büyük bir ofise kadar takip ettim.

"Kitaplara mı bakıyor?" Lorraine Blair'e sordu.

"Bakıyor," dedi Blair annesine.

Lorraine masasına oturup kâğıtlarını karıştırmaya başlarken gülümsedi. "Kör bir kadının kitaplara ne ihtiyacı olduğunu merak ediyorsunuzdur ama tatlı Blair'im bana her gün kitap okuyor. Tembellik edip onun güzel sesini dinliyorum."

Lorraine'in kızımdan bahsetme şekli kalbimi sıkıştırdı. Bu imrendiğim bir anne-kız ilişkisiydi ve Blair'in nasıl böyle bir kabadayıya dönüştüğünü merak ediyordum. Ama bunu düşünürken bile, günlük işlerde yardımına muhtaç eksantrik bir anneye ve annesini toplumdan uzakta, arka bahçede saklayan bir babaya sahip olmaktan kaynaklandığını biliyordum. Bu Blair için çok fazla baskı yaratmış olabilir ve o da stresini sataşarak atıyordu. Yine de doğru değildi ama hayatının mükemmel olmadığını görebiliyordum.

"Önce savaştan mı yoksa portaldan mı bahsetmeliyim? Ya da belki de sadece günlük yazısını okumasına izin vermeliyim, oh ona hançerden bahsetmeliyim."

Blair annesinin yanına otururken bir elini sırtına koydu ve küçük daireler çizerek ovdu.

Lorraine titrek bir nefes verdi ve kızına doğru gülümsedi. "Neden hançerle başlamıyorsun? En önemlisi bu gibi görünüyor," dedi Blair.

Annesi.

Çok . Portal? Hançer mi? Ama sabırlı olmaya çalışıyordum.

"Evet." Lorraine ellerini masanın üzerine koydu ve gözlerini kapatarak alt dudağını çiğnedi.

"Hâlâ görebiliyorum." Gülümsedi. "Siyah metal, parlaklığı yok, sanki karanlığın kendisinden yapılmış gibi. Bir Gölge Kılıcı." Gülümsemesi ağzından silindi ve ben de Blair'le şaşkınlık dolu bir bakış paylaştım.

Blair masadan bir kroki aldı ve bana uzattı. "Tarif ettiği şeyi çizmeye çalıştım." Çizim Lorraine'in detaylandığı şeye benziyordu. Kabzası süslü siyah parşömen işiydi ve bıçak Yanric'in tüyleri kadar koyu renkliydi.

"Nedir bu Gölge Kılıcı?" Lorraine'e tek bir şeye odaklanmasını sağlamaya çalışarak sordum.

Kadın başını salladı. "Onu kullanacaksın. Onu savaşta görkemli bir şekilde tutacak ve tüm Nightling'leri yenerek onları yok edeceksin."

Tüylerim diken diken oldu ve sertçe yutkundum.

Blair koltuğunda kıpırdandı. "Ona her şeyi anlat anne. Ona her şeyi anlat anne."

Gölge Kılıcı."

Lorraine'in yüzü düştü ve bana doğru uzandı. Parmaklarını kendi eldivenli parmaklarımla yakaladım ve sıktım. Eğer onun görüşü de Emmeric'ininkiyle aynıysa, o zaman bedelini zaten biliyordum.

"Kılıcı kullanmak için hayatın gerekiyor Fallon."

İşte . Öleceğimin inkar edilemez kanıtı. İki güçlü fae geleceği görmüştü ve ikisi de benim ölümümü görmüştü. Evet, bunu kabullenmişim ama başka birinin bunu söylemesi iyileşmekte olan bir yaranın kabuğunu koparmak gibiydi.

Tek söylediğim "Biliyorum" oldu. "Ve bu değil."

Blair kendi ölümümü bu kadar kolay kabullenmeme şaşırılmış görünüyordu ama yine de Emmeric'in yeteneğini başkalarıyla paylaşmayacaktım.

"Bana bıçağı nerede bulabileceğimi söyle. Nasıl çalışıyor? Bana gördüğün her şeyi anlat" diye sordum.

Lorraine elimi bıraktı ve sanki bir şey çiziyormuş gibi parmaklarını masasının üzerinde gezdirmeye başladı. "Bıçak gölge ruhları kendine çekiyor. Nightling'leri ateşe yaklaşan pervaneler gibi kendine çekecek ve onları içine hapsedecek ama sadece sen onu aktive ettikten sonra" dedi.

Vay be. Yüzlerce, hatta binlerce Nightling ruhunu bir bıçağın içine çekmek korkunç bir kabus gibi geliyordu.

"Nasıl aktive edebilirim?" diye sordum.

Lorraine kaşlarını çatı. Sandalyesinden aniden kalkıp odanın bir köşesine doğru yürüdü ve sanki yerdeki bir şeye bakıyormuş gibi eğildi.

Blair bana mahcup bir gülümseme verdi. "Anne, imgelemde bıçağı nasıl etkinleştirdi?"

Lorraine bize baktı. "Ah, az önce ." Sanki yerden bir bıçak alıyormuş gibi bir hareket yaptı ve bıçağı elinde tuttu.

O zaman imgelemimi yeniden canlandırdığımı fark ettim, bu da muhtemelen daha iyi açıklamasına yardımcı oldu.

"Toplamak o kadar da zor görünmüyor," dedim gülümseyerek.

Lorraine başını salladı. "Ama kılıcın gücü senden, senin ölümsüz alevinden geliyor. Ödenen bedel senin hayatın. Sen... bıçağı enerjinle besliyorsun, tüm enerjinle ve o... şehrin dört bir yanındaki Nightling'lerin ruhlarını yiyerek herkesi kurtarıyor."

Bir hançerle ilgili olarak "beslenmek" ve "yemek" kelimeleri tüylerimi ürpertiyordu, ancak çevredeki tüm Nightling'leri ortadan kaldıracabilecek tek bir silah varsa, onu istiyordum.

Blair kaşlarını çatı. "Anne, şu anda Ariyon'un Maven işaretlerinden birine sahip, karanlıkta kalmasını engellemek için. Bu nasıl işe yarayacak?"

Lorraine daha cevap vermeden midem bulandı çünkü ne cevap vereceğini biliyordum.

"Ariyon'a gücünü geri vermeli ve tüm karanlığını içine geri almalı. Bıçağın çalışması için Fallon'un Ölümsüz Alevi'nin son damlasına bile ihtiyacı var." En büyük korkumu doğrulamıştı - karanlığı tekrar ele geçirmek... ama bu aynı zamanda Ariyon'a ait olanın yakında geri verileceği anlamına geliyordu ve bu beni iyi hissettirdi.

"Nerede bulabilirim?" Her kelimesine asılarak sordum.

Kaşlarını çatı ve Blair'e doğru baktı.

"İşte bu noktada işler karıştı. Annem hastalanmadan önce bir imgelemde çok uzun süre kalamaz. Hepimizin bir tür okul etkinliğinde olduğumuzu söyledi ama burada, Yıldızlı Şehir'de değil. Kanolar ve ateş çukuru vardı. Bir dağa tırmandık, Ariyon, Eden, Ayden, Hayes, sen ve ben. Ve dövmeleleri olan tanımadığı bir çocuk daha. Hep birlikte çalıştık ve bıçağı bulduk, ama bunu gizlemek zorundaydık, sanki onu çalışıyormuşuz gibi."

Gözlerim yuvalarından gibi oldu. Çok fazla bilgi vardı.

Bir okul etkinliği ama değil mi? "Kano mu?" Ben sordum.

Blair omuz silkti. "Bazen imgelemleleri mantıklı gelmiyor... ta ki mantıklı gelene kadar." Tamam, yeterince adil. "Başka bir şey var mı?" Ben sordum.

Lorraine şimdi kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu.

"Gölge Kılıcı Marissa'yı yenmeme de yardımcı oluyor mu?" Marissa'nın benden içtikten sonra hâlâ bir Nightling olup olmadığından bile teknik olarak emin değildim.

Lorraine mırıldanmayı bıraktı. "Marissa'yı yenemezsin."

İçimdeki hava boşalmış gibi hissettim. "Ne demek istiyorsun? Herkesi kurtarıyorum. Tüm Nightling'leri ortadan kaldırarak savaşı kazandım, değil mi?"

Lorraine başını salladı. "Evet, ama Marissa'yı sen öldürmüyorsun. Başka birinin var. Bir çaba içinde

seni korur."

Ürperti geri döndü. "Kim? Ariyon mu? Kraliçe Solana mı? Yaralandılar mı?"

Lorraine işaret parmağıyla alnına her seferinde daha sert bir şekilde vurdu. "Bulanık!"

Blair masadan fırladı ve annesine doğru koştu, annesinin parmaklarını kendi parmaklarına sararak annesinin çok sert vurmasını engelledi. "Tamam anne. Sorun yok. Başka birinin var."

Lorraine rahatladı ve "Başka birinin " diye tekrarladı.

Daha fazla duymak istemiyordum, ama aynı zamanda... istiyordum. Her şeyi duymaya ihtiyacım vardı. Bunalmıştım ama daha fazlasını arzuluyordum. "Geçitle ilgili bir şey olduğunu mu söylemiştin?"

"Geçit!" Lorraine bağırdı ve Blair onun yanına atladı. "Oh, bu çok önemli. Pek çok saldırı olacak ve bunlardan biri beklenmedik bir şekilde Batı Yakası'nda gerçekleşecek. Sen geçidi aç," dedi elleriyle havada büyük bir tekerlek çizerken, "ve herkesi güvenli bir şekilde Bane Malikanesi'ne götür."

Nefesim kesildi. "Portal mı açtım?"

Lorraine başını yana eğdi. "Henüz nasıl yapılacağını bilmiyor musun?"

Blair merakla bana baktı. Bir geçit mi? Eden, Ariyon'un bedenini Sonsuzluk Âlemine götürdükten sonra bunu yapabileceğimden şüphelenmişti ama ben o kadar emin değildim.

"Bane Malikanesi mi?" Neden herkesi Bane Malikanesi'ne götürmek isteyeyim ki? Bu noktada Lorraine'in akıl sağlığını biraz sorguladım ama söylediği bazı şeyler Emmeric'in söyledikleriyle örtüşüyordu, bu yüzden doğru olmaları gerektiğini biliyordum. Herkesi kurtarmak için öleceğimi biliyordu.

Lorraine sadece başını salladı. "Daha sonra anlam kazanacaktır. Tüm detayları bilmiyorum." Başını tekrar sertçe vurdu ve Blair annesinin ellerini tutup beline indirdi. "Hepsi bu kadarsa, anne, belki biraz dinlenmek istersin?"

Annesi hızla başını salladı. "Geçit, Gölge Bıçak, onun ölümü, insanları kurtarmak. Evet, evet, hepsi bu."

Işığa şükürler olsun çünkü daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Lorraine uzanıp Blair'in yüzünü okşadı. "Fallon'un okula geri dönmesi konusunda babanla konuşmalısın. Seninle birlikte kanoların olduğu yere gitmezse Gölge Kılıcı'nı bulamazsın."

Blair dudaklarını büzdü, sanki babasıyla beni okula geri döndürmek hakkında konuşmak yapmak istediği son şeydi. Az önce kraliçeyle bu konuyu konuşmuştum ve o da bunun mümkün olmadığını söylemişti. Yine de... belki Blair'in babası beni affederse.

Eden'la ağaçların altında tekrar öğle yemeği yemeye hayır demezdim.

"Peki anne," dedi Blair ona ve odadan çıkmadan önce elinin üstünü öptü. Annesi yanımdan geçerken bana doğru uzandı ve yüzüme dokunmasını önlemek için eğilmek zorunda kaldım.

"Dikkatli ol anne. Onun lanetini hatırlıyor musun?" Blair öyle deyince Lorraine elini geri çekti.

"Evet, üzgünüm Fallon."

Dokunmanın onun iletişim kurma şekli olduğunu fark ettim ve eldivenli ellerimle ellerine uzandım. Ellerimi hissettiğinde sıkıca sıktı ve gülümsedi. "Seninle tanışmak büyük bir onur, Fallon. Bu armağan benden çok şey götürdü, ama bakışlarımın Yıldızlı Şehir'deki herkesi kurtarmaya yardımcı olabileceğini bilmek... her şeye değer."

Kalbim sıkışmıştı. Söyledikleri son derece derin ve özverili şeylerdi.

"O onur bana aitti." Ellerini tekrar sıktım ve sonra Blair onu koridordan odasına götürdü, görünüşe göre yatmaya gidecekti.

Döndüğünde Gölge Kılıcı'nın çizimine bakıyordum. "Sence bunu kim yaptı?"

diye sordum.

Blair omuz silkti. "Annemin ilk imgelem gördüğü gece bunu araştırmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Gerçi kitap çalışmakta pek iyi değilimdir. Eden muhtemelen bir şeyler bulabilir."

Muhtemelen yapabiliirdi. "Eden'a söyleyecek miyiz?" diye sordum. Blair'le bazı temel kurallar koymam gerekiyordu ve eminim başkalarına annesinden bahsetmemi istemiyordu.

Blair dişlerinin arasından hava üfledi. "Hayes, Ariyon, Ayden ve Eden'a söylemekte bir sakınca görmüyorum çünkü onlar Gölge Bıçağı'nın imgelemindeydiler ve Ariyon zaten annemi biliyor."

Başımı salladım. "Nightling savaşında öleceğimi kimseye söylememen için sana yalvarabilir miyim?"

Blair sırtıttı. "Evet, bana yalvarabilirsin. Bunu görmeyi çok isterim."

Şakacı bir şekilde uzanıp koluna vurdum ve o da güldü. Sonra yüzü ciddileşti. "Bu ağır bir sır ve paylaşmak bana düşmez. Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Ariyon bunların hiçbirini bilmiyor. Annem ona sadece o sırada nerede olduğunu ya da seni eve nasıl getireceğini bilemediğini, sonunda Yıldızlı Şehir'e geri döndüğünü söyledi."

Henüz Blair'e ne kadar güvenebileceğimden emin değildim ama başımı salladım.

"Ve kimseye annenden bahsetmeyeceğim. O çok özel ve yeteneklerinin nasıl istismar edilebileceğini görebiliyorum."

Blair sözlerim üzerine biraz rahatladı. Annesini çok fazla korumak zorunda hissetmiş olmalı. Kollarını ovuşturdu. "Babam yakında evde olur."

"Tamam. Gitsem iyi olacak. Bu... bunaltıcı ama iyi bir bilgiydi," dedim Gölge Kılıcı'nın çizimini kaldırırken.

Blair kıkırdadı. "Annem bana ilk söylediğinde ve sonra bıçağı bulmana yardım etmem gerektiğini söylediğinde yüzümü görmeliydin. Düşüncesi bile içimi parçaladı."

Sırıttım. Tanıdığım Blair buydu. Koridora yöneldim ve Blair beni dışarıya, geniş bahçeye ve sonra her şeyin başladığı evin önüne kadar götürdü.

"Görüşürüz, sanırım." Ona el salladım.

Başını salladı. "Babamla konuşacağım. Bu konuda mutlu olmayacaktır ama seni Akademi'ye geri sokmaya çalışacağım."

Hayes'in babasını düşünerek kaşlarımı çattım. "Sana zarar vermez, değil mi?"

Blair'in gözleri büyüdü. "Babam mı? Light, hayır! Bazen duygusuz bir hıyar olabiliyor ama bana asla vurmaz. Sadece annenden ve tüm Bane ailesinden nefret ediyor."

Yani ben de. Yeterince adil.

Rahatlamak için göğsümü tuttum. "Güzel. Özür dilerim. Uzun hikâye." Asla anlatmayacağım bu sır bana ait değildi.

Bununla birlikte, aklımda yüzlerce farklı şey dönerken Ariyon'a doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

"Gölge Kılıcı mı? Kulağa çok fena geliyor!" Eden çizime bakarken şöyle dedi.

Blair'in izniyle herkese gizlilik yemini ettirmiş ve annesinin imgelemine -öldüğüm kısım hariç- anlatmıştım. Yanric titizlikle omzuma oturdu ve beni dinledi.

Ben ona doğru eğilirken Ariyon parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Kano mu?" diye sordu ve hepimiz güldük.

"Eninde sonunda mantıklı olacağını söyledi."

"Bu arada ben de bu konuda elimden geldiğince araştırma yapacağım." Eden hançer taslağını kaptı.

"Ben acıktım. Ne yiyoruz?" Hayes karnını tuttu ve Eden ile ben güldük. Bu çocuk hep aç olurdu.

"Sipariş verdim-" Ayden'in anonsu kapının sertçe çalınmasıyla kesildi.

Hayes koltuktan fırladı ve kapıya doğru koşarak hepimizi daha çok güldürdü. Ama kapıyı açtığı anda bir çift koruma orada duruyordu.

Ayden ve Ariyon ayağa kalkarak endişeli bir bakış attılar.

"Ne oldu?" Ariyon muhafıza sorarken eli içgüdüsel olarak kılıcını almak için kemerine gitti.

Ayışığı sarısı saçlı fae muhafızlardan biri başını eğdi. "Şehrin kapısında genç bir adam var. Seni tanıdığını söylüyor. Şüpheli görünüyordu, dövmelerle kaplıydı."

"Pax!" Ariyon sendeleyerek ileri atıldı.

Diğer muhafız başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

Ariyon bana baktı ve ben de onun Yeniden Doğuş Diyarı'nda sıkışıp kaldığı sırada edindiği arkadaşı olduğunu bilerek ayağa kalktım. Ariyon'u oradan çıkardığımda ikimiz de Pax'a ne olduğunu merak etmiştik.

"Çok hasta görünüyor. Biz onu kontrol edene kadar onu görmeniz gerektiğinden emin değilim," dedi beyaz saçlı muhafız.

Tam onun yanına vardığımda Ariyon bir kahkaha attı. "Ben bir şifacıyım. Ne olursa olsun üstesinden gelebilirim."

Eden ve Ayden, Ayden'in yeni atı gri kısırak Cinder'a atlarken, Ariyon ve ben de Ariyon'un atı Ember'a atlamak için dışarı koştuk.

"Ben burada kalıp yemeği bekleyeceğim!" Hayes, Yıldızlı Şehir'in ön kapılarına doğru koşarken seslendi.

Eğer Pax burada olsaydı ve hasta olsaydı, Ariyon gücünün sadece yarısıyla onu iyileştirebilir miydi? Merak ettim, eğer birlikte çalışırsak, ikimiz de Pax'ı iyileştirebilir miydik? Arkadaşını kurtarmak için bir yol bulmaya çalışırken zihnim hızla çalışıyordu. Ariyon bana Pax'ın orada aklı başında kalmasına yardımcı olduğunu itiraf etmişti. Eğer ihtiyacı varsa onu kurtarmak için gelen her şeyi yapmak istiyordum. Ama eğer Ölümler Diyarı'ndan döndüyse, bu onun bir Nightling olabileceği anlamına geliyordu... bu yüzden buna da hazırlanmamız gerekiyordu.

Yıldızlı Şehir kapılarına vardığımızda Ariyon Ember'ı yavaşlattı ve ben de arkadaşını bulmak için karanlığı taradım. Ayden ve Eden yanıma yanaştı.

Yarım düzine insan etrafta dolanıyordu ve sonra muhafızlardan birinin ayağının kumaş yığınına gördüm. "İşte orada!" Top gibi kıvrılmış, yeşil bir pelerinle örtünmüş, dövmelerinin bir kısmı dışarı çıkmış birini işaret ettim.

Ariyon attan indi, ben de onu takip ettim.

Pax'ın cansız bedeninin başında duran muhafız kılıcını çekmiş, ucu Pax'ın boğazına dayanmış, sanki kafasını koparmaya hazırmış gibi duruyordu. Biz yaklaşıırken, muhafız elini uzattı

Ariyon. "Prens Madden, onda bir sorun var. Daha fazla yaklaşmayın."

"Silahını kınına sok. O güvenilir bir dost!" Ariyon muhafızı tersledi ve sonra onu iterek yolundan çekti.

Muhafız şok olmuş gibi baktı ve bıçağını kınına sokarak geriye doğru sendeledi.

Ariyon'un Pax'ı çevirmesine yardım etmek için dizimin üzerine çöktüm. Bunu yaptığımda derisinin mumsu ve kül rengi olduğunu, dudaklarının kuru ve çatlak olduğunu gördüm. O... bir Nightling miydi?

Eden yanımda soluk soluğa kaldı ve Ayden'a doğru tökezledi.

Yaklaştığımız anda Pax'in burun delikleri alevlendi ve gözleri açıldı. Siyah olmadıklarını görünce rahatladım.

Alt dudağını ısırdı ve Ariyon'un gözlerinin içine bakarken inledi. "Bana yardım et. Susuzluk çok büyük. Yapamam... Ben..." Dişleri gözlerimizin önünde sivrildi ve Ariyon beni geriye doğru itmek için uzandığında nefesim kesildi. Pax bana doğru hamle yaptı ama Ariyon onu yere yatırıp ellerini arkadan bağladı.

"Beni kilitte kardeşim," diye inledi Pax. "Kokuya karşı koyamıyorum."

Muhafızlar ve ben şok içinde onlara bakıyorduk ama Ariyon soğukkanlılığını koruyor gibiydi. Aklından sayısız düşüncenin geçtiğini görebiliyordum. Benim aklımdan geçenlerin başında, "*Pax kanla mı besleniyor?*" sorusu geliyordu.

"Ayden!" Ariyon kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Eden'ı Avis'e götür ve kana susamışlık konusunda yardımcı olacak bir şey iste."

Kana susamışlık kelimesini duyunca Ayden'in gözleri fal taşı gibi açıldı ama sonra Eden'in üst kolunu kavradı ve onu Cinder'a doğru sürükledi.

Ariyon bana baktı. "Fallon, onu Bane Malikânesi'ne götürmeliyiz. Ona bakabilecek tek kişi baban."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Babamın yanına yaklaşmasına izin mi vermek istiyorsun?"

Ariyon zorlukla yutkunduk ama sonra başını salladı. "Baban büyüsüz. Pax beslenme ve bir Nightling olma dürtüsüyle savaşıyor. Büyü kokusu alıyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Evet, tabii ki! Bu mantıklıydı hem de beni dehşete düşürüyordu. Paxa yeniden doğması için izin verilmiş olmalıydı ve şu anda büyüsüzdü. Ama büyülü bir fae ile beslenirse...

"Babam yardım edecek. Onu bodruma kilitleyebiliriz." Ariyon'un çok sevdiği bir arkadaşı hakkında bunu söylemekten nefret ediyordum ama şu anda büyülü insanlarla dolu bir şehirde olamazdı.

On dakika sonra Pax'ı Bane Malikanesi'nin ön kapısından geçiriyorduk.

Ariyon, Pax'in kollarını sıkıştırırken ve dövmeli genç fae onun pençesinde debelenirken babam, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Uzun hikaye baba. Onu bodruma bağlamamız gerekiyor. Şimdilik büyüsü yok ama büyüsü olan biriyle beslenirse bir Nightling'e dönüşür."

Babamın kaşları saç çizgisine çarptı. "Tamam..." Pax

inledi. "Ariyon, git. Akşam yemeği gibi kokuyorsun."

Onu kontrol etmeye çalışan beslenme dürtüsüyle mücadele etmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Onu bodruma koymayın," dedi babam. "Onu yatağıma bağla. Ben kanepede uyur ve ona bakarım. Normal insan gücüne sahip mi?"

Ariyon başını salladı. "onu yere serebilirsin."

O zaman karar verilmişti. Ahıra koşup fazladan deri kayışlar aldım ve Ariyon ile babam Pax'in kollarını babamın yatağındaki direklere bağladılar.

Odaya girdiğim anda Pax ağzını açtı ve nefes nefese kaldı. "Onun yanında olamam! Çıkarın onu!" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, sanki kendi içinde savaşıyordu.

Çok iyi bildiğim bir şey.

Babam ayak bileklerini bağlamak için kayışları benden aldı. "Eden'de ya da... Ariyon'da uyuyabilir misin?" diye sordu Ariyon'a bakarak. "Onun Marissa'ya karşı güvende olduğundan emin olmalıyım."

Onun evinde uyuma düşüncesiyle yüzümün kızarmasına izin vermemeye çalıştım.

Ariyon başını salladı. "Elbette. Sadece Pax susuzluğu atlatana kadar. İlk ayın en kötüsü olduğunu söyledi. Onu ne zaman bırakırlar bilmiyorum."

Pax hıçkırıklara boğuldu. Küçük bir çocuk gibi ağladı ve kolunun iç kısmını ısırarak kan akıttı. Ariyon ham görüntü karşısında geriye doğru ve babam ikimize de baktı. "Eminim siz buradayken daha kötüdür. *Gidin*."

Ariyon başını salladı ve arkadaşına son bir kez baktı. "Efendim... o iyi bir adam. Sadece huzurlu, büyüsüz bir hayat yaşamak isteyen dürüst bir adam."

Babam başıyla onayladı. "O zaman öyle yapacak." Babam kayışları sıkılaştırdı

Pax'in ayaklarını yatağa bağladı.

Babam Pax'e "Bunu atlatacağız," dedi ve ben koşup ona sarılmak istedim.

Ama Ariyon beni kapıdan dışarı çekiyordu.

Az önce gördüklerimin şokunu atlarmaya çalışırken Ariyon bana, "Çantanı hazırla," diye ısrar etti.

Adrenalinin etkisiyle ellerim hâlâ titrerken odama doğru tökezleyerek yürüdüm. "Babam onunla yalnız kalabilir mi?"

Ariyon başını salladı. "Baban Pax'tan daha büyük ve daha güçlü. İkisi de büyüsüz, bu yüzden Pax babanı alt edemeyecektir."

Kendi kolunu ısırıldığını düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Yanric açık pencereden uçup yatağın üzerinde cisimlendiği sırada kıyafetlerimi gelişigüzel bir şekilde sırt çantama tıktırdım. Gagasındaki ipe kahverengi kâğıttan küçük bir paket asılmıştı.

Ariyon, kuşumun aniden ortaya çıktığını görünce biraz sendeleyerek geri çekildi - buna alışmıştım.

'Aviste uyumasına yardımcı olacak bir şey var. Teklif edebileceği tek şey bu. Küçük kahverengi paketi bıraktı ve ben de *Sleep-away* şişesini açtım. Bu normal bir uyku ilacı değildi. Günde yirmi saat uyumasını sağlayacak, sadece yemek yemesine ve duş almasına yetecek kadar uyanık kalmasına izin verecekti.

İlacı Ariyon'a verdim, dozajını ve etkilerini söyledim. Başıyla onayladı ve babama götürdü.

Yanric'e, "Pax iyileşene kadar Ariyon ve Ayden'de kalacağım," dedim.

Başını yana eğdi. "Gerçekten mi?" Sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

Uzanıp onu ittim, aklının kirli bir yere gittiğini biliyordum ama onu suçlayamazdım çünkü benim aklım da oraya gidiyordu.

Hayatım boyunca asla dokunulmamayı, öpülmemeyi, bir erkekle yatmamayı ya da çocuk sahibi olmamayı kabullenmek zorunda kaldım. Bunların hepsi benim için masanın dışındaydı. Ta ki Ariyon'la tanışana kadar.

Şimdi onun evinde uyuyordum ve biraz .

Boynuma bir sıcaklık hücumu yayıldı ve sinirlerim beni tüketmekle tehdit ederken sertçe yutkundum.

"Hazır mısın?" Ariyon kapı aralığından seslendi ve ben göğsümü tutarak

sıçradım. "Üzgünüm, beni korkuttun."

Beni kollarının arasına almak için ileri atıldı. "Her şey girecek."

Onun kokusuyla sarmalanmak, güçlü kollarını hissetmek, sadece içimdeki sıcaklığı artırdı.

Geri çekilerek sırt çantamı aldı ve omzuna astı.

Yanric kıkırdarak, "Bu gece Eden'lerde uyuyacağım," dedi ve sonra odamın duvarından uçtu.

Atlarımızla kısa bir gezintiden sonra onları Ariyon'un evinde ahıra yerleştirdik ve içeri girdiğimizde Ayden ve Hayes'i akşam yemeğini bitirmek üzereyken bulduk.

Mercimek, pilav ve yassı ekmek dolu kaseler vardı ve bu manzara karşısında midem guruldu. Bu sabah yediğim çörekten beri bir şey yememiştim.

"Her şey yolunda mı?" Hayes sordu.

"Eden evde güvende mi?" Ben sordum.

Ayden bakışlarını karşıladı ve başını salladı, gözleri Ariyon'un omzundaki sırt çantasına gitti.

"Evet. Pax iyi olacak," dedi Ariyon Hayes'e. "Fallon'un babası onunla ilgilenecek. Avis ona bir uyku ilacı verdi ve Fallon da Pax kendini daha iyi hissedene kadar bir süre burada kalacak. Şu anda sihirli fae'lerin etrafında olamaz."

Ayden Hayes'e baktı ve bakıştılar. "Bu gece sende kalabilir miyim?" Ayden sordu.

Hayes gülümseyerek başını salladı.

"Hey, bunu yapmana gerek yok," dedim Ayden'e utanarak, ama iki çocuk da ayağa kalktı.

Hayes, Ayden'in saçlarını karıştırarak başını sıkıca kavradı. "Bu küçük velet yatağa işemeye başladığından beri benim evimde kalıyor."

Ayden homurdanarak onu itti. "Ben yatağa hiç işemedim! O suydı."

Hepimiz kahkahalara boğulduk ve vedalaştık.

Ayden ve Hayes gitti, sonra sadece Ariyon ve ben kaldık.

Orada bir heykel gibi hareketsiz dururken ve Ariyon'da tek başıma uyuyacağım için endişeyle doluyken aramızda garip bir sessizlik çöktü. Bu bir şekilde büyük bir meseleye dönüşmüştü ve ben böyle olmasını istemiyordum.

Ariyon bir tabak yemek hazırladı ve sonra durduğum yere doğru yürüdü. Bana uzattı

ve alınma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Sakin ol. Senden hiçbir şey beklemiyorum Fallon."

Tuttuğum nefesi bıraktım ve gergin bir kahkaha attım. "Biliyorum. Ben sadece... bilirsin, bunu hiç yapmadım... ve hazır olduğumdan emin değilim."

Ariyon pirinç topladığı yerden bana baktı ve yemin ederim o anda gözleri neredeyse parlıyordu. "Tahmin etmiştim." Göz kırptı. "Ve bu tamamen sorun değil."

O göz kırpmaya içime işledi ve bu gerçekten büyük şey hakkında baskı yapmadan konuşma şekli de öyle.

Gerçekten konuşmadan bu konu hakkında konuşmamızı takdir ettim. Bu benim için işleri kolaylaştırdı. Onun yanındaki masaya oturdum.

"Böyle bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim." Mercimekten bir ısırık aldım ve karanfil ile tarçın dilime çarptığında inledim. Yemek çok güzeldi.

Ariyon bana uzun uzun baktı. "Aslında bu gerçekten üzücü, bir öpücük kadar basit bir şey için bile umutlanmana izin vermemişsin."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, ben zavallıyım. Aş artık bunu." Onu hafifçe ittim.

Ama yüzü ciddiydi, eli hâlâ yemeğinin üzerindeydi. "Acınacak halde değilsin. Tanıdığım en güçlü insansın. Dürüst olmak gerekirse, senin lanetinle yaşamak zorunda kalsaydım, yıllar önce kendimi öldürürdüm."

Nefesim kesildi. "Ariyon, söyleme."

Omuz silkti. "Ciddiyim, ne kadar şaşırtıcı ve dirençli olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum." Uzandı ve kolumu sıktı. "*Bu kadar* güçlü olduğun için mi için çelikten yapılmış?"

Bir kahkaha patlattım. "Bu bir tavlama cümlesi miydi? Çünkü ne kadar sevimsiz olsa da işe yaradı."

Ariyon bir yumruk yaptı ve havaya kaldırdı. "Evet."

Yine beni güldürdü, karanlığın içinde kaybolduğumda bir daha yapabileceğimden emin olmadığım bir şeydi bu.

Bir yudum su aldım ve artık Maven izi taşımayan elinin üst kısmını okşamak için uzandım. Bana olan aşkının ne kadar derin olduğunun kanıtı her iki elimizde de işaretliydi.

"Biliyor musun, arkadaşım Sorrel bana bir erkekle yatmaktan şeyler de yapabileceğini söyledi," diye itiraf ettim ve Ariyon'un çatalı ağzına doğru giderken yarı yolda durdu.

Sertçe yutkundum, erimiş gümüş gözlerle bana bakarken çatalı tabağına bıraktı. "Var." Sesi boğuktu ve artık yemek için iştahım kalmamıştı.

"Bana ne olduklarını gösterebilir misin?" Cesurca sordum.

Ariyon ayağa kalktı, bana baktı ve elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kadar çekti. Tek kelime etmeden beni odasına götürdü. Kapı arkamızdan kapanana ve yatağının ayak ucunda durana kadar mobilyaların farkına bile varmamıştım.

"Fallon," dedi saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ve eğilip boynumu öptü.

Mırıldandım ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi.

"Sana dokunan herkes acı çekmene neden oldu ve bu yüzden alemde lanetini tetiklemeyen tek olarak, sana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu göstermenin benim görevim olduğunu hissediyorum."

Bu vaat karşısında sırttım. "Hmmm... zevk mi? Neymiş o?"

Ariyon sırttı. Uzanıp yavaşça pelerininim iplerini çekti ve pelerininim yere düştü. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki boğazımda hissedebiliyordum. Ariyon'un parmakları gömleğimin her bir düğmesini açarken köprücük kemiğimi nazikçe okşadı. Her dokunuşta arzusun küçük dalları tenimde geziniyor, içimde ısı her giysi parçasının kaybolmasıyla kritik bir seviyeye ulaşıyordu. Birdenbire Ariyon'un önünde iç çamaşırlarımla duruyordum ve parmak uçları sütyen askımın kenarındayken bana bakıyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu, ama ses tonunda öyle bir yalvarış vardı ki, neredeyse o anda çözülüyordum.

"Yapabilirsin." Sözcükler dudaklarımdan ancak beni yatağa yatırmadan önce çıktı ve gerçekten de bana dokunmaktan alınan gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu gösterdi.

SLEEPING Bütün gece Ariyon'un kollarına sarılmak hayatımın en güzel anları olabilirdi. Sürekli dokunmaktan kaçınmaya o kadar alışmışım ki -her gün oynamak için yorucu bir oyun- Ariyon'la birlikte olmak, onun sıcak tenine yaslanmak, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde kendimi bütün hissetmemi sağladı.

Sabah ikimize de kahvaltı hazırladım. Dürüst olmak gerekirse, ne Ariyon ne de Ayden çok iyi yemek pişiriyordu. Yemekten sonra Ariyon Akademi'ye gitti ve ben de babamla Pax'i kontrol etmek için Ranger'ı aldım. Pax'i kıskırtmaktan korktuğum için eve girmedim ama kapıda durup babamla konuştum.

Gecenin iyi geçtiğini ve Ariyon'un arkadaşıyla ilgilenmek için işten izin aldığını anlatırken gözlerinin altında torbalar vardı. Daha sonra yeni açılan Batı Yakası Dondurma Kliniği'ne gittim. Avis oradaydı ve ben içeri girdiğimde kocaman gülümsedi. Mable'ın ailesinin evinin - babam ve benim şehre ilk geldiğimizde yaşadığımız ev - tamamen bir şifa yerine dönüştürüldüğünü gördüğümde boğazım tıkanı. Genç bir Akademi şifa öğrencisi bir bankta bir kadınla oturmuş, ona semptomları hakkında sorular soruyordu. Oturma odası artık bir bekleme odasıydı. Mutfak tamamen boşaltılmıştı ve şimdi duvardan duvara raflarda tüm tentürler ve ilaçlar bulunuyordu. Ve tabii ki, küçük tezgahın üzerinde dondurmanın müşterileri beklediği bir buz sandığı vardı. Arka tarafta, babamın ve benim eski odalarımız muayene odalarına dönüştürülmüştü.

"Bu inanılmaz." Duygularıma yenik düşmemek için boğazımı temizledim. Avis

gülümsedi. "Canım, bunların hepsi senin sayende oldu."

Ona el salladım. "Olmaz öyle şey. Bu senin fikrindi."

"Senin yüzünden," diye ısrar etti.

"Bana nerede ihtiyacın var?"

Avis başını salladı ve Maven işaretini tutan eldivenli elimin üst kısmına dokundu. "Bakalım bazı bitkileri aşılama yetecek kadar iyileştirici büyün var mı?"

Onu dükkân tezgâhının arkasından takip ettim ve eskiden mutfak olan yere, havan ve havaneli ile öğüttüğü bitkilerin olduğu yere gittim.

Biberiye ve lavanta havayı doldurdu ve kendimi hemen rahatlamış hissettim.

Sonraki bir saat boyunca Avis'in gözetiminde, onun bana öğrettiği gibi bitkilere belirli iyileştirici frekanslar aşıladım. Avis'ten doğrudan bire bir ders almak Akademi'de aldığım derslerden çok daha iyiydi, yine de orada geçirdiğim zamanı özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Usta Knight'ı ve bana ne kadar sert bile özlemiştim çünkü onun rehberliğinde gelişme kaydetmişim.

Okul , neredeyse bütün gün Batı Yakası Dondurma Kliniği'ne yardım ettiğim için, caddenin karşısına geçtim ve Eden eve geldiğinde kapısının önünde bekliyordum. Ona dün gece Ariyon'la yaptığım ateşli öpüşme seansını anlatmak istiyordum. Ama kızıl saçlı kankam köseyi döndüğünde gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü gördüm.

Hızla ayağa kalktım ve ona doğru koştum. "Bana bir isim ver ve onlara hiç doğmamış olmayı dileyeyim," diye homurdandım.

Yanric Eden adına psikopatlık yapmak için burada değildi - babamla birlikteydi - o yüzden ben yapmak zorundaydım. Yine Hayes miydi? Yoksa bu sefer Ayden mi?

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, yanaklarındaki yaşları sildi ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Sorun değil." Tehdidimi görmezden geldi ve yanımdan geçti.

"Hey, hey, hey, yavaşla." Kolunu çektim, bana doğru döndü ve sonra hıçkırıklara boğuldu.

"Az önce babamı okulda gördüm. O ve karısının bir bebekleri daha olmuş. Bir kızları. Annemle işlerin yolunda gitmediğini biliyorum ama... neden beni istemiyor?" diye sordu gözyaşları arasında.

Kalbim onun sözleriyle parçalandı ve o anda lanetimden nefret ettim. Onu bana verdiği için Solana'dan da nefret ettim. O anda arkadaşına sarılamamak bana dokunmaktan çok daha fazla acı verdi.

"E," diye sızlandım ve beceriksiz bir yarım sarılmayla onun kapalı omuzlarını kavramak için uzandım. "Çok özür dilerim. O bir aptal çünkü sen harikasin ve kimsenin seni istememesini anlayamıyorum."

Bana doğru baktı. "Ayden de yapmadı. Belki de ben kusurluyum."

İtirafı karşısında ağzım bir karışık açık kaldı. "Kusurlu mu? Tanıdığım en zeki kadınsın, seni bir gün kraliçenin ordusundaki en değerli kişi yapacak çılgın güçlere ve delicesine güzelsin. Kızıl saç ve yeşil gözler mi? Yani, daha iyi bir kombinasyon var mı?" Ona söyledim.

Sonra biraz gülümsedi. "Oh, Fallon, sana çok minnettarım." Ellerimi sıktı ve sonra gözlerini sildi. Eden, "Bana başka bir şey söyle, aklımı dağıtacak herhangi bir şey," diye yalvardı.

Boğazımı temizledim. "Dün gece Ariyon'un yatağında uyudum."

Ağzı açık kaldı ve sanki annesinin dışarı çıkmasını bekliyormuş gibi evine baktı. "Her şeyi bilmem gerek." Kolunu benimkine doladı ve yürüyüşe çıktık, konuştuk, güldük ve güldükçe kızardık.

Ayrıntıların çoğunu bitirdikten sonra Eden'a baktım. "Bunu yapma şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim..." Söylemeden bıraktım.

"Seksi bir prensle yatmak mı?" diye bitirdi. "Ben de yatmam. Muhtemelen Buckley'e karşı sağlığını kaybedeceğim."

Kıs kıs güldüm. Maddox Buckley okulda burnunu çok karıştıran ve nefesi gerçekten kötü kokan tatlı ama sosyal açıdan beceriksiz bir çocuktur.

"Peki ya Hayes?" Tek kaşımı kaldırarak sordum. Son zamanlarda flört ediyor gibiydiler. Eden biraz gülümsedi. "Beni Blair için terk ettiği için onu affedebilir miyim?"

Omuz silktim. "Yapabilirim."

"Sen benden daha iyisin. Ayrıca, hâlâ benden hoşlandığına dair hiçbir işaret vermedi." Onu daha fazla üzmemek istemediğim için konuyu kapattım.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Eden sordu.

Başımı salladım. "Her zaman."

Halk parkındaki küçük kırmızı banka doğru yürüdü ve otururken içini . "Her zaman evlenene kadar beklemek istemiştir. Anneme olanlardan sonra... ve adamın onu kendi başına bırakıp gitmesinden sonra... Kendi insanımla birlikte olduğumu bilene kadar beklemeyi tercih ederim ve kazara bir çocuk olursa, adamım yanımda olur."

Başımı salladım. Söylediği şey son derece olguncaydı. Onun yanına oturdum. "Bunu sevdim. Sanırım evlenmeyi hiç düşünmedim bile."

Benim için fark etmezdi. Ariyon evlilik ya da çocuk istemiyordu ve ben de zaten yakında ölecektim. Asla sahip olamayacağım şeylerin hayalini kurmanın bir anlamı yoktu.

Sonra uzun bir süre sessizlik içinde oturduk, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Sonunda Eden memnun bir şekilde iç geçirdi. "Biliyor musunuz? Jameson Beckett ben yokmuşum gibi davranmak istiyorsa, öyle olsun. Bu onun kaybı. Umarım diğer kızları için de harika bir baba olur. Onlara kötü bir niyet beslemiyorum." Eden başını yukarı kaldırdı ve ona "babam" yerine "Jameson" demeye başladığını fark ettim.

Sesindeki acı bana kendine tamamen yalan söylediğini anlatıyordu ama bunu da anlıyordum. Bazen hayatta kalmak için kendimize yalan söylememiz gerekirdi. Ben de bunu yapıyordum, Yıldızlı Şehir'deki herkesi kurtardığım sürece yakında ölebileceğimi söylüyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer bu konuda çok uzun süre düşünürsem, babam, Ariyon ve Eden'le geçireceğim birkaç yıl için herkesten vazgeçebilirdim.

Uzanarak elini kavradım ve sıktım. "Sadece anne ve babamızı evlendirme planına başlamamız gerekiyor, o zaman senin iyi bir baban, benim de normal bir annem olacak."

Eden bir kahkaha attı. "Tamam, gerçekçi olmak gerekirse, geçen gün onları kesinlikle flört ederken gördüm." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Evet. Daha fazlasını anlat."

Yanı başımızda bir boğaz temizlendi ve Kraliçe Solana'nın birkaç Kraliyet Muhafızıyla birlikte ayakta durduğunu görmek için döndüm.

Eden'in elini sıcak bir taş gibi bıraktım ve korumacı bir şekilde önünde durdum. "Sorun nedir?" diye sordum.

Solana Batı Yakası'na pek sık gelmezdi ve ciddi bir durum olmadıkça beni asla şahsen getirmezdi.

Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi beni başından savdı. "Yok bir şey. Avis'i ve yeni *dondurma* dükkanını ziyaret ediyordum." *Dondurma* kelimesinin üzerine şüpheli bir vurgu yaptı. "Ve seni yürürken gördüm. İyi haberi bizzat vereyim dedim."

"Ne iyi haberi?" Eden ayağa kalkıp reverans yaparken şöyle dedi. "Kraliçem."

Solana ona hafifçe başını salladı ve sonra bana baktı. "Ethan Crawford, diğer öğrencilerin yanında sihrini pratik olarak uygulamayacağın gerekçesiyle Akademi'ye geri dönmene izin vermemi talep etti. Talebini onayladım."

Eden ciyakladı ve zıpladı, ben de ona gülümsedim. Blair babasıyla konuşmuştu ve işe yaramıştı! Ona teşekkür etmeliydim.

Kraliçe Solana'ya "Bana söylediğiniz için minnettarım," dedim.

Tek kaşını kaldırdı ve bir adım daha yaklaştı. "Ethan Crawford'un fikrini değiştirmesini tam olarak nasıl sağladın?"

"Blair ve ben... daha büyük bir iyilik için suç ortağıyız." Gerçek arkadaş değildik ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacaktık, bu yüzden bulabildiğim en iyi terminoloji buydu.

Bu Solana için yeterince iyiydi. Başını sallayıp el sallayarak döndü ve uzaklaştı. Eden bana döndü. "Kutsal Fae, Akademi'ye geri dönmüşsün."

Arkadaşıma küçük bir gülümseme verdim. Bu iyi bir haberdi, bu yüzden midemde neden bir düğüm oluştuğunu açıklayamıyordum. Belki de bu aynı zamanda Blair'in annesinin hayalinin gerçekleştiği anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

SEVEN

Herkesle birlikte Akademi'ye dönmek harika bir duyguydu. Evet, öğrencilerin çoğu ben geçerken korkudan duvarlara sarılıyordu ama öğle yemeğinde Eden'la oturup Ariyon'a sokulmak . Eden'la pizzayı paylaşırken Ayden ve Hayes'in komik hikâyeler anlatmasını dinlemek iki kat muhteşemdi. Yanric'in bana pis pis bakan herkesi kaka yapmakla tehdit etmesini izlemek de iyi hissettirdi. Her şey yeniden normale dönmüştü ve normallik arzuladığım bir şeydi. Şimdilik derslere katılıyor ve Usta Clarke ve Usta Knight ile özel olarak pratik yapıyordum.

Babam Paxa bakıyordu ve giderek güçlendiğini ve neredeyse iyileşmek üzere olduğunu söyledi. İki hafta boyunca acı veren susuzluktan tek başına kurtulmuştu. Görünüşe göre Ariyon Yeniden Doğuş Diyarı'nı terk ettikten sonra, yeterince güçlü olduğunu ve kendisine bir şans verilmeye layık olduğunu kanıtlamak için onu yeniden savaşmaya zorlamışlar.

Birkaç geceyi Ariyon'da, birkaç geceyi de Eden'de geçiriyordum.

Üstat Clarke ile bir uygulamadan ayrılırken Yanric, '*Kütüphane toplantısı STAT,*' diye duyurdu.

Öz babam öğretmenim olarak rolüne kolayca geri dönmüştü.

"Eden'a hemen geleceğimi söyle," dedim ve Yanric havalandı, siyah tüylerden oluşan bir çizgi avludan kütüphaneye doğru hızla ilerliyordu.

AN HOUR LATER, Eden'ın omzunun üzerinde durmuş, eski bir kitaptan bir satır okuyordum ki ayak sesleri kulaklarıma ulaştı. Masadan başımı kaldırdığımda bir kadın Kraliyet Muhafızı gördüm.

Buraya koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı. "Fallon Bane, Kraliçe Solana Savaş Odası'nda bulunmanızı istiyor."

Savaş odası mı?

Eden ayağa kalktı ve korumacı bir tavırla geçti. "Bu neyle ilgili?" diye sordu.

Muhafız ona doğru bir el kaldırdı. "Fallon'un başı dertte değil. Kraliçe Solana sadece yakın zamanda gün ışığına çıkan önemli bir konuda onun görüşünü almak istiyor."

Eden'in yanından geçtim ve elini sıktım. Sanırım hepimiz kraliçenin bir gün beni kafese kapatacağı paranoyasına kapılmıştık. "Kulağa ciddi geliyor. Gitsem iyi olacak. Merak etme. İyi olacağım," dedim ona.

Kaşları çatıldı ama başını salladı ve rahatladı. Muhafızın yanına doğru koştum ama beni durdurdu. "Alev Nişanı nerede? Kraliçe Solana onu takmamı söyledi."

Kaşlarım hafifçe kalktı ama sadece başımı salladım ve sırt çantama uzandım. İnsanların Solana'nın beni tekrar yakın çevresine kabul ettiğini bilmelerini sağlasa bile, bunu bir övünç kaynağı gibi şehirde takmaya hevesli değildim. Bu yüzden, tacın düşmanı olmadığımı kanıtlamak için ihtiyacım olursa diye çantamın en altına koydum.

Göğsümdeki dev altın broşu taktığımda hazırdım. Muhafız sanki kıskançlık içinde kaybolmuş gibi bir an broşa baktı ve sonra başını salladı.

Onu okulun ahırına kadar takip ettim ve Ranger'a hızla bindim. Sonra aceleyle sarayın arka girişine ve gizli bir yeraltı tüneline götürüldüm. Bir an için bu muhafızın yalan söylemediğini ve beni öldürüp cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere gömüp gömmeyeceğini sorguladım. Ama sonra tünelin sonunda bir ışık gördüm ve Kraliçe Solana'nın sesinin taş kaplı geçide sızdığını duydum.

Açılmış büyük bir meşe kapıya rastladık.

"Çabuk hareket etmeliyiz," dediği duyuluyordu Kraliçe Solana'nın.

Bana eşlik ederek odaya girdi ve onu selamladı. "Bayan Fallon Bane."

Odanın etrafına baktım, Ariyon ve Ayden'i teyzelerinin yanında ve tepeden tırnağa zırhla kaplı görünce şaşırdım. Tanımadığım yarım düzine kadar fae daha vardı ama bir çeşit saygıdeğer konseye benziyorlardı. Dördü erkek, ikisi de saçlarında kırlar olan yaşlı kadınlardı. Odaya girdiğimde toplu bakışları bana sabitlenmişti.

Gözleri göğsümdeki Alev Nişanı'na takıldı ve içlerinden biri inledi. "Onu davet etmek akıllıca mıydı kraliçem?" dedi yaşlı erkeklerden biri.

Kraliçe Solana kendine özgü tek kaşını kaldırdı. "En başta bu bilgiye sahip olmamızın sebebi olan kişiyi mi davet ediyorsunuz? Hayatımı iki kez kurtaran ve varisimi ölümden döndüren kızı mı? Hepimizi avlamaya çalışan ama yine de bizim tarafımızda olan dengesiz bir delinin kızını mı? Evet, öyle. Bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyorum."

Onun bu sadakat gösterisi karşısında boğazım düğümlendi ve duygularımı sesimden uzak tutmak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Hafifçe reverans yaparak Kraliçe Solana'ya baktım. "Beni mi çağırdınız?"

Solana başını salladı. "Bana verdiğin dinleme cihazı yaklaşan bir dizi saldırı hakkında bilgi toplamama yardımcı oldu."

Yaklaştığımda kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Ne zaman?"

Solana, üzerinde tarihler ve şehirdeki bölgelerin bir listesi bulunan dev bir kâğıt parçası olan büyük, dairesel bir masayı işaret etti.

Bir sonraki saldırı Doğu Yakası'nda olacaktı. İçinde bulunduğumuz kaleyi hedef alacaklardı ve sadece birkaç hafta sonrasının tarihini taşıyordu.

Beşer altışar gün arayla *Batı Yakası Kliniği*, *Akademi* ve son olarak da *Doğu Yakası mağazaları* şeklinde daha fazla tarih karalanmıştı.

"Savunmamızda zayıflık arıyor," diye homurdandı Solana. "Bu küçük, hedefli saldırılarla bir sonraki büyük saldırı, yani nihai savaş için ihtiyaç duydukları bilgiyi toplayacaklar." Doğu Yakası'ndaki dükkânlara yapılan saldırının tarihine dokundu.

Yaz .

Tabii ki herkes dışarıda güneşin altında neşenin tadını çıkarırken, Marissa içeri sızar ve maksimum zararı verirdi. Bu beni hasta ediyordu.

"Kaleyi boşaltmalısınız. Tarihi değiştirmeleri ihtimaline karşı önümüzdeki iki hafta boyunca açıklanmayan bir yerde uyuyabilirsiniz," dedi kraliçenin kadın danışmanlarından biri.

Solana başını salladı. "Peki ya diğer randevular? Batı Yakası kliniği, Akademi, Doğu Yakası dükkanları? Şüpheli görünmeden bu kadar insanı nasıl tahliye edersiniz? Ve onları nereye koyarsınız? Eğer Marissa ne yaptığımızı biliyorsa, bir şekilde dinlediğimizi ve planları değiştirecektir. Ona ipucu vermek istemiyorum."

Ariyon derin düşüncelere dalmış gibi çenesini ovuşturdu. "Marissa'nın şehirde casusları olduğunu düşünüyor muyuz?"

Solana sinirlendi. "Bu düşünce beni dehşete düşürüyor ama aklımdan geçti."

Şehrin içinde casuslar mı var? Bu şok edici bir düşünceydi ve daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama yine de çok mantıklıydı.

"O halde, halka tüm bunların normal görünmesi gerekiyor. Yaz Gündönümüne kadar. Halkımıza kutlama yapamayacaklarını söylediğimizde bundan kaçış olmayacak," dedi Ariyon.

Solana'ya önümüzdeki birkaç hafta boyunca başka bir yerde uyumasını öneren dişi fae başını salladı. "Mükemmel. Hikâye, saldırı sırasında evde olmadığı, çünkü sevgili yeğenleriyle birlikte kaldığı şeklinde olacak." Ariyon ve Ayden'i işaret etti.

Sanki hikayeyi doğrulayacaklarmış gibi başlarını salladılar, ancak Solana'nın gerçekte nerede uyuyacağını açıklayacağından şüpheliydim.

Solana bir sonraki saldırının tarihini kâğıda işaretledi. "Peki ya Batı Yakası Kliniği? Her zaman dolup taşar. Sözde casusumuzun inanabileceği saldırıdan bir gün önce orayı boşaltmak için nasıl bir bahanemiz olabilir?"

"Yenileme!" Bağırđım.

Herkes bana şaşkınlıkla baktı ve ben de boğazımı temizledim. "Batı Yakası Kliniği tadilat için kapatılabilir. Hastalar bunun yerine Doğu Yakası'ndaki hastaneye gidebilirler."

Kraliçe Solana, Doğu Yakası'nın hasta Westie'lerle istila edileceği düşüncesinden biraz rahatsız görünüyordu ama başıyla onayladı.

"Ama aslında pahalı bir tadilat için para ödememi beklemiyorsunuz, değil mi?" Kraliçe Solana göğsünü sıktı ve bana baktı.

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Hayır, kraliçem. Belki de hizmetçi personelinizi

derin bir temizlik yapalım mı?"

Sanki bu tatmin edici olacaktı gibi başını salladı. Işık burayı gerçekten güzelleştirmesini yasaklamıştı.

Planlanan saldırı günü Doğu Yakası'ndaki dükkanları "emeğe minnet günü" olarak kapatmaya ve herkese izin vermeye karar verdik. Bu duyurular bir gün önce yayınlanacak ve şehir sessizce kilitlenecekti, böylece hiçbir casus içeri giremeyecek ya da dışarı çıkamayacaktı. Kraliçenin emrettiği büyülü bariyer, Nightling'lerin geçmesi durumunda bizi uyaracaktı. Kraliçe Solana kayıpları en aza indirmek için elinden geleni yapacaktı.

Erkek danışmanlardan biri listedeki tarihi işaret ederek "Şimdi Akademi'yi ne yapacağız?" diye ekledi. "İçeriden bilgi aldığımız gerçeğini ifşa etmeden çocuklara ve personele okulu kapatmalarını söyleyemeyiz."

"Akademi için bir şeyler düşüneceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedi Solana, derin düşüncelere dalmış gibi dudağını çiğneyerek.

"Peki Yaz Gündönümü'ndeki büyük olay sırasında insanları nasıl koruyacağız?" Ayden ona sordu. "Eğer Marissa o gün şehre geniş çaplı bir savaş getirmeyi planlıyorsa, herkesi haftalar öncesinden tahliye etmeliyiz."

Solana yeğenine tatlı bir gülümseme verdi. "Ya tüm insanlarımızın yolda ölmesine neden olacak ya da şehre savaş getirecek düşünceli bir fikir. Hayır, yerimizde durmalı ve Marissa'yı dek yenmeliyiz. Doğu Yakası'ndaki bodrum katını sığınak haline getiriyoruz. Bu, büyük saldırı gününde insanlarımızın çoğunu koruyacaktır."

öfkeden yükselmesine izin vermemeye çalıştım. "*Çoğu mu?* Peki ya süslü, güçlendirilmiş sığınakları olmayan Batı Yakalılarına ne demeli?"

Kraliçe Solana boğazını temizledi. "Hâlâ bu konuyu çözmeye çalışıyoruz. Bildiğiniz gibi Batı Yakası'ndaki evler bodrumsuz inşa edildi ve herkesin sığabileceği kadar büyük bir bina yok."

Mable, Eden, Batı Yakası'nın tüm güzel insanları unutulup gidecekti. "Bane Malikânesi'nde kalabilirler," dedim çenemi yukarı kaldırarak. İşte bu kadar. Lorraine'in beni insanları Bane Malikânesi'ne getirmek için bir portal açarken görmesinin nedeni buydu. Çünkü kraliçenin Batılılar için hiçbir hükmü yoktu ve onların savaşta tali bir kayıp olmasına izin vermektense ölürüm daha iyi.

Yanında bulunan fae danışmanlarının hepsinin yüzünde tuhaf bir koku almış gibi bir ifade vardı.

"Bir bodrumumuz var ve ayrıca insanların uyuması için çok sayıda odamız var. Şimdi başlarsanız, tüm mülkü güçlendirebilirsiniz ve herkes birkaç gün önce taşınabilir" dedim.

Ben daha cümlemi bitirmeden Ariyon başını ve konuştu. "Bu harika bir fikir."

Solana dudaklarını büzdü. "Kaynaklarımız konusunda dikkatli olmalıyız. Bane Malikânesi'nin büyük bir kısmı hâlâ darmadağın durumda ve odaların temizlenip hazır hale getirilmesi gerekecek. Böylesine büyük bir binayı tepeden tırnağa sihirli bir şekilde güçlendirmek oldukça zahmetli bir iş olacaktır," dedi Kraliçe Solana ve diğerleri başlarını salladı.

Tam karşılık üzereydim ki Ariyon teyzesinin yanından ve yüzünü ona döndü. "İnsanlar nesiller boyunca bu savaştan ve halkını güvende tutmak için katlandığı zorluklardan bahsedecek. Senin hakkında ne tür hikâyeler anlatmalarını istiyorsun teyze? Zavallı insanları kurtarmaya gücünün yetmediğini mi?" Ses tonunda incinmişlik ve tiksinti vardı ve ben gurur duymaktan kendimi alamadım.

Solana, Ariyon'un açık sözlü sözleri karşısında nefesini tuttu ve ben de yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Tabii ki hayır. Bir yolunu bulacağız." Yanakları kızardı ve o anda Ariyon'a doğru yürüyüp onu öpmek istedim.

" zaman anlaştık." Ayden, her zamanki barışçı tavrıyla, konuşmayı başka bir yöne çevirdi.

Kendimi biraz aptal ve kız öğrenci gibi hissederek elimi kaldırdım ama Solana beni işaret etti. "Elimde onun operasyon üssüne giden bir harita olduğunu biliyorsun. Önce ona saldırıp sayılarını azaltabiliriz. Gerçi zamanlarının çoğunu gölge formunda geçirdiklerini itiraf etti, bu yüzden ne kadar yapılabileceğinden emin değilim."

Solana başını salladı. "Her ihtimale karşı bana haritayı getir. En azından etrafındaki gözçüler gönderebilirim. Ama haklısın, gölge formundaki Nightlingler bizim için dokunulmazdır."

Ama benim için değil. Ölümsüz ateşim ve şimdi de Gölge Kılıcım, zaman elime geçerse, hepsinin icabına bakabilir.

"Peki, hepsi bu kadarsa?" Danışmanlarına baktı. Başlarını salladılar ve sonra Solana bana baktı. Sertçe yutkundum. "Kraliçeye söyleyeceklerim var." Danışmanlarının bakışlarıyla karşılaştım. "Özel olarak, sadece Ariyon ve Ayden ile."

Etrafımdaki fae'lerden gelen hırıltılarla irkildim ama Solana parmaklarını şıklattı ve gittiler, kapı arkalarından kapandı.

Ariyon yanıma yaklaşıp elimi tuttu, bu halasının burun deliklerinin açılmasına neden oldu ama o hiçbir şey söylemedi.

Ayden de yanıma geldi ve bana baktı. "Ne oldu? Bilmediğimiz gizli bir şeytani planın mı var?"

Gergin bir kahkaha attım ve sonra Kraliçe Solana'ya baktım. "Az önce burada bulunan insanları tanımıyorum ama eğer bu duvarların içinden birinin Marissa'ya bilgi sızdırdığından gerçekten korkuyorsanız, birkaç hafta içinde kaleye yapılması planlanan saldırı gecesi nerede uyuyacağınızı onlara söylemezdim."

Kraliçe Solana'nın ağzı açık kaldı. "Ne diyorsun Fallon? Kendi danışmanlarımdan birinin bana sırtını döneceğini mi?"

Sertçe yutkundum. "Hayır. Yani, bilmiyorum. Süper paranoyak olmanın bir zararı var mı?" Boğazını temizledi ve başını salladı. "Sanırım yok. Hepsi bu mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ölümsüz Ateş bende." Ariyon'un benimkine dolanmış elini kaldırdım. "Artık ikimizin de var. Halkımız için geldiklerinde bazı piçlerin ortadan kaldırılmasına yardım edelim."

Ariyon sırttı. "Evet."

Solana iç çekerek şakaklarını ovuşturdu. "Siz ikiniz aşk hastasıdır." *Aşk hastası*. Bu terimi daha önce hiç duymamıştım ama beni güldürdü. "Peki ya ikiniz de yardım etmeye çalışırken ölürseniz?" Solana meydan okudu.

Diğer elimi Ayden'in omzuna koydum. "O zaman hâlâ bir varisin var." Ayden'in nefesi kesildi. "Savaşın dışında kalmamı mı istiyorsun?" Şaşkın görünüyordu.

Ariyon elimi bıraktı ve kardeşiyle yüzleşti. "Bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Artık savaş büyüüne sahip olduğuma göre, gizlice saklanan değerli varis sen olabilirsin."

"Tamam çocuklar, tartışmayalım." Solana araya girdi ve onu nadir görülen bir teyze modunda gördüm. Ariyon'a ve bana şaşkınlıkla baktı. "İkiniz de mor alevi çağırabilir misiniz?"

Elimi uzattım ve üç inç yüksekliğindeki mor Ölümsüz Ateş'i ona göstermek için avucumun içine aldım. Ariyon da sıkılmış gibi aynı şeyi yaptı.

Solana tırnaklarını karıştırdı. "Bence bu iyi bir fikir. Ayden, saldırı günü yeraltında gizli bir yerde kalacaksın."

Ayden inledi ve bana ters ters baktı.

Üzgün olduğumu söylemek istercesine omuzlarımı silktim.

Kraliçe Solana, Ayden'e "Nightling nüfusunu azaltabilir ve bu süreçte hayat kurtarabilirler," dedi.

Ariyon bir kolunu kardeşine doladı. "Üzgünüm, kardeşim."

Ayden sadece kollarını kavuşturdu ve somurttu. Savaşçı olmaya alışkın olduğunu ve savaşta zafer kazanmak istediğini biliyordum ama bu onun için güvenli olacaktı. İşin gerçeği, Ariyon ve ben Nightling'leri gölge formlarında öldürebilecek güce sahip tek kişilerdik ve bu da bizi çok değerli kılıyordu. Ben kehanetlerle, Ariyon da Maven yeteneğiyle, ikimizin de yaşam süreleri dolmak üzereydi. Böylesi daha iyiydi; Ayden'in bir gün halkının kralı olarak uzun ve mutlu bir hayat yaşamasına izin verebilirdik.

"Şimdi, şehrimde kalan kana susamış bir Nightling hakkında duyduklarım nedir?" Kraliçe Solana sordu, Ariyon ve ben bakıştık.

Bunu ona söylemeyi unuttuk mu? *Hoppala*.

OceanofPDF.com

EIGHT

Nightling'lerin Yıldızlı Şehir'e düzenleyecekleri bir dizi saldırının ilki yarın geceydi. Kraliçe Solana'nın kristal kabuk aracılığıyla aldığı bilgiler doğruysa, sarayı saldırıya uğrayacaktı. Plana göre Kraliçe bu gece erkenden kaçacak ve açıklanmayan bir yerde uyuyacaktı. Yarın da Ariyon ve ben okulu asıp Kraliçe'nin sarayının dışındaki ormanda saldırıyı bekleyecek ve bu sırada olabildiğince çok sayıda Nightling'i öldürecektik.

Babam Pax'ın kan tutkusundan kurtulduğunu ve topluma yeniden katılmaya hazır olduğunu açıklamıştı. Ben de bu gece onun teorisini test etmek için geri taşınyordum. Yine de Ariyon'la birkaç gece daha geçirmeye ya da Eden'la birkaç gece daha yatıya kalmaya hayır demezdim.

"Güle güle, E!" En iyi arkadaşıma el salladım, o eve doğru yürümek için ayrılırken ben de Ranger'ı Bane tarzına doğru sürdüm. Kütüphanede Gölge Bıçak hakkında bilgi aramak için bir araştırma seansı yapmıştık ama bir sonuç alamamıştık ve akşam yemeği vakti yaklaşıyordu, güneş gökyüzünde batıyordu.

Neşeli bir gülümsemeyle bana el salladı ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde Yanric'in tepemde daireler çizdiğini gördüm.

"Kuzgunların ömür boyu çiftleştğini biliyor muydun?" diye sordu bana rastgele.

.. 'Biriyle mi tanıştın? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?

görmezden geldi. 'Hayır, sadece sen ve Ariyon'un bana çiftleşmiş bir kuzgun çiftini hatırlattığını düşünüyordum. Bunun zamanla solacak bir gençlik aşkı olduğunu sanmıyorum. Bence siz çiftleşmiş bir çiftsiniz, ruh eşleri. Ranger'ın boynuna kondu ve bana baktı.

Konuşma konusunu duyunca kalbim göğsüme çarptı. "Neden durup dururken bundan bahsediyorsun?

Küçük, siyah tüylü başını yana eğdi. "Çünkü yaklaşan ölümünü ondan saklamayı adil bulmuyorum.

Nefesimi içime çektim. "Yan, söz vermiştin.

Başını salladı. "Ve sözümü tutacağım, ama ona söylemen için seni cesaretlendirmeye çalışıyorum. Daha önce söylemek istediği şeyler olabilir. Kalbini hazırlaması gerekiyor yoksa bu onu kıracak.

Başımı salladım, içimde kabarmakla tehdit eden kederi bastırmaya çalıştım. "Yapamam. Yapmayacağım. Bana acımasını istemiyorum. Hayatım boyunca bana ve son günlerimizin beni takip eden bir ölüm bulutuyla gölgelenmesini istemiyorum.

Sol tarafta, ormanın derinliklerinde bir dal kırıldı ve avucumun içine bir ateş topu çektim. "Kim var orada?" Ateşi fırlatmaya hazır bir şekilde seslendim.

"Sakin ol." Kraliçe Solana'nın sesi karanlığın içinden geldi ve sonra o ve atı ağaçların arasından çıktı. Yalnızdı, muhafızları yoktu, nadiren gördüğüm bir manzaraydı. Atını Ranger'ın yanına çekerken yüzünün büyük bir kısmını örten derin başlıklı büyük bir pelerin giymişti.

Ateşi dağıttım ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Beni korkuttun. Burada tek başına ne yapıyorsun? Yeraltına inmen gerekmiyor mu?" Fısıldadım.

Solana bana baktı. "Aklıma girdin ve en sadık danışmanlarımın bile Marissa'nın bir sonraki kraliçe olması halinde yanında hüküm sürme şansı için sır satabileceğini düşündürdün."

Sertçe yutkundum. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"İyi bir tavsiyeydi. Danışmanlarım bu şehirdeki tüm güçlendirilmiş sığınakların yerini bildiğinden, birisinin en son düşüneceği yerde kalmaya karar verdim.

beni ara."

Kaşlarımı çattım. "Batı Yakası mı?"

Bana ters ters baktı. "Bane Malikanesi."

Oh. Oh.

Benim evimde kalmak istedi. Büyüsüz babam ve kana susamış bir Yeniden Doğan'la. Gerçi sanırım Pax de artık büyüsüzdü. Ve onun için iyi oldu. Onunla savaştı ve kazandı.

"Onur duyarız," dedim ve bana sadece kibarlık ettiğimi bildiğini söyleyen küçük bir gülümseme verdi.

"Ama uyarayım, Ariyon'un arkadaşı hâlâ orada kalıyor, gerçi kana susamış durumda."

"Onunla başa çıkabilirim." Sanki aksini düşünmek saçmaymış gibi bana el salladı.

Malikâneye vardığımızda atlarımızı ahıra yerleştirdik ve sonra ben Yaldızlı Şehrin Kraliçesi omzuna astığı gece çantasıyla kapıma geldi.

Bu çok garip.

Ben daha kapı koluna ulaşmadan babam kapıyı ardına kadar açtı. "Hey, evlat, seni özledim-" Kraliçeyi görünce durdu. Ne yapacağını bilemeyerek aynı anda hem eğildi hem de reverans yaptı, bu da Kraliçe Solana'nın ağzının kenarlarını titretti.

"Ekselansları, Majesteleri?" Mırıldandı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum." "Sorum

olmazsa bu gece burada kalacak. Uzun hikâye." Babama anlattım.

Soru sormadan açık kapıyı işaret etti. "Elbette."

Babamla ilgili sevdiğim pek çok şeyden biri de buydu: İhtiyacı olan birine yardım etmeye her zaman istekliydi ve bu konuda çok fazla soru sormazdı. Bana ve benim değerlendirmelerime güvenirdi.

Yanric omzumdan uçarak evin içine girdi ve biz de içeri girdik. Kraliçe Solana burun deliklerini genişletip içine çekti. "Bir şeyler güzel kokuyor."

Babam zorlukla yutkundu. "Sadece tatlı patatesli turta. Muhtemelen çok daha süslü şeylere . Çahşanları bu gece için gönderdim."

"Tatlı patates turtası kulağa hoş geliyor." Çantasını yere bıraktı ve ben de aldım.

"Bunu odana koyacağım."

Babamın gözleri büyüdü. "Yeterince güzel bir odamız olduğundan emin değilim-"

"Oh, benimle uğraşmayı bırak. Ben de çocukluğumda ailemle kamp yaparken ormanda çadırlarda uyudum. Daha ne kadar kötü olabilir ki?" Kraliçe Solana ona söyledi.

Babam ve ben, kraliçenin az önce misafir odamızı çadırda uyumaya benzetmesine kahkahalarla gülerек baktık.

"Tamam." Oradan ayrıldım ve koridorda birlikte hazırladığımız misafir odalarından birine gittim ama Pax'in eşyalarını görünce irkildim.

Hay aksi. Kısa süreliğine burada olduğunu unutmuştum ve kendini yabancı hissetmesini istemiyordum. Odama dönerek çantasını yeni yapılmış -Daniella sağ olsun- yatağımın üzerine koydum ve şifonyerimden birkaç kişisel eşya aldım. Babamın odasında uyuyabilirdim. Onun için bir oda bulmakta zorlanmam biraz ironikti, çünkü bu evde düzinelerce oda vardı. Ama hepsi ya örümcek ağlarıyla kaplıydı ya da kokan ve bir kraliçe için uygun olmayan bayat yatak takımlarıyla. Ben yokken Eden ve çocukların uyuduğu kütüphane odası her zaman vardı ama o büyük eski odada yalnız uyumak istemiyordum.

Eşyalarımı babamın odasına yerleştirdikten sonra mutfağa gittim ve Kraliçe Solana'yı Pax'in karşısında oturmuş, domuz etli tatlı patatesli turta yerken buldum.

"Bu oldukça lezzetli," dedi sesinde şaşkınlıkla. "Aşçı ekibimde yer almak için başvurmayı hiç düşündün mü?" Solana ocağın başında duran babama sordu.

Onun sözleri karşısında dondu kaldı ve iri gözlerle ona döndü. "Ben... Hayır, bunu hiç düşünmemiştim."

Başını salladı. "Yapmalısın."

Babama ve övgü dolu sözlerine gülümsedim. Uzun boylu ve güçlü bir adamdı, bu yüzden her zaman bir işçi olarak uygun görülmüştü, ancak kalbinin yemek pişirmek ve pişirmekle olduğunu biliyordum.

Pax sessizce kraliçeyi izliyordu. Kolları dövmelerle doluydu ve saçları alnına dökülüyordu ama sağlıklı görünüyordu. Yanakları pembeydi, gözlerinde siyah Nightling irisinden eser kalmamıştı. "Güneş ışığını çağırabildiğin doğru mu?" diye sordu.

Kraliçe Solana ona tek kaşını kaldırdı. "Neden? Susadın mı?" Bunun bir şaka olduğunu anlaması için gülümsedi.

Bir kahkaha patlattım, ardından babam ve sonra da Pax geldi. Ama gülümseme hafifçe kayboldu. "Hayır, aslında. Artık sihir kokusu almıyorum. Gitti." Sesinde bir parça hüzün vardı ve onun için biraz üzüldüm.

"Güçlü bir fae iken büyüsüz olmak zor olmalı," dedim.

Başını salladı. "Ama pek sayılmaz çünkü Dipsiz Kuyu'da sonsuza dek yaşamaktansa büyüsüz bir ömür geçirmeyi tercih ederim."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu. Bilgece sözler. Ve onun büyük kendine hakimiyeti ve fedakarlığı karşısında. Kendi hayatımın nereye gittiğini düşünmek de beni biraz hasta ediyordu. Ariyon'u kurtarmak için ikinci hayatımdan vazgeçmişim ve bu yüzden öldüğümde...

Başımı salladım. Bu konu hakkında düşünemezdim. "Sana hayranım," dedim ona.

Bana utangaç bir gülümseme verdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" Solana gerçekten ilgileniyor gibi görünerek ona sordu.

Babam önüme bir tabak koyarken iç çekti. "Hiçbir fikrim yok. Hırsızlık ve dövüşmek dışında pek bir yeteneğim ya da becerim yok. Kimse beni bunun için işe almak istemiyor." Kıkırdadı.

Kraliçe Solana omuz silkti. "Oh, bundan pek emin değilim. Özellikle savaş ve kurnazlık becerileri için istihdam ettiğim koca bir personelim var."

Biraz daha dik oturdu, sanki aniden bir iş görüşmesine gitmiş gibi saçlarını düzeltmek için uzandı.

Konuşma değişti ama Kraliçe Solana'nın ne yaptığını gördüm. Pax'a umut vermişti; ona değerli olduğunu söylemişti ve o anda bu kadın için savaşmak ölmek anlamına gelse bile bunu yapacağımı biliyordum. Çünkü özünde insanları gerçekten önemsiyordu ve onu kendi teyzemmiş gibi sevmeye başladım - onu kızdırdığınızda kafanıza vuran ama sonra sizi bir insan kalabalığının içinde kaybettiğini düşündüğünde size sıkıca sarılan sert teyze.

O gece ben babamın yatağına yattım, o ise ateşin yanındaki kanepeye. Gece ona yuvarlanma ve dokunma riski yatağı paylaşmak için çok büyüktü ve kanepeyi almakta ısrar etti.

"Kraliçenin neden olmak istediğinden emin olduğum son yerde uyuması gerektiğini söyleyecek misin?" diye sordu babam.

İçimi çektim. "Marissa yarın saraya bir saldırı planlıyor. Ama kimseye Kraliçe Solana'nın burada olduğunu söyleyemezsin. Sadece birkaç geceliğine olmalı."

Babamın gözleri büyüdü ama başıyla onayladı. "Yarın ben isteyken Pax ve Daniella'ya diğer odaları hazırlamalarını söyleyeceğim. Sen yokken tüm çocukların burada olması güzeldi. Senin için de uygunsa Pax'ın kalmasını istiyorum." Beklentiyi bana gülümsedi ve kalbim ısındı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Tabii ki sorun değil. Altı çocuk için harika bir baba olurdun."

Güldü. "Bazen elimdekiyle zar zor başa çıkabildiğimi hissediyorum. Oldukça vahşi."

Yastığı odanın öbür ucuna fırlattım ve gülerek kolayca yakaladı.

Light bu adamı sevdiğimi biliyordu. Beni her zaman destekleyen bir ebeveyne sahip olduğum için kendimi inanılmaz derecede kutsanmış hissediyordum. İki tane olsaydı hayal bile edemezdim.

"Seni seviyorum, baba."

"Sen de ufaklık." Göz kırptı ve ışığı söndürdü.

I WAS ne olduğunu bir gürültüyle uyandım.

"O da neydi öyle?" Doğrulduğumda babam odanın yarısını çoktan geçmişti. "Bir patlama," dedi.

Sesi yakın değildi, sanki evin içinde değildi, ama uyuduğum için bunu söylemek zordu. Tam bu sırada Kraliçe Solana'nın burada kaldığını hatırladım ve yataktan fırlayıp babamın peşinden koştum.

Yanric duvarın içinden cisimlendi ve omzuma kondu. '*Nightlingler kaleye bir gece erken saldırdı,*' dedi.

Solana, babamla benim durduğumuz antreden içeri daldı. Üzerinde geceliği vardı, altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüştü ve sanki savaşmaya hazırmış gibi avuçlarında parlayan güneş ışığı küreleri tutuyordu.

"Yanric, Nightling'lerin erken saldırdığını söyledi."

Panik yüzünü kapladı. "Ekibim... Sabah yola çıkacaklardı." Mor ateşi avuçlarına çekti.

"Gidip onları alalım."

Tek kelime etmeden başını salladı ve ikimiz de savaş için giyinmemiş olmamıza rağmen ön kapiya doğru koştuk. Solana kapıyı açıp dışarı fırladı ama babam beni durdurdu.

"Bekle, öylece savaşa koşamazsın tatlım," diye seslendi babam arkamdan. "Yaralanabilirsin."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Baba, seni seviyorum ama ne kadar güçlü olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Bir adamı zihnimle diri diri yakabilir ya da gölgelerle boğabilirim. Ben iyi olacağım."

Yüzünün rengi soldu ve sertçe yutkundu.

O sırada Pax giriş salonuna geldi ve babam bana gitmem için başıyla işaret etti.

Açık ön kapıdan koşarak çıktım ve ahıra vardığımda Kraliçe Solana atını eyerlemiş ve ayak bileklerinin hayvanın derisine çarpmasını önlemek için üzerine bir battaniye atmıştı bile. Ranger'ı da eyerleyecek zaman yoktu, bu yüzden Kraliçe Solana'nın kısırağına arkasından bindim ve en iyisi için dua ettim.

Dikkat çekici bir şekilde kale ormanının kenarına kadar dokunmadan ulaştık. Çığlıklar, duman ve ateş vardı.

"Ayrılıyor. Sen çıkarabildiğin kadar Nightling çıkar. Ben Marissa'nın peşinden gidiyorum," diye homurdandı.

Kraliçeyle tartışmak istemiyordum ve benimle paylaştığı anılarından onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Kısıraktan inerek kaleyi çevreleyen ormanın derinliklerine doğru koştum ve Nightling'leri aradım.

Ben alçalıp büyümü çekerken Yanric tepemden uçtu. Artık karanlıktan çıldırmıyor olmama rağmen, güçlerimin azaldığını da hissetmiyordum; sadece beni ezmiyorlardı. Usta Clarke ile ormanda büyüyü kontrol etmek için yaptığım eğitim, o zamanlar içimde sadece daha fazla güç uyandırmış olsa da, şimdi fark ediyorum ki, bilincime tecavüz eden karanlık olmadan, yeteneklerimi geliştirmişti. Onları Nightling'lere karşı kullanabileceğim günü bekliyordum, özellikle de onları son gördüğümde Marissa'nın bana yapmasına yardım ettikleri şeyden sonra. Canavarın midesine girip oradan zarar görmeden çıkabileceğimi düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum.

"Geliyor! Yanric duyurdu.

Karanlıkta görüşümü keskinleştirmek için gözlerimi kısıtım, tam o sırada iki gölge yanımdan hızla geçti. Bileğimin bir hareketiyle siyah gölgelere bir Ölümsüz Ateş akımı gönderdim ve çarpıştılar. Gölgele iki fae'ye dönüşürken ormanda bir çığlık koptu ve birbirlerine dolanarak yere düşüp diri diri yandılar.

Başka kimseye zarar veremesinler diye ölmelerini istedim ama ben bir canavar değildim. Kimseye acı çektirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Usta Clarke'la pek çok kez pratik yaptığım gibi etrafımdaki gölgeleri çekerek güçlerimi keskin bir bıçağa dönüştürdüm ve havada iterek kafalarını kopardım.

"Arkada! Yanric bağırdı.

Döndüm ama artık çok geçti. Erkek bir fae üzerime atılarak beni çıplak bileklerimden yakaladı ve yere düşürdü. Ten tene temas lanetimin tutuşmasına neden oldu ve acı içinde haykırdım, içimden bir acı spazmı geçti. Ama aynı anda Maven şifacı işareti elimin üzerinde dönmeye ve acıyı kovmaya başladı.

Fae'ye ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanırken bir şey sol ön kolumu sıkıştırdı ve bir tutam acı derimi yırttı. Şok içinde soluk soluğa kaldım, gözlerim bana gümüş metal bir kelepçe takıldığını görmek için kaydı. Yanric gökyüzünden pike yaparak Nightling'in yüzünü öfkeyle gagaladı ve kalbim göğsümde çılgınca atarken derimden parçalar kopardı.

"Bu da ne böyle?" Ona sordum, adam üzerimden yuvarlanıp Yanric'i gökyüzünden savururken diğer elimle çekip çıkarmaya çalışıyordum. Tanıdığım puflayarak gölgeye dönüştü ve fae ayağa kalkarak bana sırttı.

"Marissa kan bağıışı için teşekkür ediyor." Sonra bir duman topuna dönüştü ve kayboldu.

Kolumdaki altı inç genişliğindeki gümüş kelepçeye bakarken ellerim titredi.

Yanric benden önce yosun kaplı ormana indi ve geniş, siyah gözleriyle bana baktı.

"Acıyor," dedim, Nightling'in kan bağıışı hakkında yaptığı yorum karşısında paniğe kapılmışım. Bu ne anlama geliyordu?

Sağ elimin parmaklarıyla manşete uzandım ve bir dikiş ya da kol aradım,

ama yekpare bir parçaydı. Bileğimin etrafını sardığı anda bir şekilde mühürlenmişti ve şimdi keskin bir şey derimi ısıtıyormuş gibi hissediyordum. İçimi panik kapladı, tırnaklarımı kelepçenin kenarına geçirip onu kaldırmaya çalışırken nefesim kısa kesiklerle çıkıyordu. Camla kesilmiş gibi bir acı kolumu kesti ve bir çığlık attım.

"." Yan'a baktım.

Uzaktan gelen kavga sesleri dikkatimi çekti.

"*Hâlâ sihrini kullanabiliyor musun?* Yanric sordu.

Sertçe yutkundum, karanlık güçlerimi çektim ve mor ateşle patlatmadan önce kelepçeli elimi bir ağaca doğrulttum. "*Diğer her şey normal görünüyor.*

Uçtu ve daireler çizdi. '*O zaman savaşa tekrar katılırsınız ve bunun ne olduğunu daha sonra anlarsınız.*

Lanetin etkisiyle cildim yanıyordu ama Ariyon'un iyileştirici büyüsü bu yanmayı kontrol edilebilir bir seviyeye indiriyordu.

'*Tamam. İyi fikir.*' Tamamen korkmuştum ama şimdi zamanı değildi.

"*İleride Ariyon'u görüyorum. O da savaşa katıldı!* Ormanda onu takip etmek için koşarken Yanric bana söyledi.

Ayaklarım yere vuruyor, bacaklarımı pompalarken dalları kırıyordum. Olabildiğince hızlı koşarak, kraliçenin kalesinin hemen önündeki açıklığa girdim.

Girişin havaya uçurulmuş ve yerle bir edilmiş olduğunu gördüğümde boğazımdan bir nefes koptu. Molozların arasında birkaç ceset yatıyordu.

Ariyon ve iki düzineden fazla Kraliyet Muhafızı kalenin önünde Nightling'lerin içeri girmesini engellemek için savaşıyordu.

Muhafızlara ateş fırlatan üç Nightling'in arkasından koştum ve onları çabucak öldürdüm. Ariyon'un kafası bana doğru döndü ve başını salladı.

"Kraliçe nerede?" Ben sordum.

Ariyon bileğine bir fiske vurdu ve bir Nightling'in gölge formuna doğru mor bir ateş akımı gönderdi. "*İçeride, asasıyla ilgileniyor.*" Gözleri bileğime takıldı. "O da ne?"

Sertçe yutkundum. "Pek emin değilim."

Daha fazla Kraliyet Muhafızı geldi ve Ariyon'un ve benim yardımımızla Nightling'lerle kolayca savaştık. Marissa ortalıkta görünmüyordu, bu da beni burada olmasından daha çok tedirgin ediyordu.

Otuz dakika içinde Nightling'leri kovmuştuk ve şimdi kraliçeyle birlikte ön kapıdaydık ve verdikleri hasarı inceliyorduk.

"Kalkanı indirdiler mi?" Kraliçe Solana sordu. Hâlâ cübbesinin içindeydi ama saçlarını sırtından aşağıya doğru örmüştü. Cübbesinin ucu kan ve isle ıslanmıştı ama görünüşünü umursuyor gibi görünmüyordu. "Hiç alarm yoktu. Bu imkânsız olmalı."

Göğüs kafesinde kanayan bir yaraya bakan muhafızlarından biri başını salladı. "*İçeriden kurcalanmış. Bayılmışım ve uyandığımda kalkan düşmüş ve kapılar kırılarak açılmıştı.*"

Birkaçımızın nefesi kesildi.

İçeriden hain teorisi gerçekte.

Solana burun deliklerini genişletti. "Bunu kimin yaptığını bulun ve bana kellesini getirin," diye hırladı.

Vay be.

"Ve şüphelendiğimiz ama emin olmadığımız herkes sorgulanmak üzere bana getirilmeli," diye ekledi. Onun sorgusuna maruz için bu insanları kıskanmadım.

Artık savaş bittiğine göre, nefes almak ve kolumdaki manşete gerçekten bakmak için zaman ayırdım.

"Bunu sana kim taktı?" Solana yanına yaklaşıp bakışlarıyla inceleyerek sordu.

Orada bulunan muhafıza baktım ve o da ipucunu alarak kendini küçük çemberimizden çıkardı. Artık sadece Ariyon, Yanric, Solana ve ben vardık.

"Marissa'nın Nightlings'lerinden biri. Dikiş bulamıyorum ve çıkarmaya çalıştığım da acıtıyor."

Kaşlarını çattı. "bir şey söyledi mi?"

Dudağımı çiğnedim ve başımı salladım. "Marissa'nın kan bağıışı için bana teşekkür ettiğini söyledi."

Solana gözlerini kaçırarak tısladı ve Ariyon soluk soluğa kaldı. "Ah, çocuğum. Eğer düşündüğüm şey buysa, o zaman bu gerçekten kötü."

Kalbim göğüs kafesime doğru çılınca atıyor, göğsümden fırlamakla tehdit ediyordu.

ve yere.

"Ne oldu?" Ariyon ve ben aynı anda sorduk.

Solana bakışlarını çevredeki insanlara çevirdi ve sanki burada özgürce konuşamazmışız gibi başını salladı.

Onu daha uzakta, تنها bir alana kadar takip ettik ve sıkı bir daire çizdik. "Bu bir kan alma manşeti , yüz yıl önce iyileştirmelerde kullandığımız bir şey. Bir kişinin kanı azaldığında ve yanında yeni ölmüş ama hala olan biri varsa, ikisi de diğer kişiye sihirli bir şekilde sürekli kan aktarmak için böyle bir manşet takarlardı."

Marissa'nın damarlarımdaki kanı çaldığı düşüncesi başımı döndürdü. Kelepçenin kenarını kavradım ve acı içinde tıslayarak çektim.

Çıkar şunu. Çıkar şunu. Çıkarın şunu, diye içimden. Yanric bile koluma tüneyip gagasıyla birkaç kez vurdu ama nafiye.

"Eğer , onu tamamen kurutacak mı?" Ariyon, saldırmak üzere olan bir yılan gibi hareketsiz kaldı.

Solana başını salladı. "Eğer Marissa'nın niyeti bu olsaydı, çoktan gerçekleşmiş olurdu. Bence Marissa'yı Fallon'un kanının ona verdiği güçle dolu tutmak için yavaş ve ölçülü doz alıyor."

"şunu," diye bu kez yüksek sesle inledim ve doğru uzattım.

Solana avuçlarını birbirine sürterek kaşlarını çatı. "Tarihsel olarak, diğer kelepçeyi kontrol eden kişi, önce kendi kelepçesini çıkararak onu çıkarabilen tek kişidir. Ama bir şey denememe izin verin."

Ellerini metalin üzerinde gezdirdi ve yoğun bir ışık demeti fırlatarak manşete çarptı. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni ele geçirdi ve kolumun oldukça emindim. Dizlerimin üzerine çöküp bileğimi göğsüme bastırarak acı içinde feryat ettim.

Solana geriye doğru tökezledi ama Ariyon beni yakalamak için aşağıya atladı, bileğimi elleriyle kavradı ve iyileştirici güçle doldurdu.

"Onu kurcalamışlar. Onu çıkarmaya yönelik herhangi bir girişim sadece ona zarar verecektir," dedi Solana.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Yani bana Marissa'nın her dakika benim kanımla beslendiğini ve güçlendiğini mi söylüyorsun?" Homurdandım.

Solana'nın yüz ifadesi ciddi. "Evet. Ve bunu aldığı anda" -boğazındaki kolyeye dokundu- "Yıldızlı Şehir'i ele geçirmek ve Nightling'lerine kalıcı bedenler vermek için ihtiyacı olan her şeye sahip olacak."

Başımı salladım ve titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bırak kanımı alsın. Son savaşta onu yine de öldüreceğim."

Eğer Marissa savunmamızı araştırıyor ve bu küçük saldırıları yapıyorsa, o zaman tamam. Yaz Gündönümü'ndeki son savaşta onu bekliyor olacaktım. Lorraine'in ne gördüğü umurumda değildi. O kadını öldürecektim.

Ariyon bana endişeli bir bakış attı, sarı saçları bir gözünün üzerine dağınık bir şekilde düşerken elini benimkinin içine soktu ve başparmağıyla avucumu okşadı. O anda Yanric'in sözleri aklıma geldi, Ariyon'a yaklaşmakta olan ölümümü söylemem gerektiği yönündeki tavsiyesi. Başımı salladım ve ona doğru eğildim.

"İyi olacağım," diye mırıldandım Ariyon'a.

Solana merakla bizi izledi, bakışları Ariyon'un elindeki elimden omzundaki başıma doğru gitti.

"Pekala, parçaları toplama ve bir sonraki saldırıya hazırlanma zamanı."

Onun istihbaratına göre, beş ya da altı gün içinde. Ve Blair'in annesine göre, bir şekilde tüm Batı Yakası'nı Bane Malikanesi'ne taşıyacak bir portal yaratacaktım.

Baskı yok.

NINE

Ertesi sabah Üstat Clarke, Eden, Üstat Şövalye ve Kraliçe Solana'nın Kraliyet Muhafızlarından tanımadığım bir adamla birlikteydim. Bane Malikânesi'nin bahçesindeydik ve bir portal oluşturma konusunda özel ders almak üzereydim. Bu Eden'in bütün yıl üzerinde çalıştığı bir şeydi ve Lorraine'in imgeleminden sonra beni de işin içine katıyorlardı. Blair bunu kraliçe ve Üstat Clarke ile paylaşmayı seçmişti ki bunun için minnettardım.

Kraliçenin elliden fazla çalışanı şu anda evimin içinde, babam ve Pax'la birlikte yılların ihmalinden ve tozundan arınmış misafir odalarımızı temizlemek için yorulmak bilmeden çalışıyorlardı. Bu arada en güçlü fae'leri evin çevresinde durmuş, burayı benim hapishanem haline getiren büyüü ters çevirerek bir sığınak haline getiriyorlardı. Bir kez etkinleştirildiğinde, içeride biri olmadığı sürece hiçbir Nightling içeri giremezdi.

"Bu elmayı görüyor musun?" dedi Kraliyet Muhafızları'ndan bir adam. Adı Farrow'du ve babam yaşlarındaydı; uzun, siyah saçları ensesinde bir topuz şeklinde toplanmıştı ve yüzünde boylu boyunca uzanan iki sivri yara izi vardı.

Elmayı bir sandalyenin üzerine koydu, sonra bir metre ötede, tam karşısında duran boş bir sandalyeye doğru yürüdü ve bir kitap açtı. Kitaptaki bazı metinleri taradıktan sonra cebine koydu. "Bu elmayı bir yerden diğerine taşımak için aradaki boşluğu katlamanız gerekiyor."

Acaba bunu yeni mi okudu düşündüm; bana hiç mantıklı gelmedi. "Ama bunu yapamazsınız değil mi?"

Kimse yapamaz mı?" Ben sordum.

Bana ters ters baktı. "Yaşayan hiç kimse yapamaz, bu yüzden son pyroportal fae'nin günlüklerine başvuruyorum. Eden'in yıllar içinde öğrenmesi bekleniyor ve o büyük bir ilerleme kaydediyor." Ona gülümsedi ve kankam da gülümsedi.

Başımı salladım. "Bu iyi bir şey. Ama onun için işe yarayan şey benim için işe yaramayabilir, değil mi?" Burada gerçekten bir takım oyuncusu olmaya çalışıyordum ama nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yokken herkesin bana beş gün içinde bir portal açacağını söylemesini kabullenmek zordu.

Usta Şövalye bir adım öne çıktı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Avuç içleriyle elmayı işaret etti.

Üstat Clarke boğazını temizledi. "Önce Eden pratik yapsın ve bize nasıl yapıldığını göstere sin."

Eden gergin bir kahkaha attı. "Henüz elmayı hareket ettiremiyorum ve son denememde onu yaktım ama bozuk para büyüklüğünde bir geçit açabiliyorum."

En iyi arkadaşıma sırttım. "Güzel. Göster bana."

Başını salladı ve elmanın arkasına doğru yürüdü. Ayaklarını omuz genişliğinde açarak derin bir nefes aldı ve iki elini uzatarak parmaklarını ve başparmaklarını birbirine bastırarak bir üçgen şekli oluşturdu. Gözlerini kapatarak tekrar derin bir nefes aldı ve elmanın önündeki boşluk parlamaya başladı.

Parıltı turuncu bir aleve dönüştü ve ortasında boş bir alan bulunan küçük bir ateş çemberine şekil verdi. Clarke Usta elmanın taşınması gereken boş sandalyeye doğru yürüdü ve parmağını havaya kaldırdı. Parmağı Eden'in açtığı delikten bir metre ötede çıktı ve ben dahil herkes alkışladı.

Elini ve Eden'a baktığımda alınının üzerinde boncuk boncuk ter olduğunu gördüm.

Sonra gözleri açıldı ve küçük daire şeklindeki portal .

Ona doğru koştum ve omuzlarını kavradım. "Bu inanılmazdı!"

Omuz silkti, hafifçe nefes nefese kalmıştı. Bunun onu çok etkilediği açıktı. "İyiymi. Kraliçenin tüm ordusunu yüz mil öteye taşıyabilmem için önümde uzun bir yol var."

"Fallon, şimdi denemek ister misin?" Clarke Usta sordu.

Sinirlerim gerilmişti ama başımı salladım. Eden'in yaptığı gibi elmanın arkasında durdum ve onun duruşunu takip ettim, bacaklarımı omuz genişliğinde açtım ve gözlerimi kapattım.

"Ne hakkında düşünüyorum?" Eden'a sordum. Gözlerimi kapatmak doğru gelmedi - ne yaptığımı görebilmek istiyordum, bu yüzden onları tekrar açtım.

"Yani... düşünmüyorsun, hissediyorsun," dedi Eden bana yol göstererek. "Şifacılıkta birinin enerjisini taramaktan nasıl bahsedildiğini biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Öyle ama önünüzdeki alanı tarıyorsunuz, bir zayıflık arıyorsunuz, büyüünüzü sokabileceğiniz ve daha geniş hale getirebileceğiniz bir parça. Geçici olarak."

Farrow başını salladı ve sanki az önce söylediği her şey günlüğüyle uyuyormuş gibi küçük defterine vurdu.

Gözlerimi açık tutarak elmanın etrafındaki havayı taradım. Garip bir şekilde elmanın kendisinde de bir enerji vardı, bu yüzden menzilimi genişlettim.

"Belki de ona koçluk etmesi için buraya bir şifa öğretmeni getirmeliyiz," dedi Üstat Clarke, yüksek sesle düşünüyor gibiydi.

"Şşt." Onu susturdum çünkü elmanın önündeki boşluğa, hepsi birbirinin etrafında zıplayan sonsuz sayıda küçük nokta fark ettim. "Bir şey görüyorum," diye nefes aldım.

Eden başını salladı. "Sende Maven işareti var, bu yüzden onu göreceksin. Görmek yerine hissediyorum. Bir açık ara. Bir zayıflık."

Gözlerimi kıstım, dans eden küçük noktaların yoldan çekilip çekilmeyeceğini anlamaya çalışıyordum... ve sonra onu gördüm. Önümdeki havanın dokusunda küçük bir yırtık gibiydi.

Nefesimi içime çektim.

"Evet!" Eden . "Şimdi büyüünü gönder ve daha geniş açılmasını sağla.

Önce ateşi dene."

"Herkes geri çekilsin," dedi Usta Şövalye ve orada bulunan herkes üç büyük adım geri çekildi.

Dengeleyici bir nefes daha aldım, tüm noktalar arasındaki o küçük boşluğa odaklandım ve içinden bir ateş akışı gönderdim.

Hiçbir şey olmadı. Ateşim havaya çarptı, yırtığın içinden geçti ve söndü. Üstat Clarke,

"Havaya yükselmeyi dene, açıklığı daha da genişlet," diye önerdi.

gıcırdatarak büyütme istediğim noktaya yaklaştım ve aradaki boşluğu genişletmek için büyümü kullandım.

Elma, girişiminin masum bir seyircisi olarak sandalyenin üzerinde sallandı ama hiçbir şey olmadı.

Kaşlarımı çattım, ellerimi bıraktım ve konsantrasyonumu kaybettim.

Usta Şövalye etrafımızda yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı. "Bir dakika bekleyin. Eden, neden geçidini tekrar yapmıyorsun?"

Eden böyle bir şey düşündüğü için bitkin görünüyordu.

"Fallon, bunu yaptığında, daha geniş itmeni istiyorum. Bu sefer iyileştirici büyüünü dene."

Yüzümü buruşturdum. "Geçidi iyileştirmemi mi istiyorsun?"

Usta Şövalye bana ters ters baktı ve ben de zorlukla yutkundum. "Onu iyileştirici enerjiyle beslemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?" diye tersledi.

Başımı salladım.

Eden durdu, gözleri kapalıydı. Derin bir nefes alarak elmanın önünde bozuk para büyüklüğünde küçük ateşli bir kapı açtı.

"Devam et Fallon," dedi Usta Şövalye.

Ariyon'dan taşıdığım iyileştirici büyüü dokunaçlar gibi dışarı gönderdim, portalın kenarlarını hissettim ve enerjim hemen tükendi. *Eden bunu yaptığında böyle hissediyor olmalı. Ondan çok fazla şey alıyor. yüzden daha büyük değil.* Maven işaretimi elimin üstünde döndürmeye başladım ve portalı büyümle besledim.

"Bir şey hissediyorum!" Herkese söyledim ve şaşkınlık içinde portal kavun büyüklüğüne ulaştı. Nefesler kesildi ve Usta Şövalye havaya bir yumruk atarak kükredi.

"Şimdi elmayı havaya kaldırma büyüünü it!" Clarke Usta koçluk yaptı.

Bir elimle portalı iyileştirici büyüyle besledim ve diğer elimle elmayı kaldırarak yavaşça portalın içinde gezdirdim.

Eden yanıma kaydı ve gözlerini açtı. Geçidin ne kadar büyük olduğunu görünce nefesi kesildi ve sonra geçit kapanarak elmayı ikiye böldü.

Elmanın her iki parçası da yere düştü, biri bizim yanımıza, diğeri de bir metre ötedeki diğer sandalyenin üzerine.

Eden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Ama sırtıyordum. Arkadaşıma döndüm ve ellerimi omuzlarına koydum. "Bu Geçidi açan ve herkesi kurtaran *benim*, E. Sensin. Ben sadece sana yardım ediyorum."

Yanakları kızardı ve sonra parçalanmış elmaya baktı. "O halde yapacak çok işimiz var."

Bu konuda haklıydı. Eğer her şey Blair'in annesinin imgeleminde olduğu gibi gerçekleşirse, yakında portaldan geçecek yüzlerce insanımız olacaktı ve hiçbirinin o elma gibi olmasını istemiyordum.

THREE DAYS PASSED Eden ve ben gece gündüz çılgınca çalıştık, okuldaki derslere ara verdik ve ortak portal becerilerimizi gelecek her şeye karşı en iyi duruma getirdik. Her gün diken üstündeydim. Lorraine saldırının erken geleceğini söylemişti ve ben de insanların kaçmak için zamanları olmayacağını, yüzden geçidi yapacağımızı varsayıyordum. Bane Malikânesi artık resmen tüm şehirdeki en güvenli yerd; yer üstünde sihirle güçlendirilmiş bir sığınak. Mavi, dalgalı enerji kubbesi tüm araziye bir çit gibi çevreliyor, sonra da yukarıya doğru yükselip tüm tepeyi kaplıyordu. Nightlingleri dışarıda tutmak için sihirli bir şekilde kodlanmıştı, bu da Nightling büyüsüne sahip olan ancak henüz kan içici olmayan Yanric ve benim için işi zorlaştırıyordu. Sonunda, bariyer Yanric ve benim geçmemize izin verirken kötü kan emicileri dışarıda tutacaktı.

"Belki de herkesi şimdi içeri almalıyız. Neden çılgınca bir koşuşturmayı bekleyelim ki?" Geçit büyümüzü uygularken Eden'a sordum. Henüz bir kişinin geçmesini sağlamamıştık ve iki noktayı yirmi metreden daha uzağa götürememiştik ama teorik olarak işe yarıyordu. Ariyon az önce bir sandalyeyi içinden geçirmişti ve sandalye on adım ötedeki ahırın yanından çıkmıştı. Tek parça halinde.

Eden omuz silkti. "Batı Yakası'na Nightling'lerin saldırısından kaçmak için bilinmeyen bir süre boyunca Bane Malikânesi'nde uyumaları gerektiğini ve sadece bir sırt çantası dolusu eşya getirebileceklerini söyleyerek paniğe neden oluyorsunuz."

İyi bir noktaya değindi.

"Ama Fallon haklı. Hazır olmalıyız," dedi Ariyon. "Bunu test edelim ve hazır olduğumuzdan emin olalım. Benim evimde açalım. Zaten Ayden'i kontrol etmem gerekiyor." Ellerini birbirine sürttü.

Eden'ağzı açık kaldı ve üzerinde çalıştığı ateş portalı . "Portaldan geçen ilk kişi olmak ister misin? Yıldızlı Şehir'in prensi. Ölmek mi istiyorsun?"

Ariyon ona öyle bir gülümsedi ki dizlerimin bağı çözüldü. "Ölüm beni bir kez almaya çalıştı ve başarısız oldu."

Eden iç çekti. "Ayden'e merhaba demek için senin evinde açmayı deneyebiliriz. Geçemeyeceksiniz!" diye tersledi.

Dudağımı çiğnedim. "Bu kadar nasıl açacağız?" Ona sordum.

Zihnini yokladı. "Ayden'in evine onlarca kez gittim. tutabiliyorum.

Eğer bir yere hiç gitmediyseniz bu daha zordur."

Ne yaptığını bildiği ve benim de sadece onu büyüyle güçlendirdiğim için memnundum çünkü bu çok fazla baskı yaratıyordu. Ariyon geçide iyileştirme büyüsü yapmaya çalışmıştı ama hiçbir işe yaramamıştı. Bunu benim ilgili bir şey vardı; Bane soyumla ya da her neyse, işe yarayan buydu.

Eden dudaklarını kararlı bir şekilde büzerek gözlerini kapattı ve duruşunu aldı.

Uzakta Bane Malikânesi'nin olduğu yeşil alanda dururken hepimiz sessizdik. Ateş büyüsünün yine yumurta büyüklüğünde küçük bir portal açmasını izledim ama Ayden'in kanepede kitap okuduğunu görebiliyordum. Pek çok kez yapmayı öğrendiğim gibi enerjimi portala aktardım ve portal bir kapı büyüklüğüne ulaştı.

"Hey, kardeşim," dedi Ariyon ve Ayden ayağa fırlayarak elindeki kitabı havaya fırlattı ve göğsünü tuttu.

Kıs kıs güldüm ama konsantrasyonumu da korumak zorundaydım. Ariyon, az önce ikizini korkuttuğu gerçeğini severek kıkırdadı.

"Bu da ne böyle!" Ayden öne doğru eğildi ve geçitten içeri baktı. "Bane Malikânesi'ni görebiliyorum! Çalışıyor mu?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Ariyon, yakındaki ağaçtan bir elma alarak. "Karşıya bir şey atacağız. Bize söyle eğer."

Ayden geçitten atladı ve ben nefesimi içime çektim.

"Neler oluyor?" Eden telaşla sordu. Gözleri kapalıyken daha iyi çalışıyordu ve bunun için Işığa şükretti çünkü Ayden daha gözlerini açmadan tek parça halinde Bane Malikânesi'nin çimlerine indi.

"Ayden açık portaldan atladı," dedim.

Eden'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve geçit kapandı. "O ne!" Uzanıp Ayden'in koluna bir yumruk attı ama Ayden yumruğunu havada yakaladı.

"Eden Westcourt, sen tam bir baş belası, az önce oturma odama bir portal açtığına inanmıyorum." Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Eden'in yanakları kızardı ve yanağının içini çiğnedi. "Fallon yardım ediyor."

Ayden gözlerini ondan ayırmamıştı, sanki sonunda aradığı şeyi bulmuş ve o şey başından beri önündeymiş gibi gözleri yüzünü tarıyordu.

"Harikasin," diye nefes aldı ve kaşlarının havalandığını görmek için Ariyon'a baktım.

"Teşekkürler." Eden saçlarıyla oynamaya başladı.

Ayden başını salladı ve sanki bir aşk büyüsünün etkisinden çıkıyormuş gibi boğazını temizledi. "Ben harika mıyım?" Ariyon şurup gibi tatlı bir sesle Ayden'e sordu.

Ayden omuz silkti. "İyisin."

Güldüm ve Ariyon kardeşine doğru koşarak onu yere yatırdı. Ben Eden'in yanına yaklaşırken çocuklar kavgaya ediyorlardı.

"Bu da şimdi?" Fısıldadım.

Yine kızardı. "Muhtemelen bir şey yoktur. Sadece tatlı davranıyor."

"Tatlı olmak," diye fısıldadım. "Eğer biz burada olmasaydık, seni öpecekti!"

Eden'in gözlerinde umut vardı ve Ayden'in bu kez ona zarar vermemesi için Işığa dua ettim. Onu kasıtlı olarak incittiğinden değil. Hiçbir zaman resmi olarak bir çift olmamışlardı, hiç öpüşmemişlerdi. Ayden ve ben hâlâ aramızdaki sorunları çözemediğimiz için garip bir arkadaşlık dönemine girmişlerdi ama artık çözmüştük ve Ayden bana karşı olan hislerini tamamen geride bırakmış görünüyordu.

Çocukları durmaya teşvik etmek için ağzımı açmak üzereydim ki Nightling sirenleri tüm şehirde çalmaya başladı.

"Erken saldırıyorlar!" İçimdeki panikle ellerim titreyerek bağırdım. Batı Yakası'ndan bir patlama sesi ve ardından bir duman bulutu yükseldi. *Hayır*. Ne tür bir hasta insan zayıf ve temelde sihirsiz olana saldırır?

Ariyon ve Ayden çimenlerin üzerinden fırladılar ve Ayden atlarımızı, kılıçlarımızı ve zırhlarımızı almak için ahıra doğru koşmaya başladı. Bir süre sonra kendisi ve Ariyon için iki kılıç ve iki göğüs zırhıyla döndü.

"Eden, Batı Yakası'na bir geçit aç," dedim ona.

Elleri titriyor, alnından ter damlıyordu. "Ben... Biz hazır değiliz."

"Eden, annen orada. At sırtında zamanında varamayız," diye hatırlattım ona. Başka bir söylememe gerek kalmadı. Annesi Mable'in yaralanmış bahsedilince Eden gözlerini kapadı, küçük bir geçit açarken elleri titriyordu. İkizler arkamda, kılıçları havada ve savaşa hazır bir şekilde dururken, Yanric küçük geçitten aşağı uçtu.

Gökyüzü.

'*Batı Yakası'nda Binbaşı Nightling saldırısı*,' dedi ve zaten bildiğim şeyi söyledi.

'*Git kraliçeyi ve adamlarını*

getir. 'Seni korumak istiyorum,

diye karşı. 'Yan, halkın yardıma

ihtiyacı var. Git!'

Ben geçide büyü gönderip onu genişletirken o uçup gitti, gökyüzünde süzüldü.

Şehir görüldüğünde dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı -ateş, gölgeler, çığlık atan insanlar. Eden geçidi tam kliniğin önünde açmıştı, klinikten dumanlar yükseliyordu ve kapı yarıya kadar çökmüştü. Her ne yaptılarsa ıskalamışlar gibi görünüyordu, çünkü kapının önündeki kararmış fayanslar kırılmıştı, ancak kapının ötesinde hala bozulmamış görünüyordu ve içeride zarar görmeden toplanan insanları gördüm.

Bir şekilde kalkan oluşturmuşlar.

Ne yapmam gerektiğinin söylenmesini beklemeden geçitten ilerledim, geçerken tenimde hafif bir karıncalanma oldu ve sonra botlarım Batı'nın sert zeminine çarptı

Yan tarafa.

Sırada Ariyon ve Ayden vardı.

"Eden, orada kal!" Ona bağırdım, portalı enerjimle beslemeye devam ettim ve fazla uzaklaşmadım.

"Bizimle gelin!" Ariyon çılgına dönmüş vatandaşlara bağırdı. "Geçitten geçerek Bane Malikânesi'nin güvenliğine gidin."

Bir Nightling'in geçide girmesine izin veriliyor muydu yoksa büyü onları dışarıda mı tutuyordu hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Birkaç kişi Ariyon'un sözleri karşısında tedirgin görünüyordu ama bir başka patlama şehri sarstığında daha da yaklaştılar.

"Güvenli. gelin." Enerjimin ve bilincimin yarısını Eden ve portalda tutarak, diğer yarısını da masum sivillere el sallayarak onları cesaretlendirdim.

Ayden kliniğe gitti ve yanan kapıyı menteşelerinden çekip çıkardı. "Dışarı çık!" diye bağırdı, alev alev yanan bıçağını havada tutarak.

İşte o zaman gölgeler şehir boyunca zig zag çizmeye başladı. "Herkes geçitten kaçsın!" diye bağırdım.

Daha önce tereddüt eden her kimse şimdi canını kurtarmak için kaçtı. Toplu halde geçitten geçip diğer taraftaki Bane Malikânesi'nin güvenliğine doğru akın ettiler. Ariyon önümde durup Nightling'lere sağdan soldan mor ateşler fırlatırken Ayden hastaları klinikten çıkardı. Ariyon'un yarım düzineden fazla Nightling'le savaştığını fark ettiğimde konsantrasyonumun dağıldığını hissettim. Yanımda portaldan geçmeye hazırlanan birkaç kişi nefes nefese kaldı. Dönüp baktığımda geçidin küçüldüğünü gördüm.

Ateş et. Odaklan, Fallon.

Derin bir nefes alarak portalın enerji imzasına odaklandım ve ona doğru daha fazla altın Maven büyüü ittim.

Eden ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, Bane Malikânesi'nin bahçesinde gözleri kapalı, elleri önünde sanki bir gülü özenle tutuyormuş gibi duruyordu. Babam yüzerek görüntüye girdi, geniş gözlerle geçitten bana bakıyordu.

"Ne... Mable!" Başka bir şey söylemeden portaldan hızla geçti.

"Baba!" Arkasından seslendim ama o çoktan Eden ve Mable'ın sokağına doğru son sürat koşmaya başlamıştı.

Odaklan. Sakin ol. Ben iyiyim. Her şey .

Şu anda olabilecek en kötü şey Eden'in ya da benim konsantrasyonumuzu kaybedip birini ikiye bölmemiz ya da herkesin güvenli çıkış yolunu kapatmamız olurdu.

Nefes al. Sakin ol. Ben .

Bir grup Nightling dumandan fiziksel bedenlere dönüşerek Ariyon'un etrafını sardı ve benim nefesimi kesmelerine neden oldu. Ayden portaldan geçen insanlara yardım etmek için yerinden ayrıldı ve kardeşinin yanına koşarak kılıcıyla Nightling'lere saldırdı.

Ariyon üç Nightling'e mor alevli bir kırbaç gönderip vücutlarını ikiye böldüğünde müdahale etmeye çalışıp çalışmayacağımı merak ediyordum.

Tamam, endişelenmene gerek yok. Rahatlayarak iç çektim.

Yeniden Doğu Âlemi'nde gücümü nasıl kullanacağımı öğrenmişti ve şu anda buna minnettardım. Sanki Ariyon bir savaşçı olmak için yaratılmıştı, ben ise fırsat verildiğinde şifacı olmayı tercih ediyordum.

"Bu gelin!" Daha fazla insanı açık geçide çağırdım ve buraya ilk geldiğimde evim olan şehrin yan tarafını taradım. Yanıyordu, etrafım alev alev yanıyordu. Bunun anlamı neydi? Eğer Marissa kraliçe olmak istiyorsa, eninde sonunda elinde bir isyan olacaktı çünkü bu insanlar onu asla takip etmeyecekti.

O zaman anladım, onun planı. Yıldızlı Şehir'deki fae'leri yönetmek istemiyordu; Nightling'lerini buraya getirmek, onlara kalıcı bedenler vermek ve *onları* yönetmek .

Bunun bir darbe değil, katliam olması amaçlanmıştı. Her saldırıda, olabildiğince çok simge yapıyı ve insanı ortadan kaldırıyor. Ama Doğu Yakası'ndaki malikaneleri kendisinin ve değerli Nightling'lerinin yaşaması için olabildiğince bakir bırakacağına bahse girmeye hazırdım.

Babamın kucağında baygın bir Mable ile caddede koştuğunu görünce kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Bane Malikânesi'nin yeşil çimenleri üzerinde duran Eden'a tekrar baktığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm, elleri önünde yavaş ve düzenli nefesler alıyordu.

"Eden, harika gidiyorsun. Herkes ," diye seslendim ona, sakın kalması için elimden geleni yaptım.

İşığa şükürler olsun ki gözlerini açmadı.

Gözlerini kapalı tutarak bana başını salladı.

"Annem mi?" diye sordu.

"Güvenli," diye yalan söyledim. Yarı yalan sayılırdı. Babam onu portaldan geçirdiğinde otuz saniye içinde güvende olacaktı. Ve umarım yaraları hafiftir. Neden baygın olduğundan emin değildim, belki de üzerine bir şey düşmüştü.

Her iki durumda da Eden'in sakinleşmesi gerekiyordu. Onun duygusal durumu portalı büyük ölçüde etkiliyordu. Ancak ben sadece portal enerjisini besleyerek bu konuda yarım yamalak düşünebiliyor gibiydim ve portal açık kalmaya devam etti.

Şu anda dikkatim üç yöne dağılmış durumdaydı. Bir parçam portaldaydı, diğer parçam babam ve Mable'ı izliyordu ve son parçam da erkek arkadaşım ve ikiz kardeşiyle imkansız sayıda Nightling'le savaşıyordu.

Ariyon ve Ayden'e yardım etmek için avuçlarımdaki ateşi ileri doğru çektiğimde iki şey aynı anda oldu.

Bir, Kraliyet Muhafızları sonunda ortaya . At sırtında elliden fazla Fae Batı Yakası şehir kapılarından içeri süzüldü.

İkincisi, Marissa evlerden birinden çıkıp sokağa adım attı.

Her iki elinde birer bıçak ve yüzünde bir sırtışla babamın arkasından koşarken nefesim kesildi.

Panik içimde alevlendi ve avuçlarımdaki alevlerin sönmesine neden oldu.

Eğer o kadın babamı bu diyardan götüreceğini sanıyorsa fena halde yanıyordu. Portaldan uzaklaştım ama farkındalığının bir kısmını hala portalda tutarak, ormanda Usta Clarke ile öğrendiğim becerileri kullandım ve gölgeleri avuçlarıma çekerek onları siyah oklara dönüştürdüm.

"Eğil!" Babam benden yirmi adım uzaktayken ona bağırdım ve Marissa havaya sıçradı, iki hançer de babamın sırtına saplanmaya hazır. Oklarım ellerimden Marissa'ya doğru fırlarken, babam hiç vakit kaybetmeden eğilip yana doğru yuvarlandı ve Mable'ı kollarında tutup göğsüne bastırdı.

Elini sallayarak okları yere düşürdü ve ben hırladım. Çok sağlıklı görünüyordu; teni pembe, gözleri mücevher gibi yeşil ve kolunda sıkıca tutturulmuş uyumlu bir manşet . Hayal kırıklığıma sırtıttı ve başını salladı. "Öğrenmen gereken çok şey var kızım."

Babam ayağa kalktı ve bir roket gibi havalandı, kucağında Mable ile geçide doğru koşmaya başladı.

"Sende hiç yürek yok mu?" Marissa'ya bağırdım. "Masum insanları öldürüyorsun."

Beni öldürmeyeceğinden yüzde 99 emindim. Bir varise ve benim kanıma ihtiyacı vardı. Ama değer verdiğim herkesi öldürebilirdi ve bu bir sorundu. Onu hemen şimdi ve burada ortadan kaldırmalıyım. Aradığı kalıcı bedene sahip olduğu açıktı ve basit bir şeyin onu şimdi öldürüp öldüremeyeceğini merak ediyordum. Ama aynı zamanda her zamankinden daha güçlü olduğu da açıktı çünkü oklarımdan üstesinden bir bilek hareketiyle gelmişti.

"Masum mu? Bunlar bizi kafeslemeye çalışan insanların torunları! Bizi sihirli bir şekilde hadım etmek için," diye kükredi ve gökyüzü kara bulutlarla karardı.

Onu konuşturabildiğim sürece, babam da dahil olmak üzere herkese geçitten geçmeleri için yeterli zamanı tanıyabilirdim.

Etrafımızdaki binalar yanarken bileğimdeki kelepçeyi işaret ettim ve geçide doğru geriye doğru bir adım atmaya başladım. "Hâlâ benden besleniyor musun?" Ona sordum.

Gözlerini devirdi. "Benim hakkım olduğu gibi. Seni *ben* yarattım."

Oh, bu ego manyağı cadı ölecek.

Ariyon ve Ayden'i işaret etti. "Hâlâ düşmanla mı yatıyorsunuz?"

Etrafımızdaki alevlerin yüksekliği ikiye ve bunların bir patlamanın kalıntıları olmadığını fark ettim. Marissa'dan geliyorlardı. Yeni dondurma kliniği, Mable'ın evi, hepsi yanıyordu.

"Senden nefret ediyorum!" Çığlık attım, gücümü cılgınca bir öfke tokadıyla dışarı fırlattım.

Siyah gölgeler yerde yılanlar gibi koşturuyordu ama Marissa elini cırpı ve gölgeler dağıldı.

"Habercim söylemeyi unuttu mu?" Marissa, kafasına bir ateş topu fırlattığımda yolumdan çekilerek, saldırımda acımasız olduğumu söyledi. "O kelepçeyi takarken sen ya da bir başkası beni öldürürse, sen de ölürsün."

"Hayır," diye nefes aldım, şeytani kahkahası havada ellerim yenilgiyle yanlarıma düştü.

Başını salladı. "Evet ama bu hâlâ biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Onu ayarladı

Gözlerimi Ariyon'a çevirdim ve Ayden'le birlikte bir Nightling'i öldürdükleri yere doğru koşmaya başladım. Koruyucu bir kalkan çektim ama bunun portalı beslediğim gücü tükettiğini hissettim. Arkama baktım ve geçidin küçüldüğünü gördüm ama bunu görmezden geldim. Bu noktada herkes ya Bane Malikânesi'ndeydi ya da saklanıyordu.

Ama daha fazla Nightling geliyordu, hiç bitmeyen bir gölge hunisi yollardan hızla geçip kraliçenin Kraliyet Muhafızları'nı ele geçiriyordu. Kalkanımı sırtıma geçirdim ve Ariyon'u kollarının üstünden tutarak geçide doğru sürüklemeye başladım. "Ayden, gidelim!" diye bağırdım.

Arkamdaki kalkana bir şey çarptı ama görmezden geldim. Odağımı portal ile bu kalkan arasında bölmek şu anda yapabileceğim en iyi şeydi.

"Bu adamları bırakamayız!" Ayden kraliçenin muhafızlarına yardım etmek için harekete geçti.

Bu asil bir düşünceydi ama Ayden'in yardımıyla bile mevcut muhafız sayısına göre çok fazla Nightling vardı. Hepsini katledilecekti.

Aramızda bir anlayış geçerken Ariyon'a başımı salladım ve o da kardeşini omuzlarından tutarak Ayden'i tekme ve çığlıklarla yerde sürükleyip geçide doğru götürdü.

"Neler oluyor?" Eden çığlık attı.

Ariyon, Ayden'i küçük geçidin içine sokmak için eğilmek zorunda kaldı, ama bunu yaptığında döndü ve bana elini uzattı.

"Affet beni," dedim ve bir bozuk para kadar küçülen portaldan geri çektim.

O sırada Yanric tam belirdi. "*Planın nedir?*" diye sordu. Artık tam güçte olduğum için ferahlatıcı bir nefes aldım.

Ayden haklıydı. Kraliçenin adamlarını ölüme terk edemezdik ve çok fazla Nightling vardı.

"Solana nerede? Ben sordum.

"*Saklanarak güvende. Marissa'nın kolyeye ihtiyacı olduğunu biliyor.*

Güzel. Plan A o zaman.

Marissa bana doğru koşuyor, çığlıklar atıyor ve Kraliyet Muhafızları'nın etrafını saran Nightling'lere el . Onları indirmeye çalışacağımı biliyordu.

Gücümü toplayarak, karanlığın geçen seferki gibi beni ele geçirmeye çalıştığı bir an hissettim, ağzına kadar dolu ve taşmak üzere olan bir kuvvet gibi... ama sonra dibindeki gideri çektim ve sihrimi buradaki her kötü pisliğin üzerine saldı.

Ama Marissa benim için hazırды. Büyüm bedenimden yüzlerce siyah metal parçası şeklinde fırladığında, Marissa'nın kendi büyüsu onu karşılamak için yükseldi. Siyah metal mızraklarım sanki bir dirençle karşılaşmış gibi havada durdu. Neredeyse her Nightling' boğazına ve göğsüne saplanmışlardı, ben daha sert ittikçe dönüyorlar, Marissa'nın onları durdurmak için yarattığı bariyeri kırmaya çalışıyorlardı.

Marissa'ya baktım ve benimle savaşmaya çalışırken gücünün etkisiyle ellerinin titrediğini gördüm ve sırttım. Aniden parçaları bıraktım ve kendi zihinsel gücümü kullanarak Marissa'nın alev aldığını düşündüm. Sonra bu karanlık düşünceyi ona doğru ittim ve o da tutuştu. Alevler giydiği siyah pantolonu yaladı ve yüzüne doğru ilerledi.

Karanlıktı. Korkunçtu. Bana Blair'i hatırlattı, ama , çünkü bu sefer kontrol , bu sefer bilerek yaptım. Eğer onu dışarı çıkarabilirsem, tüm bunlar sona erecekti.

Tüyler ürpertici bir sesle çığlık attı ve beni bir tür şok dalgasıyla savurdu. Vücuduma çarptı ve geriye doğru yirmi metre havaya uçtum, ve başımı kliniğin duvarına çarptım. Elimdeki Maven çarkı dönmeye başladığında yere yığıldım ve beni bilinçsizliğe sürüklemeye çalışan karanlığa göz kırptım.

Hayır. Bugün olmaz.

Ayağa fırladım, tekrar yapmaya hazırdım.

Marissa ateşi söndürmüştü ve şimdi üstü başı toz içindeydi. "Seni aptal!" diye bağırdı. "Ben ölürsem, sen de ölürsün!" Manşetini kaldırdı.

Başımı salladım, bedeli ne olursa olsun ölmesini istiyordum. Onunkini yansıtan psikotik bir kahkaha attım. "Ölümden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Yüzünün rengi soldu ve onu yendiğimi anladım. En azından bugün için.

Sadece düşüncelerimle, Ölümsüz Ateş'i kullanarak Nightling'lerinin kıyafetlerini tutuşturdum ve sonra tam bir kaos oldu. Bedenler mor alevlerle yandı. Orada

Çılgınlık, koşuşturmalar, Kraliyet Muhafızları askerlerinin kafa kesmeleri. Fiziksel olarak midemi bulandıran acımasız bir savaş alanıydı ama hayat kurtarmak için zor kararlar verilmesi gerektiğini biliyordum. Marissa'nın önünde durduğu sokağa geri döndüğümde, o gitmişti.

"Fallon!" Eden çılgık attı ve ben döndüm. Orada kimse yoktu.

"!" dedi ve aşağıya baktığımda gözünün açtığı küçük geçitten dışarı baktığını gördüm.

Omzumun üzerinden baktığımda artık güvenli olduğunu gördüm; kraliçenin muhafızları üstünlüğü ele geçirmişti. Geçidi "iyileştirmek" için sihrimi kullandım ve geçit daha geniş bir şekilde açıldı, sonra içeri girdim.

Birkaç yüz Batı Yakalı Bane Malikanesi'nin ön bahçesindeydi, bazıları yaralıydı ve yaralarını sarıyorlardı.

"İyi misin?" Eden beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Başımı salladım, az önce olup şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Ariyon'un insanları iyileştirmek için yardıma ihtiyacı var," dedi. Geçit arkamdan kapandı ve Eden beni kenara çekti. "Ve dikkat et, sana çok kızgın." Babamın kucağında uyanık görünen annesini kontrol etmek için uzaklaştı.

Lanet olsun. Onu Marissa'yla tek başına dövüşmesi için bıraktığım için kızgın olabileceğini biliyordum. Ariyon'un elleriyle bir adamın kırık bacağını tuttuğu yere doğru yürüdüm. "Hey." Yanına diz çöktüm. "Yardım edebilir miyim?"

Ariyon bana bakışlarındaki zehirle baktı ve başımı geriye attım. "Oh, yaşıyor musun?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yaptığım için özür dilerim. Ben sadece."

"Neden kendi hastanı bulmuyorsun?" diye homurdandı.

Sözleri karşısında alt dudağım titredi ve iyileştirmekte olduğu adam bile bana acıyan bir bakış attı. Ayağa kalkarak hissimle uzaklaştım ve kollarında yanıklar olan küçük bir çocuk buldum. Ariyon'la olan kavgamı kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak küçük kıızı iyileştirmeye başladım.

Kraliyet Muhafızlarına yardıma gitmeme kızdı mı? Neden? Ne kadar güçlü olduğumu biliyordu.

Sahada birbirimize gözlerimizle hançer fırlattığımız bir saat boyunca durumu ciddi olan herkesle ilgilendik. Mable hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ama iyileşecekti. Babam ve Pax herkese bir oda tahsis etmeye başladılar ve hatta Kraliçe Solana bile gelip şehrin artık güvenli olduğunu ama Batı Yakası'nda onarım yapılan kadar herkesin Bane Malikanesi'nde kalması gerektiğini söyledi. Babam ve benim için sorun yoktu. Zar zor dinledim, bana kızdığı için Ariyon'a çok kızmıştım. Bu ne cüret! Ben iyi bir şey yapmıştım.

Ariyon nihayet ayrılıp at ahırına doğru hissimle gittiğinde onu takip ettim.

"Senin derdin ne Ariyon Madden?" Ahırın kapısına ulaşip sarsarak açtığında tersledim.

Beni görmezden geldi.

Oh Nightling, hayır yapmadı.

Ona doğru yürüdüm ve sırtına bir şaplak attım. "Bana cevap verme nezaketini borçlusun!"

Sonra döndü, gözleri ağzına kadar yaşlarla doluydu. "Seni duydum Fallon! Geçitten, ölmenin umurunda olmadığını söylediğini duydum."

Kalbim karnıma düştü. "Ben... Ben muhafızlara yardım ediyordum. Marissa senin, Ayden'in ve babamın peşindeydi..."

Ariyon gözlerini sildi ve başını iki yana salladı. "Seni kaybedersem bunun bana ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı? Bunu söylerken beni düşündün mü? Babanı mı? Yanric?"

Bunu söylemişim çünkü hayatımın saatinin işlediğini biliyordum ve asla duymasını istememişim.

Kalbim sıkışmıştı ve ona doğru uzandım ama başını sallayarak geri çekildi. "Fallon, hep benim gelip seni normal hissettiren kişi olduğumu söylersin."

Uzandı ve yüzümü avuçladı. "Sen gelip beni gerçekten gören ilk kadınsın. Bana yaşadığımı hissettiren ilk kadınsın. Seni istiyorum. Sonsuza kadar. Ama ölmek isteyen birine aşık olamam. Bu beni öldürür." Benden uzaklaştı, sanki veda ediyormuş gibi sırtını bana verdi.

Ağzım açık kaldı. "Ben... ölmek . Ne demek istiyorsun?"

"Bazı şeyleri düşünmem gerektiğini söylüyorum." Ember'ı ahırından çıkardı ve eysersiz atına atladı, yanımdan o kadar hızlı geçti ki yoldan çekilmek zorunda kaldım.

Boğazımda bir hıçkırık oluştu ve sonra arkamda ayak sesleri duydum.

Döndüm.

Arayan Kraliçe Solana'ydı ve yüzündeki ifadeye her şeyi duymuştu.

Daha fazla dayanamadım. Ariyon'u kaybetme düşüncesiyle değil. Kederli hıçkırıklar bedenimi sararken yere yığıldım. Az önce benden ayrıldı mı? Az önce ne oldu?

Solana arkamdan yaklaştı ve ben ağlarken güçlü kolların beni arkamdan kucakladığını hissettim. Sırtımı ovdu, susturucu sesler çıkardı ve onun varlığının verdiği güvenle içimdekileri döktüm.

Bunca zamandır kendime ve herkese yalan söylüyordum; ölmekten korkuyordum. Dipsiz Kuyu'ya düşmekten korkuyordum ve Ariyon'u kederli bir kalple mezarımın başında beklemek zorunda bırakmak istemiyordum. Ama şimdi gitmesine izin vermek muhtemelen en iyi yoldu.

"Korkuyorum," dedim Solana'ya. "Güçlü ve özverili olmam ve herkes için hayatımı vermem gerektiğini biliyorum... ama korkuyorum."

Solana omuzlarımdan tuttu ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. Bakışları buğuluydu ve bana şefkat dolu bir anne bakışı attı. "Fallon, bana ve Yıldızlı Şehir'e olan sadakatin eşsiz. Bu gelecek kahinlerinin tam olarak ne gördüğünü bilmiyorum ama seni temin ederim ki ben ayaktaiken ölmeyeceksin. Sen halkımız için savaşırken ben de senin için hayatım pahasına savaş. Bunu son savaşta birlikte yapacağız."

Kalbim duygularla kabardı ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Sen iyi bir kraliçesin."

Sol kulağını uzattı. "Biraz daha yüksek sesle. Bunu duymadım."

Gözlerimi silerek güldüm. Bu anı asla unutmuyacaktım, Kraliçe Solana en karanlık anlarımdan birinde benimle birlikte bir ahırın saman zemininde oturuyordu.

"Biliyorsun bazen daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için derin yükler taşırız." Omzunun üzerinden Ariyon'un geri çekildiği yere baktı. "Bunu bu kadar genç yaşta yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama yapacağın fedakârlıklar için minnettarım."

O haklıydı. Bu ağır bir yükü ama daha büyük bir iyilik için olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Tüm Yıldızlı Şehir ve ötesi içindi. Marissa'nın kraliçe olmasını ve Nightling'lerini Isariah'a götürüp daha fazla toprak fethetmesini ya da komşu köylerde kanlı köleler bulmasını ne engelleyecekti? Hayır. Onun yok edilmesi gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydım.

"Bu küçük ayrılık aramızda kalabilir mi?" diye sordum. Ayağa

kalktı, eteğini fırçaladı. "Ne arızası?"

Gülümsedim. Solana ile geçirdiğim zaman arttıkça ondan daha çok hoşlanıyordum.

O gece ev heyecanla doluydu. Kraliçe herkesi beslemeleri için yemek personelini ve evin düzenli kalmasını sağlamaları için hizmetçi personelini gönderdi. Batı Yakası' neredeyse yarısı Bane Malikanesi'nde kalıyor, tüm odaları ağzına kadar dolduruyordu. Mable babamın odasında iyileşiyordu ve babam ona bakmak için yanındaki kanepede kalması konusunda ısrar ediyordu. Sanırım onu seviyordu ama ben doğmadan önce karısının ölümünü izlediğini ve bunun onda kimsenin göremediği bir yara izi bıraktığını da biliyordum. Bir daha asla sevemeyeceği kadar derin bir yara olmasından korkuyordum.

Eden yere attığımız bir şiltenin üzerinde yatıyordu ve gece çöktüğünde ikimiz de bitkin düşmüştük. Yanric Eden'in boynuna sarılırken ben tavana bakıyordum.

"Sanırım benden ayrıldı, E." Duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım.

Eden bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu ayrılmak değil. Bu kadar rahat bir şekilde ölümden korkmadığını söylediğini duymak zordu Fallon. Sanki ölümü bekliyormuş gibiydin. Ne oldu?"

Sorusu karşısında içimi bir korku kapladı. "Marissa ve Nightling'lerle savaşıyorum. Ölüm çok gerçek bir olasılık," dedim ona. Ona gerçeği söylemediğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama Ariyon'un kalbini kırdıktan hemen sonra Eden'ın kalbini kırma düşüncesine dayanamıyordum.

"Evet, hepimiz için," dedi. "Ama onu asla bu şekilde kışkırtmak istemem." Demek o da bunu gördü? *Harika*.

Esmedim. "

Eden başını salladı. "Bugün iyi iş çıkardık. Pek çok insanı kurtardık."

Gülümsedim ve Ariyon'un benden uzaklaşmasını düşünmemeye ona sırtımı .

TEN

Ertesi gün okulda, Ariyon dersten önce beni karşılamak için orada değildi. Bu beklenen bir şeydi ama yine de acı veriyordu.

Bayan Reebus boğazını temizledi ve bana The Gilded City gazetesini hatırlatan güzel basılmış broşürleri dağıtmaya başladı. İlanın başlığına bir göz attım:

Savaş becerileri eğitim kampı. Meadowbrook Dağları. Turnuva.

"Heyecan verici bir fırsatımız var!" dedi. "Cuma gününden itibaren tüm okul olarak doğada becerilerimizi geliştirmek üzere yoğun bir eğitim kampı ve turnuva için Meadowbrook Dağlarına gideceğiz."

Eden ve ben bakışlarımızı paylaştık. Kraliçe bir sonraki saldırı sırasında öğrencilerin kampüste olmadığından emin olmak ve faremizi ele vermemek ya da kimseyi ürkütmemek için böyle bir şey mi düşünmüştü?

"Kanolar!" Blair bağırdı ve herkes dönüp delirmiş gibi ona baktı. O da bana baktı. "Yedi yaşımdan beri Meadowbrook Dağları'na gitmedim ama nehir kıyısındaki güzel *kanoları* hatırlıyorum."

Oh. Burası Gölge Kılıcı'nı bulacağımız yerdi.

Ona başımı salladığımda sinirlerim gerilmişti. İşte bu kadar. Her şey yerli yerine oturuyordu. Heyecanlanmalıydım çünkü bu, Nightlingleri yenmeme yardımcı olacak silahı bulmaya bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyordu. Ama bu aynı zamanda ölümümün belirdiği anlamına da geliyordu. Ariyon'u, Eden'ı ve herkesi arkamda bırakmayı düşünerek sertçe yutkundum. Ama aynı zamanda onları geride bırakmanın herkesi kurtaracağım anlamına geldiğini de biliyordum.

"Bu mükemmel. Her şey plana uygun gidiyor!" Eden fısıldadı. Ona bir

gülümseme verdim ve üzüntümü gizlemeye çalışarak başımı salladım.

"*Ona söyleyebiliriz,*" dedi Yanric dışarıdaki pencere pervazına tüneyip bana bakarak.

"*İmkânı yok. Yıkılacak ve uyumayacak, kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışmak için var olan her kitabı okuyacak.*

Sonra sustu. Yapmam gereken şey bunu aklımdan çıkarmak ve Gölge Kılıcı'nı bulmaya . Elimdeki göreve odaklanmak.

Ariyon zaten benden uzaklaşıyordu ve ölümüm yakınmış gibi görünüyordu, belki de en iyisi buydu.

Bayan Reebus, "Bu eğitim kampının bir özelliği de turnuva olması," dedi.

Dikkatimi tekrar el ilanına verdim.

"Neredeyse yirmi yıldır ilk kez, başka bir okuldan öğrencilerle buluşup onlarla bir ödül için yarıştığımız eski bir geleneği yeniden başlatacağız!" Sesi heyecanlıydı ama Blair sadece homurdandı.

Eden elini kaldırdı. "Hangi okul?"

Öğretmen boğazını temizledi. "Helmsdale Enstitüsü. Krallığımızın güney kısmından geliyorlar ve biz de onlara iyi bir ev sahipliği yapacağız."

Blair'in kaşları havaya kalktı ve biraz korkuyla karışık bir şaşkınlıkla Eden ve bana baktı. Bu hikayeyi daha sonra anlatmam gerekecekti.

AT LUNCHTIME, Ariyon'un orada olmadığını görünce üzüldüm.

"Hey, Ariyon bugün okula geldi mi?" Ayden'e sordum.

Kaşlarını çattı. "Evet ama bu sabah dersi ekti ve zamanının çoğunu sanat atölyesinde geçirdi."

Muhtemelen içiyor, eski alışkanlıklarına geri dönüyor. Bu beni öldürdü ama sanırım bunu bekliyordum. En başa dönmüştük, çünkü ölmek umurumda değil dediğimi duymuştu.

Başımı salladım, iştahım azaldıkça pizzamı karıştırıyordum.

Okul günü bittiğinde eve gidip odamda uzanmak istedim ama sonra evimdeki diğer iki yüz kişiyi hatırladım ve iç çektim. Orada hiç mahremiyetim . Ve birkaç gün içinde yola çıkacağımız için hepimizin kamp için toparlanması gerekiyordu. Görünüşe göre kraliçe tüm okulu bir an önce boşaltmak istiyordu ki bunu anlıyordum.

Eden'la birlikte avluda yürürken, ellerimi rahatlatmak ve havalandırmak için eldivenlerimi . Blair bizi gördü ve bize el salladı, biz de dönüp onun yanında durmak için alanı geçerken eldivenlerimi sırt çantama soktum.

El ilanını havaya kaldırdı. "İşte bu. Annemin bahsettiği şey buydu. Gölge Kılıcı hakkında daha fazla bilginiz var mı?"

Eden yüzünü buruşturdu. "Portal yapımıyla meşguldüm ama

halledeceğim." Blair ona bir bakış attı. "Evet. Git hadi."

Eden Blair'e ölümcül bir bakış fırlattı. "Pardon? Lütfen dediğinizi

duymadım mı?" Blair gözlerini devirdi. "Lütfen."

Eden kıkırdarak başını salladı. "Evde görüşürüz," dedi ve ardından koşarak kütüphaneye gitti.

"Yani bu Gölge Kılıcı görevinde liderliği sen mi üstleniyorsun?" Ona sordum. Eden'a patronluk taslaması hiç hoşuma gitmemişti.

Başını salladı. "Birinin yapması gerek. Tamam, bu yolculuk için hazırlanmalıyım. Sonra görüşürüz." Dönüp uzaklaştı ve ben sadece kıkırdadım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu ama artık düşman olmadığımız için mutluydum.

Ranger'ı alıp eve dönmek için onu ahıra kadar takip etmek üzereydim ki çıplak bir el benimkine kaydı.

Göz kapaklarım çırpınarak kapandı, Ariyon'du. Tabii ki sadece dokunuşundan anlamıştım. "Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma. "Sensiz bir gün bile geçiremiyorum."

Kalbim eridi. Belki de birinci aşamaya geri dönmemiştik - belki de gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm.

Işığın merhameti var. Boya kaplı kot pantolonu ve beyaz tişörtünün içinde seksi görünüyordu, tırnaklarının altında ve kollarında mavi ve sarı lekeler vardı. Sarı saçları yüzünün önüne düşmüştü ve o sonsuz gümüş gözleriyle bana bakıyordu. İçine düşmek ve bir daha asla çıkmamak istediğim dev havuzlar gibiydiler.

Bundan sonra söyleyeceklerim her şeyi belirleyecekti. Ya bizi tekrar bir araya getirecek ya da onu tekrar uzaklaştıracaktı, böylece ben öldüğümde çok fazla incinmeyecekti.

Ama bencildim. Ona sahip olabildiğim sürece onu istiyordum. "Ben

de seni özledim," dedim ve vücudu rahatlayarak sarktı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Beni avludan geçirdi ve stüdyosuna giden açık bahçe kapısına doğru çekti. Stüdyonun kapısında bana döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dün seni korkuttuğum için özür dilerim. Ailemin ölümü beni mahvetti ve senin Marissa'ya ölümünden korkmadığını söyleyip sonra da ona meydan okuduğunu duymak... Beni dehşete düşürdü. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni *korkutuyor*," diye itiraf etti.

"Ona söylemelisin," dedi Yanric ve bakışlarım ağaçlara kaydı.

"Hayır," diye .

'Eğer bildiğini öğrenirse-'

"Git birinin kafasına sıç," dedim Yanric'e, Ariyon'un bakışlarına bakarak.

"Anlıyorum. Sanırım kara büyüye sahip olduğumu ve Marissa'nın öz annem olduğunu öğrendiğimden ve tüm bu şeyi yıkmaya yardım edecek kişi ben olacağımdan beri... bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, ölebileceğimi kabullenmek zorunda kaldım."

Başını salladı. "Hepimiz yapabiliriz," dedi ve Eden'ın dün gece bana söylediklerini yineledi. Avucumdaki Maven izini okşadı. "Ve kim bilir bu bize ne yaptı." "İşte bu yüzden bugün yaşamak istiyorum," dedim ona. "Çünkü ikimiz de bunun bizi nasıl çok zamanımız kaldı."

Gülümsedi. "Ben de sana bunu göstermek istiyordum."

Kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Bu stüdyonun verdiği huzuru anlatamam. Doğal ışık, sanat eserleri - buraya her kendimi evimde gibi hissediyordum. Çetele işaretli büyük duvara baktım ve bir ton yeni resim gördüğümde gülümsedim.

soluk sarı izler.

"İyileştirdiğim insanların çetelesini tutmaya başladım." Beni ipek bir çarşafı kaplı dev bir tuvalin yanına götürürken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bu, güçlerimiz değiştiğinde başladığım bir ; iyileştirmenin onun ya da benim hayatımdan kaç güne mal olabileceğini işaretlemek yerine, kimi kurtardığımızı işaretlemiştim.

"Dün gece söylediklerinde beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu düşünmekten uyuyamadım," dedi. "Ve sonra anladım. Geleceğimde seni görüyorum. Düşündüğüm her şey içeriyor. Ve senin orada olmaman beni öldürür. Birlikte geçireceğimiz hayatı düşündüğümde bunu hayal ediyorum, ne kadar uzun olursa olsun."

Çarşafı indirdi ve resmi gördüğümde nefesim kesildi.

Ariyon bir bankta yanımda oturmuş gitarını çalıyordu. Ben ona gülümserken ve o bana serenat yaparken elimde bana verdiği bir demet kır çiçeği vardı. Ama boğazımı düğümleyen şey Ariyon'un ikimizi de en az elli yıl yaşlandırmış olmasıydı. Gözlerimin ve ağzımın etrafında kırışıklıklar vardı ve saçlarım gümüş rengindeydi. Ariyon'un dağınık beyaz bir sakalı ve kırışıklıklarla dolu yüzü vardı ama aynı gümüş gözler. İkimiz de gülümsüyorduk, sanki son elli yılımızı delicesine aşık olarak geçirmiş gibiydik.

"Birlikte yaşlandığımızı görüyor musun?" Bu sözleri neredeyse inleyerek söylüyordum.

Ariyon başını salladı ve uzanıp yanağımdan bir damla gözyaşı sildi. "İkimizin de Maven izlerine sahip olması uzak bir ihtimal ama geceleri uyanık kaldığımda bunu hayal ediyorum - seninle geçireceğim sonsuz günleri."

Nefes alamıyordum - hayali gerçekleşmeyecekti ama bunu ona söylememin hiçbir yolu yoktu. Benimle asla birlikte olamayacağımız bir gelecek hayal ediyordu ve şu anda bu beni öldürüyordu.

Onunla *yüzleşmek* için döndüm, *öleceğim* kelimeleri dilimde bir delik açıyordu. Onun yerine "Seni seviyorum" çıktı ağzımdan. Çünkü günün sonunda bu doğrudu ve onun bilmesini istediğim tek şeydi.

Bana yaklaştı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve öne doğru eğilerek ağzıma bir öpücük kondurdu.

IT TOOK Tüm personeli, öğrencileri ve valizleri akademiden alıp Meadowbrook Dağları'na götürmek için altmış beşten fazla at arabası kullanıldı. Yukarıya doğru yavaş ve zorlu bir yürüyüş bütün bir gün sürdü. Ama Ayden, Hayes, Blair, Eden ve Ariyon'la birlikte bindiğim araba tepeyi aştığında, güzel manzara karşısında nefesim kesildi. Sıradağlar aslında parlak mavi bir gölü barındıran merkeze doğru alçalıyordu. Kıyıda çeşitli kulübeler, büyük branda çadırlar ve tuğladan ateş çukurları vardı. Ve tabii ki suyun hemen kenarında bir düzine kano vardı.

Ariyon, Üstat Clarke'a Pax'ın da kampa gelmesine izin vermesi için yalvarmıştı ve gönüllü olarak çalışırsa buna izin vereceklerdi, bu yüzden şu anda bavullarla birlikte geri dönüyordu, öğrenciler için hamallık yapmaya hazırды.

Üstat Clarke yolda bize turnuva hakkında biraz açıklama yapmıştı. Takım arkadaşlarımızla yüzme maçından tam teşekküllü bir sahte savaşa kadar herhangi bir konuda yarışacağımız yarım düzine denemeden biri için her an hazır olmamız gerekiyordu. Her an gelebilirlerdi, bu da hazırlık becerilerimizi geliştirmemize yardımcı olacak, bizi mezuniyete ve kraliçenin Kraliyet Muhafızlarının olası üyeleri olmaya hazırlayacaktı.

Takımlar altı kişiden oluşuyordu ve tabii ki bizim takımımız Eden, Blair, Ayden, Ariyon, Hayes ve benden oluşuyordu.

"Gölge Bıçak'ta başka bir şey buldun mu?" Arabamızda hâlâ yalnızken Eden'a sordum.

Başını iki yana salladı.

Blair başını salladı. "Onu bulacağız."

"Ormanda rastgele arama mı yapacağız?" Ayden pencereden dışarı bakarak sordu.

Blair ona ters ters baktı. "Tek bildiğim annemin bıçağı burada bulduğumuzu gördüğü, yani onu bulacağız. Merak etme."

Özellikle de annesinin dağları ve kanoları anlattığını duyduktan ve şimdi gördüklerimden sonra ona katılmaya meyilliydim. "O haklı. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor," dedim herkese. Lorraine portal ve Batı Yakası'na yapılan erken saldırı da dahil olmak üzere pek çok konuda zaten .

Arabalar, üzerinde *Yemekhane* ana kamaranın yanına yanaştı ve yavaş yavaş boşaltmaya başladık. Üstat Clarke elinde bir anahtarlıkla yanımıza geldi ve yemekhanenin kapısını açarak bir ışık yaktı. Ariyon elini benimkinin içine soktu ve ikimiz de ani toz bulutu karşısında öksürürken beni içeri çekti.

"Kamp neredeyse on yıldır kullanılmıyor. Sahibi öldü ve bırakacak varisi kalmadı, bu yüzden kraliyete geçti ve Kraliçe Solana'nın içeriyi temizlemek için kaynakları yoktu. Sadece dışarıdaki onarımları sürdürüyor."

"Dur tahmin edeyim..." Ariyon durakladı.

Efendi Clarke sırttı. "Yarın Helmsdale öğrencilerini ağırlayacağımız için burayı temizleyeceğiz."

Blair arkamdan inledi ve ben kıkırdadım. "Hayatında hiç masa temizledin mi?" Ona sordum.

Bana orta parmağını gösterdi ama gülümsüyordu. Benim için sorun olmayan bir düşman statüsüne ulaşmıştık.

Clarke Usta ve şifa öğretmenlerinden biri depodan kovaları alıp sabun ve suyla doldurdular. Odaya giderek daha fazla öğrenci süzüldü ve biz de paspasları kapıp işe koyulduk. Hipsie'nin tüm tavernasını her gece temizlemiştim ve bulaşıklar dahil sadece bir saatimi alıyordu, bu yüzden bu konuda endişelenmedim.

"Sen bir canavarsın," dedi Ariyon, ben masaları hızla silerken ve o ancak bir tanesini bitirebilmişken.

Güldüm. "Yaşamak için bir meyhaneyi temizledim, sevgilim."

Bakışları yanıyordu. "Bir şeyleri silerken çok seksi görünüyorsun." Blair arkasından öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bir oda tut."

Güldüm.

Ana kabinde işimiz bittikten sonra gruplara ayrıldık ve göl kenarındaki daha küçük kabinlere ve büyük çadırlara geçtik.

Eden, Blair ve benim uyuyacağımız kulübeyi temizledikten sonra, "Burası çok güzel," diye haykırdım.

Blair başını salladı. "Çocukken buraya gelirdim. Hayatımın en güzel yazlarıydı."

Buranın bakımsız kalmış olması üzücüydü. Kraliçe buraya biraz para yatırabilirse, yerel çocuklar için gerçekten bir nimet olabilirmiş gibi görünüyordu.

Bütün gün temizlik yaptıktan sonra, Pax'in de aralarında bulunduğu küçük grubumuz kıyı şeridi boyunca ayaklarımızı suya sokarak dinlendi. Bahar havası mükemmeldi ve önümde karanlık günler olsa da şu anda halimden memnundum.

Ariyon parmağını içinde gezdirdi.

"Helmsdale öğrencileri hakkında ne biliyorsun?" Ona sordum. Blair daha önce onlardan bahsettiğinde ayrıntıları almayı unutmuştum.

Blair'le bakiştılar ve ikisi de güldü. Her ne şakaysa, içimden bir kıskançlık geçti ama boşverdim. Onunla bir geçmişi vardı; şimdi birlikteyiz diye bu geçmiş ortadan kalkmayacaktı.

Blair, "Onlar toplumun tehlikeli yaramazları," diye önerdi. Eden

Blair'e şaşkınlıkla baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Ariyon boğazını temizledi. "Helmsdale Şehri'nin para yönetimi konusunda bazı sorunları var. Teyzem oranın lorduna çok sayıda borç verdi ama kumar sorunu olduğunu düşünüyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Bu öğrencileri nasıl etkiliyor?"

"Bölgenizin mali durumunu düzgün bir şekilde yönetemediğinizde işler kötüye gidebilir.

İnsanlar aç kalıyor ve yiyecek çalıyor, gibi şeyler," dedi Ariyon.

"Ve Helmsdale Enstitüsü gibi öğrencileri liyakate göre kabul eden bir okul değil. Onlar güçlü fae'ler için bir rehabilitasyon merkezi, hapisten önceki son durak," diye önerdi Blair.

Eden ve ben endişeli bir bakış paylaştık. "Ne için hapis? Acıktığında yemek çalmak için değil herhalde?" Kaşlarımı çattım. Suçlu olsalar bile bu öğrenciler için üzülüyordum.

Blair gözlerini devirdi. "Bu küçük bir suç. Bu çocuklar sizi kaçırr ve vücut parçalarınızı karaborsada büyük paralar karşılığında satarlar."

Tüylerim diken diken oldu. "Kraliçe Solana neden onlarla dövüşeceğimizi düşünsün ki-" Sonra aklıma geldi: Bu öğrenciler kraliçenin zihnindeki Nightling'lere benziyordu. Bizi son savaşa hazırlıyordu.

"Yine de, bu insanlar açsa ve sadece ailelerine yiyecek sağlamak için bir şeyler yapıyorlarsa, onları yargılamayacağım." Eden çenesini yukarı kaldırdı.

En iyi arkadaşıma küçük bir gülümseme verdim. "Normalde seninle aynı fikirde , E, ama son zamanlarda

Birçok kez açlıktan öldüm ve karnımı doyurmak için hiçbir zaman karaborsada vücut parçaları satmadım." " yeterince aç kalmadın," dedi Pax grubumuzun kenarından, sonra uzaklaştı.

Ariyon kaşlarını çattı ve onun peşinden gitmek için harekete geçti.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Onunla konuşmamın sakıncası var mı?"

Ariyon başıyla onayladı ve ben de Pax'in peşinden koştum. Ariyon'un bana söyledikleri dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, önceki hayatında bazı alçakça şeyler yapmış olduğu da buna dahildi.

"Hey, Pax, bekle," diye seslendim ona ve kum boyunca koştum.

Yavaşladı ve bana mahcup bir bakış attı. "Üzgünüm, bu konuda hassasım." Gruba geri dönmesini işaret etti.

Başımı salladım. "Aç mısın?"

Omuz silkti. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapıyorsun. Ariyon'u seviyorum ama o ve arkadaşları çok korunaklılar. Bir öğün yemek için hiç savaşmak zorunda kalmadılar. Bu yüzden bu yeni çocukları yargılamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Isariah'ta büyüdüm, sihirsizlerle dolu mütevazı küçük bir köyde," dedim ona. "Açlığımın acısını dindirmek için nehir suyu içerken midemin kendini kemirdiği birçok gece uyuyamadım."

Durdu ve sanki ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Yanıyor," dedi.

Küçük arkadaş grubumuza dönüp baktım, hepsi de bildiklerinden çok daha kutsanmıştı. "Biliyor musunuz? Hiçbiri gerçekten mücadele etmek zorunda kalmadığı için mutluyum. Herkes için böyle olmalı."

"Öyle olmalı," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Ve eğer bu öğrenciler yarın gelir ve tamamen iyi ve havalı olurlarsa, o zaman burada yargılama yok. Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız." Ona söyledim. Bunu en iyi ben biliyordum.

Başıyla onayladı ve şimdi hayalet hikâyeleri anlatmakta olan grubun yanına geri döndük. Çok geçmeden birkaç şenlik ateşi yakıldı ve tüm okul etrafında toplandı.

Gece ilerledikçe hava zifiri karanlıktı ve bunu yapabileceğim biri olduğu için mutlu bir şekilde Ariyon'a sokuldum. Savaş ve Kemik Evi dördüncü sınıf öğrencisi Carsten ürkütücü bir hikâye anlatmak için ay kalktı. "Büyükbabamla çok yakındık," dedi ve parmak eklemlerini gökyüzüne kaldırmadan önce öptü. "Öldüğü gece, derin bir uykudan yanımda horlayarak uyandım... ama kimse yoktu."

Ariyon gülümsedi, ürkütücü hikâyeleri severdi.

"Ama o horultu," dedi Carsten, "tıpkı büyükbabamınkine . Grim'in bile onu orada tutamadığını söylüyorlar."

Başka bir Savaş ve Kemik Evi öğrencisi ayaktaydı, bu daha gençti. Güçlerimi ilk öğrendiğim zamanlarda ondan ders almıştım ama şimdi adını hatırlayamıyorum. Yine de akılda kalıcıydı ve sadece havalı, benzersiz tarzı yüzünden değil - saçları siyah uçlarla yeşile boyanmıştı ve her zaman tamamen siyah giyerdi.

Yanric hemen, "*hoşlandım*," dedi ve oturduğu kayanın üzerinden atladı. "Büyük büyük büyükannem tam da bu kampın işletilmesine yardım etti." Gözlerini kocaman açtı ve etrafımızdaki dağları işaret etti. "Bahçıvan olarak çalışırdı, bu arazinin her köşesini bilirdi."

İnsanlar hikâyeden sıkılmış görünmeye başlamıştı ama içimde bir şey kıpırdandı, bir şey bana dikkat etmemi söylüyordu. Kendimi Ariyon'dan uzaklaştırdım ve daha dik oturdum.

"Bir yıl yaz için gelen bir öğrencinin şeylerin karanlık doğasına takıntılı görüldüğünü söyledi." Bana baktı ve ben de sinirlendim. "Bu öğrenci tüm zamanını gölün karşısındaki atölyede geçiriyordu." Suyun tam karşısındaki küçük kulübeyi işaret etti. "Tek konuştuğu gölgeler ve ölümdü."

Herkes gülmeye başladı ama benim kalbim hızla çarpıyordu. Blair'in de dimdik oturduğunu görmek için ateşin karşısına baktım.

"Bu öğrencinin karanlıktan yapılmış özel bir kılıç yaptığını söylüyorlar. *Bir Gölge Kılıcı*."

Blair ve ben aynı anda nefes aldık ve Yanric omzuma doğru uçarken Ariyon ve Eden dimdik oturdular.

"Bu sıradan bir bıçak değildi. Bir Nightling'in ruhunu emdiği ve onu sonsuza dek metalin içine hapsettiği söylenirdi."

Ağzım kurudu. Ariyon elini benimkinin içine soktu ve sıkı. İşte bu kadar.

Kız tam dağı işaret etti. "Söylentilere göre kız"

onu için mağaralardan birine sakladı. Ertesi yıl trajik bir şekilde öldü ve kılıcın yeri de onunla birlikte gitti."

Bunun üzerine birkaç çene çözüldü.

"Tamam." Efendi Clarke ellerini bir kez çırpı. "Sanırım yatma ve ışıkları söndürme vakti geldi. Yarın misafirlerimizi karşılamalıyız."

"Evet, bu doğru!" Diğer öğretmenler de onun sözlerini yineledi ve herkes ayağa kalkıp kendilerine tahsis edilen çadır ya da kabine doğru ilerlerken inledi.

Blair, Eden, Ayden, Hayes ve Pax, Ariyon ve benim oturduğumuz yere geldiler.

"Bıçak," diye nefes aldı Blair, gözleri kocaman açılmıştı.

Başımı salladım. "Yarın o dağları aramamız gerekiyor."

Ariyon ayağa kalktı ve beni de çekti. "Erkenden, önce kalkıyoruz ve iki gruba ayrılıyoruz. Bir grup kulübeyi kontrol etmek için kanoyla gölün karşısına geçecek, diğer grup ise mağaraları kontrol etmek için dağa tırmanacak."

"Kulübe grubunu arıyorum." Blair elini kaldırdı. "Ben yürüyüşçü

değilim." Kıkırdadım. "Ben yürüyeceğim."

Eden Blair'i işaret etti. "O kulübede görmem gereken kanıtlar olabilir. Ben de seninleyim."

Bununla birlikte gruplarımıza ayrıldık: Ariyon, Pax, Ayden ve ben yürüyüşe çıkacaktık; Hayes, Eden ve Blair ise kulübeye gidecekti. Yanric aradaki mesajları uçuracaktı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zar zor uyuyordum.

ELEVEN

Ertesi sabah Ariyon hepimizi erkenden, daha güneş ufukta belirmeden uyandırdı. Helmsdale öğrencilerini karşılamak ve onlarla ne tür bir eğitim yapacağımız hakkında daha fazla bilgi edinmek için birkaç saat içinde geri dönmemiz gerekiyordu.

Clarke her şeyden haberdardı ve Gölge Bıçağı'nı biliyordu, bu yüzden bizi personelden koruyordu. Yürüyüşe çıkarken yanımıza almamız için bize biraz meyve ve kek vermişti. Kraliçe işletmesi için bizimle birlikte bir aşçı göndermişti, böylece o gün düzenli olarak yemek yiyebilecektik.

Gruplarımıza ayrıldık ve kanolarımıza bindik. Ariyon ve Ayden, Pax ve beni gölün karşısına geçirirken ben de elmamı ısırp Gölge Bıçak'ı düşündüm. Eğer ona dokunursam aktif hale gelecekti, bu yüzden bildiğim her şeyi ele vermeden çocuklardan birinden taşımamı istemem gerekecekti. Eğer Ariyon Gölge Bıçak'ın hayatıma mal olduğunu öğrenirse her şey mahvolurdu. Uzanıp kalçamı sıktı ve ben de ona gülümsemek için elimden geleni yaptım.

Aniden keskin bir acı kolumu kelepçenin olduğu yerden kesti ve tısladım. "İyi misin?"

Ariyon sordu.

Maven işareti parlamaya ve dönmeye başladı ve acı . "Evet, bir an için ağrım oldu," dedim başımı sallayarak.

Ayden bana bakarken kaşlarını çatı. "Belki de Marissa yaralanmıştır."

İlginç bir düşünceydi. Bu kelepçe aracılığıyla birbirimize bağlı olduğumuz için, o ölürse benim de öleceğimi zaten biliyordum. Sadece yaralandıysa bunun nasıl işlediğinden emin değildim. Her şey beni korkutuyordu.

Ariyon kürek çekmeye devam etti ama bir gözü de manşetimdeydi.

"*Peki bu sorunu nasıl aşacağız?*" diye sordu Yanric, manşete bakarak. Omuz silktim. "*Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Bu bıçağı bulmamız gerekiyor.*"

Yanric inledi, onaylamadığını biliyordum ama bir kerede ancak bu kadarını kaldırabilirdim.

Bir buçuk saat sonra ter içinde kalmıştık ve bir düzine mağaradan sadece ikisini gezebilmiştik. Ayden'in aklına mağaraları bir taş yığınıyla işaretlemek gibi parlak bir fikir geldi, böylece daha önce oraya gittiğimizi anlayacaktık.

"Yarın iki tanesine daha uğrayacağız," dedi Ariyon bizi geri götürürken. Sahil göründü ve Helmsdale'den gelen öğrencilerle dolu yeni arabaları görebiliyordum. Ama dikkatimi çeken başka bir şey vardı. Ariyon gömleksizdi, kürek çekerken kasları şişerken mükemmel formundan ter damlıyordu ve ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi Bayan Bane?" Gagasını esnetti ve göz kırptı.

Elimi uzatıp koluna vurdum, o da elimi yakalayıp beni öne doğru çekti. Tekne devrilirken ve hepimiz denize düşerken çığlık attım. Ben serin suya dalarken Yanric yüksek sesli bir gıklaymayla gökyüzüne yükseldi. Ariyon ve ben gülerek gölde kürek çektik ve birbirimize su sıçrattık. Sıcak yürüyüşten sonra serin suya dalmak çok iyi gelmişti.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu," diye homurdandı Ayden, Pax ile birlikte kanoyu ters çevirmek için yüzerken.

"Evet, ya yüzemezsem?" Pax sordu.

Ariyon kardeşine ve arkadaşına baktı. "Bahse girerim kıyıya kadar bir yarışta ikinizi de yenebilirim."

Ayden ve Pax başka bir şey söylemeden tekneyi terk ettiler ve bazı öğrencilerin bizi izlediği sahile doğru çılgınca çekmeye başladılar.

Ariyon gitti ve ben sadece güldüm, kanonun ipini tuttum ve

yüzerken arkamdan çeki-yordum. Su o kadar güzeldi ki, ayrılmak istemedim. Bana Isariah'taki Huckleberry Gölü'nü hatırlattı, ancak o göl çok daha küçüktü ve etrafında daha az güzel manzara vardı. Kıyıya yaklaştığımda tartışma sesleri duydum ve büyük bir kalabalığın toplandığını gördüm.

"Geri çekil, zengin çocuğu," diye hırladı bir adam ve Ariyon'u itti.

Kanoyu bıraktım ve tam Ayden ileri atılıp kardeşine el kaldıran çocuğu iterken sudan çıktım.

"Ona dokunma!" Pax yerde ayağa kalkmaya çalışan Ariyon'un önünde korumacı bir şekilde dururken Ayden tükürdü.

Bir grup öğrenci birbirinin üzerine yığıldı, Ariyon'un ortada kalıp ezilmesiyle büyük bir kavga .

Panik beni ele geçirdi ve ne yapacağımı düşünmeden kollarımı , parmak uçlarımdan hepsine çarpan ve onları geriye savuran bir şok dalgası yaydım.

"!" Çığlık attım. "Neyin var senin?"

Yirmiden fazla öğrenci kış üstü yere düşmüştü ve şimdi öfkeyle bana bakıyorlardı. Kısa kesilmiş, siyah saçları yandan tıraş bir kız elinde iki ateş topuyla durdu ve sanki onları fırlatacaktı gibi bana dik dik baktı.

"Benim okulumda, başka bir öğrenciye büyü yaparsanız, o öğrencinin misilleme yapma hakkı vardır" dedi.

Omuz silktim. "Misilleme yap o zaman. Bakalım ne olacak." Ağaçların gölgeleri çektim ve Yanric bir anda ortaya çıkıp omzuma konarken gölgeler etrafımda bir kasırga gibi dönmeye başladı.

Kız sertçe yutkundü ve avuçlarındaki ateş söndü.

"Burada neler oluyor?" Üstat Clarke herkesin ayağa kalkıp pantolonlarındaki kumları fırladığını görmek için tam zamanında fırlayarak sordu.

Gölgelerin dağılmasına izin verdim ve Ariyon açıklamak için ayağa kalktı.

"Yanlışlıkla botlarına biraz su bulaştırdım ve bu yüzden aklımı kaybetti." Ariyon kavga asıl adamı işaret etti. Adam iriydi -Ariyon'dan daha iriydi- ve parlak mavi boyalı saçları çenesine kadar dökülüyordu.

"Evet, çünkü senin gibi zengin değilim, bu yüzden sahip olduğum tek bot bunlar," diye karşılık verdi adam.

Ariyon kaşlarını çatı. "Yani zengin olduğum için kızgın mısın? Tamamen benim kontrolüm dışında bir şey mi?"

Adam omuz silkti. "Belli ki eşyalarına dikkat etmiyorsun." Ariyon'un sırsıklam botlarını işaret etti.

Efendi Clarke boğazını temizledi. "Pekâlâ, görünüşe göre burada yanlış bir başlangıç yaptık. Rekabetçi doğayı turnuvaya saklayalım, olur mu?"

Bana ateş topu atan kız kollarını kavuşturdu ve Helmsdale'den gelen diğer öğrenciler onu takip ederken arkasını dönüp uzaklaştı. Eden, Blair ve Hayes arkamızdan geldiler, görünüşe göre gösterinin sonunu yakalamak için gelmişlerdi.

Blair, Helmsdale çocuklarının kaba olduğunu kanıtlamak istercesine Pax'e, "Sana söylemiştim," dedi ve o da başını salladı.

"Pislik bunlar," diye onayladı Pax. "Umarım turnuvada onları ezer geçersiniz."

Üstat Clarke bir elini Ariyon'un omzuna koydu. "Veliaht prens olarak, tüm öğrenciler arasında barışı koruyacağınıza inanıyorum?"

Ariyon'un çenesi titredi ama başını salladı.

Efendi Clarke bana doğru baktı. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum Fallon."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ben kimseye zarar vermedim. Muhtemelen, insanların ciddi şekilde yaralanabileceği büyük bir kavgayı durdurdum."

Clarke bana küçük bir gülümseme verdi. " bu değil."

"Oh." Herkese onlara yetişeceğimi söyledim ve Efendi Clarke'ı takip ettim.

Kalabalıktan uzaklaştığımızda, beni küçük bir A-çerçeve kulübeye çekti ve içeri girmem için ısrar etti. İçeri adım attığımız anda Efendi Hart oradaydı, bizi görünce bağırdı ve göğsünü tuttu.

"Oh l-l-l-ışık. Kulübem olduğunu sanmıştım." Efendi

Clarke kaşlarını çatı. "Siz yan taraftasınız," dedi.

Hart bana endişeyle baktı ve ayrılmadan önce bolca özür diledi.

"Marissa'nın ona yaptıkları için kendimi çok kötü hissediyorum. Bana zar zor bakabiliyor," dedim.

Efendi Clarke başını salladı. "Evet, Marissa yıllar önce zihnini ele geçirip onu o şeyleri yapmaya zorladığından beri hiç eskisi gibi olmadı. Bu damar boyunca

Düşündüm de, seninle yeni bir eğitime başlamak istedim, eğer çabucak ustalaşırsan Son Savaş'ta sana yardımcı olabilecek bir şey."

Hepimizin buna ne zaman "Son Savaş" demeye başladığını bilmiyordum ama içimizden biri demmişti ve şimdi de yapışıp kalmıştı.

"Tamam, sen nereye gidersen ben de peşinden gelirim." Onu selamladım.

Cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı. "Zihin kontrolü pratiği yapmanı istiyorum. Tıpkı Marissa'nın okul yangını gecesi Efendi Hart'a ya da kanını içtiğinde sana yaptığı gibi."

Kelepçenin bulunduğu bileğimi kavradım ve onunla alay ettim. "Bunu yapmayacağım! Onun gibi."

Efendi Clarke bir elini kalçasına koydu ve bana sert bir bakış attı. "Az önce benim yönlendirdiğim yere gideceğini söylemiştin."

"Evet, o hariç."

"İşte gitmemiz gereken yer orası. Marissa bu konuda usta ve senin üzerinde tekrar kullanması ya da arkadaşlarından biri üzerinde kullanmaya çalışması an meselesi."

Gözlerim büyüdü. "Arkadaşlarım üzerinde nasıl kullanabilir? Onlara kötü şeyler yaptırabilir mi?

Kendilerine zarar vermek gibi mi?"

Üstat Clarke omuzlarını silkti. "Bence evet olduğunu varsaymalıyız. Ya da sana Ariyon'u bıçaklatabilir ya da düşünmekten uyuyamadığım yüzlerce başka şey yaptırabilir."

Ariyon'u bıçakla.

Arkamdaki sandalyeye çöktüm, popom mindere çarptığında dişlerim birbirine çarptı. "Tanrım, bunu neden daha önce konuşmadık?" Marissa'nın korkunç şeyler yapabileceğini biliyordum ama oturup arkadaşlarıma nasıl işkence edebileceğini düşünmemiştim.

"Çok şey oldu. Eden'a portal konusunda yardım etmeyi öğrenmen gerekiyordu. Bu bir sonraki adım."

Kollarımı ovuşturdum. "Zihin kontrolü mü?"

Başını salladı. "Bir arkadaşım var, Akademide öğrenci olduğum zamanlardan eski bir bağlantım. Zihin kontrol güçlerine sahip olduğu için Yıldızlı Şehir'den sürüldü ve yakınlarda yaşıyor. Sanırım onu önümüzdeki iki hafta boyunca sizinle birlikte çalışmaya ikna edebilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sürgün mü?"

Başını salladı. "Marissa'nın yaptıklarından sonra, zerre kadar kara büyü olan herkes şehri terk etmek zorunda kaldı. Matilda Kül Evi'nin onda biri."

Vay canına. Kraliçe Solana halkımı gerçekten sevmiyordu. "Tamam. Tamam. Deneyeceğim ama sadece arkadaşlarımı korumak için."

Rahat bir nefes alıp karşıma oturdu, burnunun kenarını ovuşturdu ve ben de bir anlığına yüz hatlarını taradım. Ona hiç benziyor muydum? Bazen onun öz babam olduğunu hâlâ unutuyordum. Benim için o sadece Üstat Clarke'tı ama yalnız kaldığımız ve bana çok net bir şekilde baktığı bu anlarda hatırladım.

"Hey, son zamanlarda bu kadar harika olduğun için sana teşekkür ettim mi?" Ona sordum.

Sözlerim karşısında irkildi ve biraz daha dik oturdu. "Nasıl harika?" diye sordu.

Güldüm. "İlk günden beri bana göz kulak oluyorsun. Sen olmasaydın, sanırım hâlâ Kraliçe Solana'nın bodrumundaki bir hücrede kilitli olurdu."

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Kelimenin tam anlamıyla baban olmayabilirim ama sen benim etim ve kanımsın Fallon. Senin için canımı bile veririm."

Göğsüm duygularla daraldı ve başımı salladım. "Sen tam anlamıyla bir baba gibisin. *Fazladan* bir baba gibi. Sadece benimle çok fazla zaman geçirmedin."

Sözlerimin onu duygulandırdığını söyleyebilirdim çünkü garip bir şekilde boğazını temizledi, sonra başını salladı. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Babalardan bahsetmişken, sana bir sürprizim var." Ayağa kalktı ve kulübeden çıkarken onu takip etmemi işaret etti.

Yan kulübenin verandasında kitap okuyan Efendi Hart'ın yanından geçtik. Ona el salladım ama beni görmezden geldi. Yemekhaneye vardığımızda Üstat Clarke kapıyı açtı ve ben de içeri girip ona baktım.

"Sürpriz ne?"

"Biz!" dedi bir grup tanıdık ses yanımdan ve ben dönerken neredeyse bayılıyordum.

Babam, Mable, Hipsie ve Sorrel önlükleriyle ayakta duruyorlardı ve her birinin elinde bir çeşit mutfak aleti vardı.

"Bu da ne?" Geriye doğru sendeledim, yaşadığım şokun etkisiyle kocaman bir sırtış dudaklarıma yapıştı.

Babam heyecanla ellerini çırpı. "Kraliçe Solana bazı personelini kaybetti ve

okul kampı için aşçıya ihtiyaç duyduğunu, günde iki yüzden fazla kişiyi doyurma konusunda deneyimli birine ihtiyacı olduğunu söyledi."

Hipsie gururla başını eğdi. "Baban beni tavsiye ettiğinde yüzündeki ifadeyi bir düşünsene." Bakışlarını kayıp elinin ucuna gitti ve Isariah'a geldiklerinde beni korumak için Kraliyet Muhafızları'na karşı büyüsüz duran bu kadına karşı kalbim şefkatle kabardı.

İleri atıldım ve omuzlarından tuttum. "Şu anda seni kucaklamak istiyorum, Hip! Seni gördüğüm için ne kadar heyecanlandığımı tahmin bile edemezsin."

"Ve sen, çocuğum." Kalan tek eliyle kumaş kaplı omzumu sıkarken kocaman bir sırıtış takındı.

Sonra Sorrel'e yöneldim ve odadaki diğerleri kulaklarını kapatırken ikimiz de çığlık atarak yukarı aşağı zıpladık.

"Seni deli gibi özledim," dedi bana. Mümkün olduğunca sık mektuplaştık ama aynı şey değildi.

"Sadece kamp için yemek pişirip sonra İsa'ya mı döneceksiniz?" Onlara sordum.

Başlarıyla onayladılar ama babam yüzünü buruşturdu. "Bundan sonra tam zamanlı olarak kraliçenin ev personeline kalmam istendi." Mable'ı işaret etti. "İkimiz de öyle."

O an gözlerim doldu. Kraliçe Solana için bir puan daha. Geçmişte bana karşı biraz kötü davranmış olsa da onu gerçekten sevmeye ve saygı duymaya başlamıştım.

Hummingbird Hanı Nightling saldırısı sırasında yanmıştı ve babam Mable'ı yangından çıkararak hayatını kurtarmıştı. Kraliçenin her ikisine de tam zamanlı görev vermesi son derece nazik bir davranıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Önce babamın sonra da Mable'ın ellerini sıktım. "Çok mutluyum."

Babam orada öylece duran Clarke'a baktı. "Efendi Clarke?"

Babama her şeyi anlatmıştım; Efendi Clarke'ın kim olduğunu, onun ve Marissa'nın benim biyolojik ebeveynlerim olduğunu biliyordu.

"Evet?" Clarke bir adım öne çıkarak, "Evet," dedi.

Hipsie, Mable ve Sorrel yemeklerle ilgilenmek için mutfağa geri döndüler ama babam öne çıkıp elini uzattı. Efendi Clarke elini tuttu ve ardından babam onu kucakladı.

İki adam kucaklaşırken kalbim sıkıştıyordu ve babamın alçak sesle konuştuğunu duydum.

"Kaybolduğunda onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Kayıp. Bu benim karanlık ayıma atıfta bulunmanın nazik bir yoluydu. Birbirlerinden ayrıldılar ve Efendi Clarke başıyla onayladı. "Benim için zevkti."

Pek çok açıdan birbirine bu kadar benzeyen ikisini görmek içimde bir sevinç kabarmasına neden oldu. "Hepimiz daha fazla takılmalıyız," dedim. "Baba, bir ara Efendi Clarke'ı akşam yemeğine davet edebilir miyiz?"

Babam gülümsedi. "Bunu çok isterim. Kraliçe için yemek yapacağıma göre bazı tariflerimi uygulamam gerekiyor."

Efendi Clarke karnını ovuşturdu. "İyi bir yemeğe asla hayır demem."

Gülümseyerek ikisini konuşurken bıraktım ve arkadaşlarımı bulmaya gittim. Eden'in bu sabah atölyede bir şey keşfedip keşfetmediğini görmek istiyordum.

Onlara rastladığımda, hepsini biz kızların kamerasında kısık sesle konuşurken buldum.

"Helmsdale'den gelen o piç ayakkabısındaki su yüzünden benimle kavga etmeye mi çalıştı? Ciddi misin?" Ariyon homurdandı.

Hâlâ bundan mı bahsediyorlardı?

"Neden bizden otomatik olarak nefret ediyorlar?" Blair o yüksek tonlu Doğu Yakası aksanıyla sordu, kaşları çatılırken kollarını kavuşturdu.

Pax ve ben küçük bir gülümsemeyi paylaştık.

"Helmsdale öğrencilerini unutun. Atölyede ne buldun?" Eden'a sordum. "Doğru!"

Çantasından bazı tozlu, eski kâğıtlar çıkardı ve bana uzattı.

Bir hançerin çizimlerine benziyorlardı. Gölge Bıçağı mı?

"Birisi kesinlikle orada sihirle uğraşıyormuş. Duvarlar kömürleşmiş gibi görünüyordu ve yerde siyah metal talaşı parçalarının yanı sıra bu çizimler vardı. Sanırım bıçak gerçek."

Blair sanki annesine hakaret ediyormuşuz gibi, "Tabii ki gerçek," diye tersledi.

Eden başını salladı. "Şey, buradaki mağaralarda yapılp saklandığına dair hikâyeyi kastetmiştim. Bu tamamen akla yatkın."

Mükemmel. "Yarın yine iki gruba ayrılacağız ama bu sefer ikimiz de mağaraları arayacağız," dedim onlara. Sonra en iyi arkadaşıma döndüm ve onu kenara çektim. "Annen burada babamla birlikte. İkisi de kraliçenin şatosunda tam zamanlı mutfak işi ve kampta geçireceğimiz iki hafta boyunca bize yemek pişirecekler."

Yüzü . "Söylediğin için teşekkürler. Gidip merhaba diyeceğim."

Başımı salladım ve o da . Grup dağıldı, kulübeden çıkıp kendi işlerini yapmaya başladılar, Ariyon geride, benim yatağımda kaldı.

"Biliyorsun, o kelepçeyi düşünüyordum." Kolumdakini işaret etti. "Marissa'nın artık bir Nightling olduğunu bile sanmıyorum. Sanki... bir şifacı olarak algılayabildiğim ve manipüle edebildiğim bir enerji imzasıyla yeni bir şekilde yeniden doğmuş gibi."

Başımı salladım. "Beni kurtarmaya yardım ettiğinde onu bu şekilde incitebilirdin."

Başını onaylarcasına salladı ve dudağını çiğnedi. "Ama bu kelepçeyle yaptığı şey, enerjilerinizi bir şekilde birleştirmek. Bu şekilde sen ölürsen o da ölür, o ölürse sen de ölürsün. Belki bugün incindi ve sen de bunu hissettin." Ya da benden daha fazla kan aldı ama bunu söylemek istemedim.

Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum ama gerektiğini biliyordum.

"Yani son savaşta onunla dövüşemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Kimse dövüşemeyecek mi?" Ona sordum.

Başını salladı. "Vücudundan çıkmadığı sürece olmaz."

Gölge Kılıcı'nı elime aldığımda sadece orada bulunan tüm Nightling'leri öldürmekle kalmayıp beni de öldüreceğini ve bunun da Nightling olsun olmasın onu öldürebileceğini bilmiyordu. İkimiz de kelepçeyi taktığımız sürece. Ama bu Lorraine'in Marissa'yı başka birinin öldüreceğine dair öngörüsüyle uyuyor muydu? Pek emin değildim. Kelepçe bir insan olarak kabul edilmediği sürece.

"Sanırım yarayacak," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl rahatça söyleyebiliyorsun?"

Kelimelerimi dikkatle seçmek zorundaydım. "Lorraine Marissa'nın öldüğünü gördü. Gölge Bıçak gibi, sanırım bunu da çözeceğiz."

Bu mantık silsilesi karşısında biraz rahatladı. "Sadece endişeliyim çünkü eğer teyzemin askerlerinden biri Marissa'yı öldürürse sen hala onu giyerken..."

"Ölüyorum," dedim, bu konuyu açtığım için

neredeyse rahatlamıştım. Başıyla onayladı.

Yanına yaklaşıp yatağa oturdum ve beni kollarına çekmesine izin verdim. Eğildim ve ona iffetli bir öpücük verdim. "Tek bildiğim, iki kahinin beni Nightling Savaşı'nı kazanırken, Yaldızlı Şehir'i kurtarıırken ve Marissa'yı yenerken gördükleri. Ne olursa olsun, buna değer."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır değil Fallon. Eğer ölürsen, hiçbir şey buna değmez. Benim için değil."

Kalbim sıkıştı ve onu göğsüme çektim. Bunu zorlaştıracaktı ve benim kararlılığım şimdiden sarsılmaya başlamıştı. Korkuyordum ve bunu çok fazla düşünmek istemiyordum. Sadece son savaşta rolümü oynamak ve bu işi bitirmek istiyordum. Çünkü günler geçtikçe ve ona daha çok aşık oldukça, verdiğim herkesle daha çok zaman geçirdikçe... bu sorumluluktan kaçmak istedim. Ama kaçamazdım. Kaçamazdım. Çok fazla insan bana bağlıydı.

Gülümseyerek ondan uzaklaştım. "Her zaman yaptığımız gibi bunu birlikte çözeceğiz."

Başını salladı ve kelepçeyi okşamak için uzandı. "Bir ile on arasında bir puan verirsen, hayatını kurtarmak için bu kolu kessem ne kadar kızsın?"

Bir kahkaha patlattım ama ciddi olduğunu anladığımda ses boğazımda düğümlendi. "Bir on bir. Ariyon, ciddi olamazsın." Kelepçeli kolumu göğsüme bastırdım ve ondan uzaklaştım.

Bıkkın bir şekilde iç çekti. "Önce senden izin isterdim. Açıkçası. Ama... eğer savaştan hemen önce bunu ... seni Marissa'ya bağlayan şeyi çıkarmanın ve muhtemelen hayatını kurtarmanın bir yolu bu."

O sırada Yanric uçarak odaya girdi ve yastığın üzerine kondu. "*O haklı. Yaşayacağımız anlamına geliyorsa bir kolun ne önemi var?*"

Tanıdığıma kaşlarımı çattım. "*Eğer kolumu alırsa, Gölge Kılıcı'nı elime aldığımda yine de ölürüm. Ruhumla besleniyor, unuttun mu?*"

"*Ya bıçağı etkinleştirdikten hemen sonra kolunu keserse?*" diye karşılık verdi.

Yanric böyle korkunç ve acı verici bir şeyi nasıl önerebilirdi ki? Özellikle de Hipsie'nin neler yaşadığını öğrendikten sonra. Onu her üç günde bir tentürle beslediğimi asla unutamam.

Acıyı uzak tutmak için saatlerce. "Ne diyor bu?" Ariyon kaşlarını çatı.

'Ona söylemeliyiz, Fallon. söylemeliyiz.'

"Hayır!" Yüksek sesle bağırdım ve Ariyon'un gözleri kocaman açıldığında kaşlarımı çatı.

"Üzgünüm ama kolumu kesmek biraz karanlık bir konu. Bunu daha sonra halledebilir miyiz?" Ariyon başını salladı, ellerini saçlarında gezdirdikten sonra bana doğru uzandı. "Oraya gittiğim için özür dilerim. Sadece seni güvende tutmak istiyorum. Senin için her şeyi yaparım. Keşke son savaşı veren *ben* ."

Ariyon'la tanıştığım ilk gün bana onun bu kadar özverili ve nazik olmasını bekleyip beklemediğimi sorsaydınız gülerdim. Ama o özveriliydi ve yaşayacak daha çok hayatı olan başka bir dünyada harika bir kral olabilirdi.

Akademi'ye ilk geldiğimde, herkesin Ariyon'un genç yaşta ölmesini kabullenmesinin ve bu konuda bu kadar rahat konuşmasının çok garip olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi nedenini anladım - bunu kabullenmek zorundasınız yoksa bu sizi delirtecek.

"Benimle yüzmeye gelmek ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Ama Helmsdale'deki adamlardan biri bir şey başlatırsa, onu susturacağım."

Gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Yalan söylemeyeceğim, turnuva için heyecanlıyım."

Onlara kiminle göstermek istedim.

TWELVE

Ertesi sabah yine erkenden uyandık ve aramaya devam etmek için kanolardan birkaçını gölün karşısına geçirdik. Tek sorun, gölün yarısına geldiğimizde birinin bizi takip ettiğini fark etmemdi.

"Misafirimiz var," dedim Ariyon'a.

Omzunun üzerinden giderek yaklaşan kano çiftine baktı ve hırladı.

Ayden, "Dün bizimle saçmalamaya başlayan aynı çocuklar," dedi. "Fae'ler neden bizi takip ediyor?" Blair yanımızdaki kanodan sordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum ama ne dair tek bir kelime bile etmiyoruz. Sadece yürüyüş yapıyoruz," dedim.

Grubumuz başıyla onayladı ve kıyıya ulaştığımızda Helmsdale çocukları arkamızdan gelirken hepimiz onlara ters ters baktık.

"Bizi mi takip ediyorsun?" Ariyon sordu, sesi hırçındı.

Dün onu iten adam güldü. "Çok zenginsin, dağların da sahibi olduğunu mu sanıyorsun?"

Adının Garrison olduğunu öğrenmişim ve kesinlikle Ariyon'un damarına .

Ariyon cevap vermek için ağzını açtığı anda elimi göğsüne koydum. Gruba, "Bizi rahat bırakın, biz de sizi rahat bırakalım," dedim.

Dün bana ateş topları atan saçları kazınmış kız kollarını kavuşturup ters ters baktı ama hiçbir şey söylemediler.

Yürüyüşümüze başladık ama sürekli omuzlarımızın üzerinden bakıyorduk. Lanet Helmsdale öğrencileri tam arkamızdaydı. Herhangi bir mağarayı kontrol etmek için gizlice girseydik, kesinlikle fark ederlerdi ve ne yaptığımızı anlardı.

"Bu çok aptalca," diye homurdandı Ariyon dağın tepesine tırmanırken.

"Kesinlikle bizi takip ediyorlar," diye onayladı Eden.

"O zaman neden hâlâ yürüyoruz? Hadi yüzmeye gidelim," diye inledi Blair.

Sonunda, asıl niyetimiz buymuş gibi göstermek için bir saat boyunca yürüyüş yapmaya karar verdik ve sonra sadece bir mağaraya girdik, onu keşfediyormuş gibi yaptık ve ölü hayvan kemikleri ya da harika bir şey aradık. Helmsdale'li çocuklar her durduğumuzda geri çekilip bizim hareketlerimizi taklit ediyorlardı ki bu çok can sıkıcıydı. Biz dağdan aşağı inip gölün karşısına geçtiğimizde herkes kalkmış ve yemekhanede kahvaltı ediyordu.

"Hava hâlâ karanlıkken neden kalkıp bizi takip ediyorlardı?" Ayden, biz tabaklarımıza yemek doldururken Helmsdale çocuklarına yan gözle bakarak sordu.

"Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Ariyon.

"Hey, çocuklar." Babamın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Günaydın baba," dedim. Eden annesine selam verdi ve sonra bir masaya yöneldik.

Yolun yarısına gelmiştik ki aynı Helmsdale öğrenci grubu tepsilerini sıkıca tutarak önümüzü kesti.

"Bu sabah ne yaptığını biliyoruz," dedi saçları kazınmış kız. Eden'ın rengi soldu.

"Biliyor musunuz?"

İri adam Garrison başını salladı. "Ve turnuvayı kazanamayacaksın. O para bizim!" diye homurdandı ve beni geçmek için ilerledi.

Bozuk para mı?

Çok yaklaştığında nefesimi içime çektim ama Eden'a çarpmaktan korktuğum için geri çekilemedim. Kolunun derisi benimkine süttü ve lanetim alevlendi.

Bir ıgıkla tepsimi bıraktım ve öne doğru eğildim, acı vücudumu parçaladı, her bir sinir ucumu yaktı.

"Seni öldüreceğim!" Ariyon ıgık attı ve bana şok ve şaşkınlıkla bakan Garrison'a doğru koştu.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım, elimi . "O bilmiyordu."

Maven işareti dönmeye ve parlamaya başladığında titrek bir el uzattım ve beni deviren iri adam diz çöküp bana elini uzattı. "Ben... özür dilerim. Sana elme falan mı taktım?"

Ariyon cinayet hızını yavaşlattı ama Yanric omzuna inerek işi bitirmek istiyorsa bir suç ortağı olduğunu bildirdi.

"O lanetli, seni aptal," diye tersledi Blair. "ıplak tenine dokunamazsın yoksa inanılmaz bir acı hisseder."

Blair Crawford'un beni savunmaya geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi - bunu en nazik şekilde yaptığından değil, ama yine de.

Garrison uzattığı eli geri çekti ve avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırarak ayağa kalktı. Grubumuza "Ben asla bir kızı incitmem," dedi.

Ariyon diz çöktü ve beni yukarı çekerek vücudunun içine soktu.

"Ona dokunabilir mi?" Garrison açıkça yalan söylediğini ya da kendisiyle şaka yaptığımızı düşünerek sordu.

"Bir o var," dedi Ayden.

Helmsdale'li kız, "Bu iş tuhaflaştı," dedi. "Şunu bilin ki o para ödülünün peşinde olan sadece siz değilsiniz."

Sonra hepsi gitti.

Bedenim bir başka acı dalgasıyla sarsıldı ve omzumun üzerinden mutfağa baktım, babamın görmemiş olmasına şükrettim.

"Şunu temizleyeyim ve sana biraz daha kahvaltı getireyim." Ben yavaşça nefes alıp vererek acımın geçmesine izin verirken Eden yere saçılan yemeğini toplamak için acele etti. Lanetim bir süredir aktif hale gelmemiştir, ne kadar acı verici olduğunu unutmuştum. Ariyon'un iyileştirme yeteneği için Işığa şükürler olsun ki rahatsızlığımı önemli ölçüde azalttı.

"Hangi para ödülünden ?" Arkadaşlarım masada etrafıma otururken Ayden . Ariyon yanıma sokuldu ve serin, şıfalı ellerini kollarıma koydu.

Pax bize doğru eğildi. "Az önce mutfakta duydum, biz bu sabah yokken turnuvanın altı altın ödüllü olacağını duyurmuşlar."

Gözlerim yuvalarından . "Kraliçe Solana o para mı koydu?"

Pax başını salladı. "Görünüşe göre önümüzdeki iki hafta boyunca sizi burada motive etmek istiyor. Fae, keşke ben de katılabilsydim." Sanki sihrinin geri gelmesini diliyormuş gibi ellerine baktı. "Bu kişi başına bir altın sikke eder," dedi.

Gülümsedim. Bir ton paraydı, kazanmak harika olurdu ama şu anda bu umurumda değildi.

"Az önce turnuva denemelerinden birinin bayrak kapmaca olacağını duydum." Hayes .

Anlayış ortaya çıktı. "Yani bayrağımızı saklamak için yer mı düşündüler?" Bayrağı ele geçirme hakkında pek bir şey bilmiyordum. Çocukken birkaç kez oynamıştık ama bir parça meyve saklamıştık ve kurallara göre sokaktan görülmesi gerekiyordu, yani bir dolaba falan saklayamazdınız.

Ariyon başını salladı. "Bu olmalı. Bizi takip ettiler, böylece bayrağımızı ilk bulma umuduyla kontrol ettiğimiz tüm yerleri görebileceklerdi."

Eden yiyeceklerle döndü, ben de ona teşekkür ettim ve onu bilgilendirdim. Alçak sesle ıslık çaldı. "Bu güzel bir ödöl, kazanmayı düşünmezdim."

"Ama Gölge Kılıç'a odaklanmamız gerekiyor." Sesimi alçak tuttum.

Eden kaşlarını çattı ve ben de . "Tamam ve belki bu şeyi kazanmak için zaman bulabiliriz."

Masa heyecanla inledi ve karar verildi. Altı kişilik bir ekip olarak dövüşme, bayrağımızı engellemek için koruma kalkanları, savaş duruşları ve bu turnuva için yararlı olabileceğini düşündüğümüz diğer şeyler üzerinde çalışacaktık, ancak asıl amacımız Gölge Kılıcı'nı avlamaktı.

IT WAS LATE O gece Üstat Clarke bu yeni öğretmenle çalışmam için beni kulübesine çağırdı.

Kapı çalındı ve Efendi Clarke boğazını temizledi. Kendimi kraliçenin onu Yıldızlı Şehir'den kovmasına neden olacak kadar karanlık ve sorunlu bir kadınla tanışmaya hazırlamıştım. Onu beline kadar uzanan siyah, dağınık saçları ve çengel burnuyla hayal etmiştim. Ama kulübeye giren kişi, en azından altmışlı yaşlarında, tatlı görümlü yaşlı bir kadındı. Tuzlu ve biberli saçlarını topuz yapmıştı. Güzel, soluk pembe bir elbise giymişti ve içeri girerken bana gülümsedi. Gözleri o güne kadar gördüğüm en zengin elaydı.

"Merhaba canım." Elimi sıkmak için hamle yaptı, sonra başını sallayarak elini geri çekti. "Dokunamayacağını unutmusun."

Eldivenli elimi uzattım ve ona içten bir gülümseme verdim. "Bunlar olduğu sürece takabilirim."

Elimi tuttu ve sıktı. "İyi tanıştık," dedi.

Orada durup Efendi Clarke'a umutla baktım. "Pekâlâ Fallon, bu Matilda Storm. Soyunda Kül ve Gölge Evi'nden bir parça var. Delirecek kadar değil ama..." Sözümlü yarıda kesti ve Matilda güldü.

"Kara büyü," diye fısıldadı sanki dinleniyormuşuz gibi. Bunun üzerine gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Matilda boğazını temizledi, seyahat pelerinini çıkarıp Üstat Clarke'a uzattı. "Öğretmeniniz bana zihninizle başkalarını nasıl kontrol edeceğinizi öğrenmeniz gerektiğini söyledi?"

Onun bu konuşma tarzı karşısında irkildim. "Yani, *istemiyorum* ama Marissa Bane..."

Başını salladı. "Evet, elindeki tüm araçları kullanmayı öğrenmelisin. O kadın hepsini *senin* üzerinde kullanacak." Bileğimdeki kelepçeyi örnek olarak gösterdi ve ben de Efendi Clarke'a baktım.

Kızardı, bu da bana Marissa'nın benden kan hortumladığını ona anlattığını söylüyordu. "Hadi."

Matilda kanepeyi işaret etti ve ben otururken o da bir sandalye çekti.

tam tünemek için.

"İki hafta sana başkasının iradesini kontrol etmeyi öğretmek için yeterli bir süre değil ama başkasının seni kontrol etmeye çalışmasını nasıl engelleyeceğini gösterebilirim."

Rahatlayarak sarktım. "Evet, bu harika olurdu."

"Sana bu eğitimin neleri gerektireceğini tam olarak anlatmak istiyorum," dedi eteğini bacaklarının üzerinde düzelterek. "Sana zihin kontrolünü engellemeyi öğretmek için seni kontrol etmem gerekiyor."

Bunun üzerine daha dik oturdum ve Efendi Clarke rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Matilda rahatsız edici sessizliğimizi fark etti. "İşte Kraliçe Solana'nın beni Yıldızlı Şehir'den sürmesinin nedeni de bu. Kimseyi kendi iradesi dışında bir şey yapmaya zorladığım için değil, bunu yapabildiğim için."

Kaşlarımı çatıttım. Bu çok mu sertti? Kraliçe olsaydım ve birinin böyle bir şey yapabileceğini bilseydim, şehirde olduklarını bilerek geceleri uyuyabilir miydim? Zor bir soruydu. Ama günün sonunda Matilda yanlış bir şey yapmamıştı, bu yüzden bana çok sert geldi. Yapabilecekleri için cezalandırılmıştı, gerçekten yaptığı bir şey için değil.

"Bunu yaptığı için üzgünüm."

Matilda bana el salladı. "Eski haber. Dağlardaki küçük sessiz hayatımı çok daha fazla seviyorum. Sadece süreçten haberdar olmanızı ve izniniz almak istedim."

Efendi Clarke'a baktım ama o da yardımcı olmadı. Bu kararı kendi başıma vermemi istiyor gibiydi.

Birinin ele geçirmesini engellemeyi öğrenmek kesinlikle yapmak istediğim bir şeydi. Özellikle de Marissa ile. Aslında istemediğim bir şeyi yapmak zorunda bırakılmaktan daha korkunç bir şey düşünemiyordum. "İznim var," dedim.

"Kendisine ya da başkasına zarar verecek bir şey yaptırmadığınız sürece," diye söze girdi Üstat Clarke.

Matilda alay etti. "Beni ne sanıyorsun?" Clarke omuz

sıktı. "Sadece ona göz kulak oluyorum."

"Pekâlâ, bir numaralı ders. Kalkanlama," dedi Matilda.

Başımı salladım. "Bu konuda oldukça iyiyim. Geçenlerde kendimi ve arkadaşlarımı ateş toplarına karşı korudum."

Matilda gülümsedi. "O fiziksel bir saldırıydı. Bu seferki zihinsel olacak." Uzandı ve başının yan tarafına dokundu.

"Oh." Kalkanın aynı ya da en azından benzer olduğunu varsaymıştım.

"Birini zihinsel olarak kontrol etmek ata binmeye benzer. Dizginleri bulduğunuzda kontrolü ele alır ve istediğiniz yöne çekersiniz."

Sertçe yutkundum. Kulağa korkunç geliyordu. "Peki dizginleri nasıl tutuyorsun?" diye sordum. Başını salladı, daha dik oturdu. Bakışları eldivenli ellerime kaydı. "Usta Clarke bana senin Maven işareti güçlerine sahip olduğunu söyledi." Başımı salladım.

"Eminim size enerjiyi görmeyi öğretmişlerdir?" "Evet."

"Bu da benzer bir şey ama bunu hissediyorsunuz. Kendi sihrinizi kullanıyorsunuz ve kontrol etmek istediğiniz diğer kişiyi hissedene kadar önünüzdeki alanı tarıyorsunuz. Sonra onu kavrarsınız. Bunu yaptıktan sonra, o kişiyle aranızdaki mesafenin bir önemi kalmaz; onu dilediğiniz zaman kontrol edebilirsiniz."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Korkunçtu ve yine de bana geçidin enerjisini taradığım zamanı hatırlattı.

Clarke Usta istemsiz bir şekilde ürperdi ve kadın gülümsedi. "Endişelenmeyin. Sizin ya da Kraliçe Solana gibi güçlü fae'ler üzerinde bunu yapmak daha zordur," dedi Clarke'a. "Ama zayıf ve korkak bir zihne sahip biri için kolay olacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Ben zayıf fikirli miyim?"

Yanric duvardan uçarak omzuma kondu ve Matilda'ya evet demesi ve neler olduğunu görmesi için meydan okurcasına baktı.

Matilda gülümsedi. "Değilsin. Ama yine de burada otururken seni kontrol edebilirim. Muhtemelen uzaktan değil."

Zayıf ve korkak olanları uzaktan kontrol etmek kolaydı. Muhtemelen not almalıyım.

Yanric, "*cadı, bütün parmaklarını alacağım,*" dediğinde sırtımamak için kendimi zor tuttum. "Tanıdığın üzerinde deneyeyim mi?" diye sordu nazlı bir gülümsemeyle.

Emmeric'in yaptığı gibi zihnimizin konuştuğunu duydu.

'*Hah. Getir onu b-*' Yanric başladı ama onu omzumdan ittim.

'*Scram, seninle sonra buluşuruz. O güvende. Efendi Clarke beni korumak için burada.*'

Yanric homurdanarak duvarın içinden geçti ve Matilda bana sırtıttı. "Kontrol edilmeye hazır mısın Fallon?"

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı, avuçlarım terledi ve nefesim küçük çıktı. Bu kesinlikle düşünebileceğim en kötü şeydi. Bunu yapmak istemiyordum ama öğrenmek zordu.

"Evet," dedim tereddütle.

Sanki ağır bir battaniye tenimi örtüyordu, tıpkı Marissa'nın beni kontrol ettiği ve kanımı aldığı kulübedeki o gün gibi. Zihnimdeki başka bir varlığın farkına vardım.

Matilda'nın gözleri gümüş renginde parladı ve birdenbire uzuvlarım üzerinde kontrolüm kalmadı. Öne doğru eğildim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra havlamaya başladım. Bir köpek gibi. Zihnimin içinde çığlık atıyor, panikliyordum ama dışarıdan bunu anlayamazdınız.

Efendi Clarke'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona bunu yaptırabilir misin? Onu *bu* kadar kontrol edebiliyor musun?" diye sordu.

Matilda başıyla onayladı ve sonra beni serbest bıraktı. Bir anda üzerimdeki baskı azaldı ve zihnimdeki varlık gitti. Hemen ayağa kalktım, ellerim yumruk olurken kalbim çarpıyordu. Ona kızgın değildim, iznimi almıştı ama yine de. Bu kadar kolay ele geçirilebildiğime inanamıyordum. Bir köpek gibi havlatılmak ve güçsüz bırakılmak.

"Bana iki hafta içinde bununla nasıl savaşağımı gösterebilir misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Eğer her gece birlikte çalışırsak, zihnini aşılmaz hale getirebilirim." "Hadi yapalım." Bir daha asla bu kadar savunmasız hissetmek istemedim.

LATER THAT NIGHT, Gizlice kamarama geri döndüm ve Eden'in altındaki ranzaya yerleştim. Yarın turnuva başlıyordu ve Matilda ile gece geç saatlere kadar süren antrenmanlar yüzünden dinlenmeye ihtiyacım olacaktı.

Başımı yastığa koyduğum anda uyuyakalmıştım.

THIRTEEN

", Fallon! Geç kalacağız!" Eden beni sarstı ve göz kapaklarım açıldı.

İnledim. En az iki saat daha uyumam gerekiyordu.

"Az önce ilk denemeyi açıkladılar. Gölde beş dakika içinde başlayacak bir kano yarışımız var!" Eden çığlık attı.

O kadar hızlı doğruldum ki başım üstümdeki ranzanın tahta çitasına çarptı ve inledim.

"Dikkatli ol," dedi Eden.

Yataktan fırladım, başım dönerken küt küt atıyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı.

" kaç?"

Botlarını giyerken bana "Saat sabahın dördü gibi. Gece yarısı bir saldırı simülasyonu yapmaya ve savaşa hazır olup olmadığımızı değerlendirmeye çalışıyorlar" dedi.

O sırada Efendi Clarke'ın sesini duydum, bir şekilde yansıtılıyordu. "Üç dakika, kampçılar! Denemeler başladı!"

Biliyordu ve bana hiç söylemedi! Yanric bir duman pufu içinde duvarın içinden belirdi.

"Çocukları uyandırdım. Blair hala uyuyor." Blair!

Odanın diğer ucundaki üst ranzaya baktım, Blair siyah saten göz maskesini takmış uyuyordu. "BLAIR!" diye bağırdım, o da oturur pozisyona geçti ve başını tavana vurarak dudaklarından küfürlü bir kelimenin uçmasına izin verdi.

Eden ve ben kıs kıs güldük.

"Ona yardım et. Uyandım," dedim Eden'a.

Başını salladı ve Blair'i yataktan kaldırıp giyinmesine yardım etmek için odanın diğer ucuna koştu. On saniyelik dış fırçalama işlemi için banyoya koştum ve dirsek hizasındaki eldivenlerimi giymeden önce saçlarımı topuz yaptım.

Banyodan çıktığımda Blair nispeten uyanık ve gitmeye hazır görünüyordu. "Sadece makyajımı tazelemem gerekiyor," diye mırıldandı Blair, banyoya doğru ilerlerken. "Vakit yok." Her birimiz bir dirseğinden tutup onu dışarı sürükledik.

Kumsalda tam bir kaos vardı. Öğrenciler her yere koşuyor, takım arkadaşları için çığlık atıyorlardı. Garrison'ı tanıdım ve bir kanonun içinde sürünmesini izledim. Çabucak hesap yaptım ve etrafta yeteri kadar kano olmadığını fark ettim. Aslında, kıyıdaki bir düzine kadar kanodan biri hariç hepsi alınmıştı.

Hangi takımların turnuvaya katılacağına bu şekilde karar vereceklerdi.

Koşmaya başladım ve kargaşanın içinden geçerek kalan tek kanoya doğru ilerledim.

Helmsdale'den başka bir kız da oraya doğru gidiyordu ve o daha yakındı.

"Bunu ben hallederim," dedi Yanric ve havalandı. Alçaldı ve arkasından ıslak, beyaz bir maddenin düşüp kızın koluna konmasını izledim. Kız durdu, Yanric'e baktı, sonra koluna baktı ve çığlık attı.

Sırıttım, onu geçtim ve kanoya atlayıp aldım.

Bunu yaptığım anda bir korna çaldı ve Efendi Clarke ses projektörünü dudaklarına . "En iyi on iki takımımız belli oldu. Diğer herkes çok yavaştı ve bir gece baskınında ölmüş sayılacaklardı."

İnilti ve küfürler kumsalı doldururken Ariyon, Ayden ve Hayes bana ulaştığında sıırıttım.

"İyi iş," dedi Ariyon, içinde benim olduğum kanoyu suya sürüklerken.

Eden ve ayakkabısını hâlâ ayağında sürükleyen Blair hemen .

"Bu bir suç," diye inledi Blair, kano suya düşmeden hemen önce içine atlarken.

"Kurallar nedir?" Kaç öğretmenin uyanık olduğunu görmek için etrafa bakarak sordum.

Babam ve Hipsie'nin çadırlarından yeni çıktıklarını fark ettim ve gözleri yaşlı bir şekilde bize el salladılar.

Ben de el salladım ve sonra suyun karşısına baktım. Karşı kıyıdaki metal dükkânının yanında parlayan bir top sallanıyordu.

Clarke Usta ses projektörünü tekrar ağzına dayadı. "Ben git dediğimde, sadece küreklerinizi kullanarak gölde kürek çekeceksiniz! Büyü yapmak, dışarı çıkıp yüzmek ya da kanonuzu itmek yok. Sadece kürekler."

Ariyon kanoya atladı ve o, Hayes ve Ayden kürekleri kaptılar. Normalde kızların da denemesi için bir şeyler söyledim ama çenemi kapalı tuttum. Onların kolları bizimkilerden daha güçlüydü ve liderliği onlara bırakırsak daha hızlı giderdik. Diğer alanlarda daha güçlüydük ve zamanı geldiğinde bunu kullanacaktık.

Üstat Clarke devam etti, "Kıyıya , ekibinizden bir kişi kanodan inmeli ve parlayan bir kristal almalı. Sadece on bir kişi var. Sonuncu olan takım turnuva dışı kalır."

Nefes sesleri dolu kanolarda çınladı.

"O halde, tüm ekibiniz kıyıya geri dönmeli." Ayaklarının dibindeki dev bir hasır sepeti işaret etti. "Ve kristallerini buraya bırakmalılar. şekilde olursa olsun. Kürek çekebilirsiniz, yüzebilirsiniz, uçabilirsiniz, büyü kullanabilirsiniz. Hiç fark etmez."

Eden soru sormak için elini kaldırdı ama Clarke "GİT!" diye bağırdı.

Çocuklar küreklerini hep birlikte salladılar ve tekne ileri doğru sarsıldı.

"Kristali alan ben olacağım çünkü orada bir kavga çıkacağını biliyorsun," dedi Ayden kollarını ileri geri sallayarak.

Ariyon gücenmiş görünüyordu. "Ben de dövüşebilirim. Ben de gitmeliyim. Artık savaşçı büyülerim var." "Benim daha fazla göğüs göğüse dövüş deneyimim oldu," diye üsteledi Ayden.

"Ayden gidiyor," dedi Eden ve çocuklar sessizleşip ona baktılar. "Ariyon, şu anda güçlü ve fena güçlere sahip olduğunu biliyoruz ama Ayden iki yıldır Tugay'la eğitim görüyor."

Ariyon inledi. "Peki."

Blair boğazını temizledi. "Bir ekip liderine ihtiyacımız var yoksa bu iş her seferinde kaosa dönüşecek. Kendimi aday gösteriyorum," dedi gülümseyerek.

Güldüm. "Eden'ı aday gösteriyorum." Blair

bana ters ters baktı, ben de omuz silktim.

"Eden'ı destekleyenler?" Ariyon söyledi.

Ariyon, Ayden ve Hayes ile birlikte ben de elimi kaldırdım.

Blair kollarını kavuşturdu ve gölün karşısındaki yolculuğun geri kalanında suratını astı.

"Peki kristali aldıktan sonra planımız ne? Geri mi döneceğiz?" Başka seçenekler düşünmeye çalışarak sordum. Kıyı boyunca koşabiliriz; Isariah'ta yapmayı çok sevdiğim bir şey olduğu için gerçekten hızlı bir koşucuydum. Ama takımdaki başka biri yavaşsa, bu bize yük olurdu.

Kürekler suya sıçrarken ve diğer takımlar gölde ilerlerken Eden eğildi. Artık kıyıya yaklaşmıştık ve önde biz ve Garrison'ın grubu vardı.

"Biz portalız," dedi Eden.

Ayden heyecanla kıkırdadı ve Ariyon sırıttı. "Tamam, bu dahice. Onlara neyin çarptığını bile anlamayacaklar."

Blair de gülümsedi. "Neredeyse çok kolay. Buna bayılıyorum. On dakika içinde yatağıma dönebilirim."

Eden'a başımı salladım. Dahiceydi. Geçit yapma işini halletmiştik ve kristalimizle geçip Üstat Clarke'ın ayaklarının dibine bırakabilirdik.

"Baş yukarı," dedi Hayes ve hepimiz kıyı şeridine vurmak üzere olduğumuzu görmek için baktık.

Ayden küreğini çekti ve tekemiz kuma vurur vurmaz suya atlayıp kıyıya çıktı. Usta Şövalye parlayan mor enerji kristallerinden oluşan bir sepetin önünde duruyordu.

Eden ve ben suya girip diğer kıyıya geçmeye hazırlanırken Yanric tepemizde daireler çizerek olan biteni izliyordu.

Garrison kristallere Ayden ile aynı anda ulaştı. İkisi de sepetteki bir kristali yakalamak için birbirlerini itip kakarken daha fazla öğrenci geldi ve

bir köpek yığınınına dönüştü.

Kızlardan biri Ayden'in başının yan tarafına yumruk attı ve Ayden de göğüs kafesine bir tekme atarak onu birkaç metre uçurdu ve poposunun üzerine düştü.

"Hadi yapalım şunu," dedi Eden ellerini birbirine sürterek. Hayes, Blair ve Ariyon kumsalda yanımıza geldiler ve ben de Garrison'ın kız arkadaşı ya da her kimse, kanosunda tüm erkeklerden oluşan ekibiyle otururken bize ters ters baktığını görmek için baktım.

Eden derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve önünde açtığı küçük geçidi görebilmek için gözlerimi kısımam gerekti. Dışarısı karanlıktı ve sadece ay ışığı her şeyi aydınlatıyordu, ama önümde havada asılı duran bozuk para büyüklüğünde bir açıklık ve hemen ötesinde Efendi Clarke'ın küçük bir görüntüsünü görebiliyordum.

İyileştirici büyüme uzandım ve zihnimi kullanarak onu geçide yönlendirdim. Geçit insan boyutuna geldi ve diğer tarafta toplanan kalabalık bizi görünce nefes nefese kaldı. Efendi Clarke döndü ve sırttı.

"Eden, önce sen git," dedim ona. Daha önce hiç portallarından birinden geçmemişti ve bir hata varsa bunu Ayden bize ulaştığında ve biz acele ederken değil, şimdi çözdüğümüzden emin olmak istedim.

Başını salladı, bir gözünü açtı ve ben daha fazla büyü yaparken konsantrasyonunu koruyarak yavaşça yürüdü. İhtiyacımız olan son şey odak noktasının kayması ve kendini ikiye bölmesiydi.

Sırada Ariyon vardı, sonra Hayes ve Blair. Döndüğümde Ayden'in kanlı dudağı ve sırtışıyla portalımıza doğru koştuğunu gördüm. Elinde bir kristal vardı. Gölün diğer ucundaki kumsaldaki kalabalık, Ayden portaldan son hızla geçerken tezahürat yaptı ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hadi gel." Ariyon bana işaret etti ve tişörtümden geriye doğru çekildiğimde geçitten geçmeye hazırlandım.

"Hilekâr!" diye homurdandı tanıdık bir kadın sesi, yere öyle sert düştüm ki dilimi ısırđım ve portal kapandı.

Kıza baktım. Garrison'ın kız arkadaşıydı. Adını henüz öğrenmemiştim. Elinde iki ateş topu tutuyordu. "Geri dönerken iyi şanslar," diye tükürdü ve topları kanomuza fırlatarak onu ateşe verdi.

"Oh," diye yüksek sesle yorum yaptı Usta Şövalye, bana bakarken ama yardım etmek için hiçbir şey yapmazken. Her şey kurallara uygun görünüyordu.

İçimde öfke kaynıyordu ve onun ekibiyle savaşıp kanolarını çalmak istiyordum ama bunu yapсам bile tek başıma yeterince hızlı kürek çekemezdim.

Yanric bana 'Koş' dedi.

"Ne?"

"Koş. Gölün etrafından dolanan bir patıkaya doğru uçu.

Hayır, bu çılgınca bir fikirdi. Koşmayı severdim ama gölde deli gibi kürek çeken bir kanoyu kovalamak beni öldürürdü. Belki Eden başka bir geçit açabilirdi ve ben de yürüyerek geri dönerdim.

"Fallon, iyi misin?" Eden' sesi yanımdan geldi ve yarattığı küçük portalı gördüm. "Efendi Clarke bitiş çizgisini çoktan geçtiğimiz için müdahale edemeyeceğimizi söyledi ama sensiz kazanamayız!"

Diğer portal fikri de gitti. Başımı salladım. "Ben hallederim."

Ayağa kalktım ve kıcım yanıyormuş gibi koşmaya başladım. Kaslarım çığlık atıyordu ama yanmayı hoş karşıladım. Bu eski, tanıdık bir arkadaşı. Bacaklarımı ve kollarımı pompalarken, karanlıkta kayaların ve kesilmiş ağaç kütüklerinin etrafından dolanırken rüzgâr tenime çarpıyordu. Patika iyi aşınmıştı ama bu düz olduğu anlamına gelmiyordu. Koşarken, onları geçip geçmediğimi görmek için yan gözle göle bakmaya çalıştım.

'Bunun için endişelenme. Turnuvarın bir sonraki turuna geçmek için sondan ikinci olman gerekiyor,' diye koçluk yaptı Yanric.

Sondan ikinci olmak istemedim. Kazanmak istiyordum! Ama onun düşünce tarzını anlıyordum. Oyunun dışına çıkıp tamamen düşmektense odaklanıp oyunda kalmak daha iyiydi. Kendimi sınırlarıma kadar zorladıkça ciğerlerim sıkışıyor, daha fazla hava almak için nefes nefese kalıyordum.

Yanric, "İleride düşmüş bir kütük var," diye uyardı.

Kütüğün üzerinden atlamak için tam zamanında aşağı baktım. "Teşekkürler. Keşke ben de uçabilseydim." "Harika bir şey," diye onayladı.

Yaklaştıkça sahilin kamp tarafından gelen tezahüratları duyabiliyordum ama aynı zamanda tartışma seslerini de duyabiliyordum.

Ben yavaşlamam ya da durmam için yalvaran kaslarımın acı dolu çığlıklarıyla savaşıırken Yanric kontrol etmek için gölün üzerinden uçtu. Bu tür bir efor için çok erkendi.

Gölde kavgaya ediyorlar! Üç tekne devrildi. Kaçın! Bunu gerçekten kazanabilirsin, dedi Yanric.

Bu sözler üzerine, bir enerji rezervi buldum, sola kıvrıldım ve kuma vurdum. Kumda koşmak kötüydü. Sert ve sarsıntılıydı ama umurumda değildi. Ayaklarımı havaya kaldırdım ve adımı haykıran kalabalığın arasından geçtim. Ariyon, Clarke Usta'nın ayaklarının dibindeki sepette durdu ve ben ona doğru ilerlerken yumruğunu havaya kaldırdı.

Onun hemen ötesinde, Garrison'ın ekibinin kanolarından atladığını görebiliyordum ama sepete ilk ben ulaştım ve Efendi Clarke bana gülümserken iyi bir önlem için ona dokundum.

"Aferin, birinci olan takımımız..." Garrison sepete ulaşıp kristalini öfkeyle fırlattığı sırada ses projektörünü Eden'a doğru tuttu.

"Gölge Sürüsü," dedi Eden çabucak.

Blair bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve Eden omuz silkti.

", turnuvayı Gölge Sürüsü yönetiyor!" Üstat Clarke duyurdu.

Nefes nefese kalmıştım, bacaklarım titriyordu, uyumak istiyordum ama Ariyon beni havaya kaldırdı ve herkes alkışlayıp diğer takımların finişe ulaşmasını alkışlarken "İşte benim kız arkadaşım!" diye bağırdı.

Güldüm ve Ariyon beni yere bırakarak terli yanağıma bir öpücük kondurdu. "İnanılmazsın." Elini benimkinin içine kaydırdı.

Ona mahcup bir gülümseme verdim ve sonra babamla Hipsie'ye bakmak için döndüm. On adım kadar ötede duruyorlardı, Sorrel de yanlarındaydı.

Babam okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu, Hipsie ise onun yanında bana gülümsüyordu. Ariyon'a hemen döneceğimi söyledim. Boşluğu geçerek Hipsie ve Sorrel'in bana sırtıttığı, babamın yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını sildiği yere adım attım.

"Harika iş, tatlım." Hipsie yumruğunu havaya kaldırdı.

"Baba, sorun ne?" diye sordum. Kıpırdamadan duruyordu ve yüzünü okumak zordu. Neden ağlıyordu?

Hipsie ve Sorrel babama şöyle bir baktıktan sonra izin .

Boğazını temizleyerek bana salladı. "Üzgünüm, ben sadece... Fallon, bir erkek arkadaşın olduğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Sırtarak Ariyon'a baktı.

Gülümsem, rahatlamıştım. "Seni bu kadar şey bu mu? Ariyon'la benim bir çift olduğumuzu bir süredir biliyorsun."

Başını salladı. "Ama bunu görmek, seni omzunda gururla gezdirdiğini görmek. Lanetinin harekete geçmesine neden olmadan yanağını öpmesi. Sevgi dolu, uzun ve mutlu bir hayatınız olacağı için çok minnettarım."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Mutlu, evet. Sevgi dolu, kesinlikle. Ama uzun sürmeyecekti.

"Çok yorgunum." Konuyu değiştirmeye çalışarak gergin bir kahkaha attım.

"Elbette, ben de. Hadi hepimiz yatağa dönelim. Senin adına çok mutluyum, tatlım." Omuzlarımı sıktı.

Başımı salladım ve sonra içim burkularak arkadaşlarımın geri döndüm.

"Onlara söyleyebiliriz," diye önerdi Yanric yakındaki bir ağaç dalından.

Ona ters ters baktım. 'Yan, kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum, ama anlamalısın, eğer onlara söylersek, bizi hapse atarlar ve o zaman Yıldızlı Şehir'i kurtarmak için kimse orada olmaz.

Tünediği yerden uçarak omzuma kondu ve bana ulaşmadan önce kanatlarını ustalıkla kıvrırdı. "Biliyorum ama onlarla daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Eden'a özlemle baktı.

Kalbim daha fazla dayanamadı. Başka bir şey söylemeden rotamı değiştirdim ve arkadaşlarımdan uzaklaşıp kamaramıza girdim ve yatağıma geri döndüm.

FOURTEEN

Sonraki hafta bulanık geçti. Garrison ve uşakları uyanmadan önce çıkabildiğimiz sabahın erken saatlerinde mağaraları kontrol ettik ve sonra gece geç saatlerde Matilda ile çalıştım. Turnuva için iki testimiz daha vardı. Ayden'in zaferimize öncülük ettiği okçuluk denemesini kazanmıştık ve Blair'in koşmak yerine hızlı yürüdüğü bayrak yarışında üçüncü olmuştuk.

"Ya bıçağı bulamazsak?" Hepimiz masamızda öğle yemeğimizi yerken Blair'e sordum.

Garrison ve adının Abby olduğunu öğrendiğim kız arkadaşı odanın öbür ucundan bize ters ters bakıyorlardı. "Peki *neden* bizden bu kadar nefret ediyorlar?"

Blair omzunun üzerinden Helmsdale'li çocuklara baktı. "Kızgınlar çünkü biz onların sahip olmadığı her şeye sahip olarak büyüdük. Babamın zengin olması benim suçum değil. Ve bıçağı bulacağız. Sadece sabırlı olmanız gerekiyor."

Muhtemelen bunu söylemenin daha iyi bir yolu vardı ama haklıydı. Babası olduğu için ayrıcalıklıydı ve lüks bir hayat yaşıyordu ama bunun için ondan nefret edilmemeliydi.

Eden kıs kıs güldü. "Bizden nefret etmelerinin nedeni bu değil. Muhtemelen küçük bir parçasıdır ama Kraliçe Solana, erkek kardeşi ve baldızı..." Sözüünü yarıda kesip Ayden ve Ariyon'a baktı. Onların ebeveynleri hakkında konuşuyordu.

"Öldürüldü," dedi Ariyon onun yerine ve o da zorlukla yutkunup başını salladı.

"Ondan sonra Solana kraliçe oldu ve Nightlings, Kül Evi ya da büyüyle ilgili karanlık olan hiçbir şeyle ilgilenmek istemedi."

"Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum," dedim onlara. Marissa herkesi travmatize etmişti ve Solana ilk günden beri bana çok sert davranmış olsa da, ona karşı hâlâ yumuşak bir yanımdı vardı.

"O zamanlar Helmsdale Lordu sevilen biriydi ve kanunları adildi. Vergileri düşük tutardı, her şey iyiydi."

Uh-oh. Bunun kötü bir yere gideceğini hissetmiştim.

"Teyzem ne yaptı?" Ariyon Eden'e sordu. "Ve Işık adına Helmsdale hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Eden kıkırdadı. "Buna okumak deniyor. Ve Solana şehirlerini tamamen dönüştürdü. Lordlarını değiştirdi, yasaları değiştirdi ve kötülükle ilişkilendirdiği herkesi ya da her şeyi ayıkladı."

Ariyon Garrison'a baktı ve iç geçirdi. "Yani Solana'nın yeğenleri olduğumuz için bizden nefret ediyorlar."

Eden başını salladı. "Ve de seninle arkadaş olduğumuz için."

"Belki kral olduğumda onun yaptığı her şeyi tersine çeviririm," dedi Ayden.

Ariyon alay etti. "Birkaç yıllığına da olsa senden önce kral olacağım. Belki de bunu tersine çeviririm."

Birkaç yıl. Kendi ölümünden öylesine bahsetmesi göğsümde bir hüznün yarası açtı - muhtemelen Marissa'ya kendi ölümünden bu kadar küstahça bahsetmiş olmamın onu rahatsız ettiği gibi. Birlikte yaşlandığımızı resmettiği tabloyu düşündüm ve uzanıp elimi onunkinin içine soktum. Bana baktı ve elimi sıkarak göz kırptı.

Birdenbire yıkıcı bir üzüntüye kapıldım. İkimizin de genç yaşta öleceği gerçeğinden değil, o öldüğünde Sonsuzluk Âlemi'ne gideceğini ve sonsuza dek ailesiyle mutluluk içinde yaşayacağını ve benim bu âlemi terk ettiğimde...

Dipsiz Kuyu'ya gider ve sonsuza dek yok olur.

İkinci bir hayat şansından vazgeçmişim ama Ariyon'un şu anda karşımda oturması, parmaklarımı okşaması ve arkadaşlarıyla gülmesi her şeye değerdi.

"Seni seviyorum," dedim ve cümlesinin ortasında onu durdurdum.

Sırıtarak bana döndü. "Ben de seni seviyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarıma yavaş ve baş döndürücü bir öpücük kondurdu.

Blair, "İğrenç, bazılarımız *sinir bozucu* derecede bekâr," diye .

Eden'a, Ayden'a, Hayes'e ve hatta Blair'e bakarak gülümseyerek geri çekildim. "Hepinizi seviyorum."

Blair rahatsız bir yüz ifadesi takındı, ben de güldüm. "Çoğunlukla."

Eden uzanıp eldivenli elimi tuttu ve sıktı. "Birdenbire seni bu kadar duygusal yapan ne oldu?"

Ariyon'un elinin üstündeki Maven işaretinin izini sürdüm, böylece bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu bilecekti. "Hayat kısa olabilir. Herhangi birimizin ne kadar ömrü kaldığını kim bilebilir? Bazı şeylerin alevlenmesine ya da söylenmeden kalmasına izin vermemeliyiz. Sadece hepinizin bilmesini istedim."

Eden gülümsedi ve elimi sıkarken başını salladı. "Ben de seni seviyorum Fallon."

Ayden aniden ayağa kalktı. "Haklısın Fallon." Eden'a döndü. "Eden, senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım ama Fallon'la çıkınca işler tuhaflaştı, sonra da çok incindim ve kafam karıştı ama şimdi çok net görüyorum - ne kadar harika olduğunu. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum ve bunu bilmeni istiyorum."

Bu itiraf karşısında Eden'la aynı anda benim de ağzım açık kaldı. Blair bile ağzının yarısına kadar gelen bir çatal dolusu yemekle şok içinde donup kalmıştı.

Hayes yanında durmuş, Ayden'e dehşetle bakıyordu. "Kardeşim, o önce benimdi. Ondan hoşlanıyorum. Onu dansa götürmek, kız arkadaşım yapmak istedim ama Ariyon gidip Blair'den ayrılmak zorunda kaldı ve her şeyi berbat etti!"

"Affedersiniz! Ben buradayım," dedi Blair, çatalı bırakıp tabağa çarpmasına izin vererek.

Eden orada oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde iki bakıyordu.

İki adamın onun için kavga etmesini dinlerken ağzım hâlâ açıktı.

"Ondan hoşlanmayı hiç bırakmadım," dedi Hayes, ikiye . "Kafam hiç karışmadı. Eden, ben de senden hoşlanıyorum."

Ayden başını salladı. "Tamam Eden. Hangimizden hoşlanıyorsun? Her iki durumda da arkadaşlığımız sağlam olacak, yeter ki söyle."

Hayes başını salladı. "Evet. Ona benden hoşlandığını söyle."

Ayden gözlerini devirerek güldü ve beklentiyle Eden'a baktı.

En iyi arkadaşıma baktım ve onun tamamen bunalmış olduğunu gördüm, ben de yanında durdum. "Regl olmaya yeni başladım!" kaçırdım. "Eden, benimle tualete gelebilir misin?"

"Ew." Hayes . "Çok fazla paylaşım."

Eden başıyla onayladı ve birlikte banyoya koştuk.

Kapıyı arkamızdan kapattığımız anda Eden kocaman gözlerle bana baktı. "Ne?

Fae. Fae. Yeni mi oldu?"

Bir kahkaha patlattım ve yüzümün yanlarını tuttum. "Hiçbir fikrim yok. Ama görünüşe göre iki erkek de senden hoşlanıyor ve şimdi birini seçmek zorundasın. Ya da hiçbirini."

Eden uzandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "*Bütün* yıl Hayes'e aşık oldum.

Beni dansa terk ettiğinde kalbimi tamamen kırdı."

Başımı salladım. "Bu konuda hâlâ üzgün olman sorun değil ama unutma ki o bir canavar olan babasını memnun etmeye çalışıyordu."

Eden başını salladı. "Sana karşı yüzde yüz dürüst olabilir miyim?"

"Elbette," dedim ona.

İç çekti. "On iki yaşımdan beri Ayden'e aşığım ve onun da benden hoşlanıyor olması beni korkutuyor."

"On iki! E, bizi birlikte görmek seni öldürmüş olmalı! Neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Sadece birazcık. Onunla bir şansım olduğunu hiç düşünmedim ve senin adına mutlu oldum, Hayes'ten de hoşlandım."

Uzandım ve omuzlarını sıktım. "Sen iyi bir arkadaşsın." Gülümsedi.

"Peki... ne yapacağım?"

"Kimi daha çok seviyorsun?"

"Ayden. Yüzde yüz," diye hızlıca cevap verdi ve ben de başımı salladım.

"Önce Hayes'i kenara çekip ona harika biri olduğunu ve tüm yıl boyunca ona aşık olduğunu söylüyorsun ama kalbin her zaman Ayden'deydi."

Sırıttı. "Ve sonra?"
"Ve sonra Ayden'i yakalayıp duvara ve onu on iki yaşından beri hayal ettiğin gibi öpüyorsun."
Bir kahkaha attı ama sonra yüzü düştü. "Bunu yapamam. Korkuyorum. Ya öpüşürsek ve bu bir kuzeni öpmek gibi bir şey olursa?"
Omuz silktim. "öğrenmenin tek bir yolu var."
Nefes verdi, avuçlarını pantolonuna sildi ve başını salladı. "Tamam... Bunu yapabilirim."
Onu dışarıya kadar takip ettim ve Hayes ile Ayden'in beklentiyle ona baktıkları masaya geri döndüm.
"Hayes, seninle dışarıda konuşabilir miyim?" diye sordu.
Hayes'in gözleri parladı ve Ayden yenilmiş bir halde sıraya çöktü.
"Tabii ki yapabilirsin." Ayden'a sıırıttı ve Eden'ı dışarı kadar takip etti.
Blair tüm bu gösteri karşısında gözlerini devirdi ve ben de Ariyon'un yanına oturup büyük pencereden Eden'in dışarıda Hayes'le konuşmasını izledim. O konuştukça Hayes'in omuzları çöküyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ciddiyetle başını sallıyordu.
Ariyon kardeşine dirsek attı. Ayden kafasını Eden'ın Hayes'e sarıldığını gördü ve üzgün bir şekilde oradan uzaklaştı.
Ayden bana baktı, ben de sıırıttım. "Git getir onu."
İki kez söylenmesine gerek yoktu. Ayağa kalktı, yemekhaneyi adımladı ve göğsü kabarak Eden'a doğru yürümeden önce kapıyı açtı. Büyük bir cam pencerenin önünde duruyorlardı ve minnettardım çünkü Eden'ın, Ayden ona çarpıp öpmek için kendine çekmeden önce belki üç kelime söylediği ana tanıklık edebildim.
Tüm yemekhane alkış ve tezahürata boğuldu ve ben de kendimi tutamayıp onlarla birlikte alkışladım.
Blair'in bile dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Kraliçe olmak için B planım suya düştü."
Şaka yapıyordu... ama aynı zamanda yapmıyordu.
Ariyon bunun üzerine kıkırdadı. "Eminim bir yolunu bulacaksın." O gülerken kafasına bir parça ekmek fırlattı.
Eden'ın annesinin mutfaktan çıktığını ve tüm bu yaygaranın nedenini anlamak için etrafına bakındığını gördüm. Bakışları Ayden'la ateşli bir öpüşme yaşayan kızına takıldığında, onaylamayacağını düşünmüştüm ama yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Ya Eden'ın aşkını biliyordu ya da kızının herkesin içinde bir prensle öpüşmesini garip bir şekilde destekliyordu.
Blair'e baktım. "Neden Hayes'in peşinden gitmiyorsun?"
Bana el salladı. "O çok iyi biri. Ben kötü ve kırık olanları severim." Bakışları bir an için Ariyon'a kaydı ve onun yüzüzlüğüne kıkırdamaktan kendimi alamadım.
"Garrison oldukça kırılmış görünüyor." Başımı et torbasına doğru eğdim. "Ve bir kız arkadaşı var, bu yüzden onları ayırmaya çalışabilirsin. Bu sana keyif verecektir."
Sözlerim karşısında ağzı bir karış açık kaldı ve sonra bana bir parça ekmek fırlattı. "Çok uzak. Ama aynı zamanda iyi fikir çünkü o çok seksi."
Bununla birlikte ayağa kalktı ve Garrison'ın masasının yanından zıplayarak geçip onun dikkatini çekti. Ariyon'a gülerken, "Tam bir baş belası," dedim.
"Öyle," diye kabul etti.
Ve yine de bir şekilde, hepsi gibi o da beni .

A FEW NIGHTS LATER, Güneş batmaya başlarken hepimiz ateşin etrafında oturmuş, şarkılar söylüyor ve gülüyorduk. Helmsdale'den gelen öğrenciler bile alkışlıyor ve bize katılıyorlardı. Sonunda herkesin iyi geçinmesi için bir yol bulmuş gibiydik. azından çoğunlukla. Garrison ve ekibi Ariyon ve bizim gruptan uzak duruyordu ama Akademi'den gelen diğer öğrencilerle arkadaşça davranıyorlardı ve bunu görmek güzeldi. Ayden'in kollarına sarılırken yeni bir aşkla parıldayan en iyi arkadaşıma bakmaktan kendimi alamıyordum.

Farkına biraz zaman alsa da hepimiz kaderimizde olan kişiyle birlikte olmuşuz gibi hissediyordum. Hayes'in ve hatta Blair'in bile zamanı geldiğinde doğru kişiyi bulacaklarını biliyordum.

Gölge Bıçak'ın nerede olduğunu hâlâ keşfedememiştik ama Matilda'yla derslerim iyi gidiyordu ve bir zihin saldırısını savuşturmanın temellerini öğrenmişim. Benden taleplerini geri püskürtmek fiziksel olarak acı vericiydi ama birkaç dakikalığına da olsa bunu yapabiliyordum.

anlar.

Tam Eden'in mutfaktan gizlice çıkardığı çantadan bir parça çikolata almak üzereydim ki korna çaldı. Başımı Efendi Clarke'a doğru çevirdiğimde onun sırttığını gördüm.

"Sizler eğlenenin tadını çıkarırken, güvenilir öğretmenlerimiz ve personelimiz her takımı temsil etmek üzere kampın etrafına çeşitli renklerde parlayan kristaller yerleştiriyor," diye ses projektörüne bağırdı. "Bu, turnuvanın son denemesi ve kazanan takım *on* puan alacak."

On! Diğer tüm denemeler beş kişilikti.

Ariyon, Eden ve ekibimizin geri kalanı toplanmış, daha fazla eğitim için hazırды.

Babam, Pax, Mable ve bir grup diğer destek personeli ellerinde farklı renklerde bir avuç dolusu parlayan kristal bilezikle bir çadırdan çıktılar. Babam gülümseyerek yanımıza gelip bize yeşil kristal bilezikleri uzatırken hevesle ona baktım. Onları taktık ve bakışlarımızı Garrison'a çevirdiğimde onun takımının kırmızı olduğunu gördüm. Birkaç dakika içinde, kalan sekiz takımın hepsi sahildeydi ve parlayan, renkli bileklikler takıyorlardı.

"Etrafınıza bakın. Takımınızın rengini hatırlayın. Birkaç dakika içinde, güneş battığında, ev kristalinizin öğretmenleriniz tarafından nereye yerleştirildiğini göreceksiniz. Bir yandan sihrinizi kullanarak o kristali işgalci takımdan korumanız, diğer yandan da diğer takımların kristallerini çalmaya çalışmanız gerekecek."

Bu bayrak yakalama oyunuydu.

"Madam Mondpoint sayesinde, bileklerinizdeki kristaller özel bir sihirle kodlandı. Bir takımın ana kristalini her ele geçirdiğinizde, bilekliklerinin parlaltısı kesilecek ve dışarıda kalacaklar."

"Büyünüzle dövüşmenize izin var, ancak başka bir öğrencinin kanını akıtırmanız, takımınız elenir" diye ekledi.

Ekipler arasında toplu bir inilti duyuldu.

"Altı altın sikke için biraz kan nedir ki?" Garrison dedi ve hepimiz yorgun bakışlar attık. Onun yanındayken arkamızı kollamamız gerekiyordu.

Üstat Clarke ona sert bir bakış attı. "Agresif olun ama bu tatbikatta kimsenin ciddi şekilde yaralanmasını istemiyoruz."

Garrison somurttu ama başını salladı.

"Kristalleriyle kalan son takım kazanır. Şimdi takım arkadaşlarınızla görüşmeniz için size bir dakika süre veriyorum ve korna çaldığında başlayabilirsiniz."

Toplandık ve Eden kaşlarını çatı. "Normalde oynadığımız şekilde, Clarke Usta'ya en çok kristali getiren takım kazanır."

Ariyon ona baktı. "Kuralları değiştirdiler. Ne düşünüyorsun? Daha fazla savunma mı?"

Eden başını salladı. "Aynen öyle. Tek yapmamız gereken kendi kristaline sahip olan son takım olmak. Diğer takımlardan kaç tane kristal aldığımızın bir önemi yok."

"Yani kristalimizi sonuna kadar koruruz ve kazanırız," dedim.

Eden sırttı. "Evet. Tamam, işte planım. Korna, *tüm ekibimiz* yeşil kristali korumak için koşuyor. Fallon hariç." Sertçe yutkundum.

"Fallon aramızdaki en güçlü üye. Onu dışarı çıkarıp diğer takımların kristallerini çalmaya zorluyoruz ama başarısız olursa da sorun değil çünkü gücümüzün büyük bir kısmı evimizdeki kristali korumak için gerekli."

Blair kaşlarını çatı. "Ben de gidebilirim."

Eden başını salladı. "Kazanmak istiyorsak *herkesin* ana kristali korumasına ihtiyacımız var."

Blair dudak büktü ama başını salladı.

"Bu senin için sorun olur mu?" Ariyon bana sordu.

"Evet," dedim endişeyle. Tek başıma dışarı çıkıp kristallerini çalmak için bütün bir takımla savaşmaya mı çalışacaktım? İdeal değildi ama Eden'in dediği gibi, başarısız olsam bile sorun değildi çünkü kristalimizin kimsenin eline geçmediğinden emin olmamız gerekiyordu.

"Bu iyi bir plan," dedi Ayden. "Eminim herkes diğer kristalleri bulmaya kafayı takacak ve ellerinden geldiğince çok takımı devirmeye çalışacaklar."

"Çocuklar, bakın." Blair Eden'a dirsek attı ve biz de onun görüş açısını takip ederek göl boyunca birkaç mağaranın parladığı yere gittik. Güneş yeni batmıştı ve gölün üzerine karanlık çökmüştü.

Kırmızı, yeşil, mavi - her sabah yaptığımız yürüyüş boyunca aralıklarla dizilmişlerdi. Artık her mağarada farklı renkte bir kristal bulunuyordu.

"Ben hızlı bir koşucuyum," dedi Ayden. "Ben Fallon'la birlikte gölün çevresinde koşacağım, siz de kanoya binin. Diğer taraftaki sahile ulaştığımızda Fallon ve ben ayrılacağız. Sanırım kimsenin bizimkini almadığından emin olmak için oraya ilk ben varabilirim."

O kadar yolu tekrar koştuğum için itiraz etmek istedim ama tam o sırada korna çaldı ve Ayden tişörtümü çekti. Grubumuzun geri kalanı kanoya doğru ilerlerken ve kanoya doluşmaya başlarken biz de koşmaya başladık.

Biri Garrison'ın kırmızı takımından, diğeri de mavi takımdan olmak üzere iki kişi daha koşmaya karar verdi.

Ayden hızlıydı, benden biraz daha hızlıydı ama ben ayak uydurdum ve iki koşucuyu kolaylıkla geçtik. Hava emerken ciğerlerim çığlık atıyordu ama bacaklarımı pompalamaya devam ettim.

"Arkanda," diye seslendi Yanric ve ben de tam zamanında boynumu bükerek mavi takımdan bir kızın saçlarını kavramak için uzandığımı gördüm.

Ayağımı savurdum ve karnına bir tekme attım; bir yerini kıracak kadar sert değil ama öksürerek geriye düşmesine yetecek kadar sertti.

Lanetimi biliyordu ve bana dokunmaya çalışacaktı. Bu alçakçaydı.

"Ben önden gidiyorum," dedi Ayden ve çılgın bir enerji patlamasıyla gölün diğer tarafındaki sahile doğru koşmaya başladı. Çok hızlıydı ve ben daha ne olduğunu anlamadan dağın tepesindeki parlayan mağaralara varmıştı. Bu adamlar mağaralarına ulaştığında, ana kristali almak için gerçekten savaşmam gerekecekti ama oraya ilk ben ulaşabilirsem, en azından biri için, bir takımı erkenden saf dışı bırakabilirdim.

Sarı ev kristali bu yöndeki ilk parlayan , bu yüzden kanolar kıyıya yanaşırken o tarafa doğru koştum. Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ama tek yapmam gerekenin sarı kristale dokunmak olduğunu ve tüm ekibin dışarıda kalacağını biliyordum. Patikayı tırmanırken kalçalarım yandı ama günlük yürüyüşlerimizden iyi bildiğim bir patikaydı ve burası iyi keşfedilmiş bir mağaraydı. İçeri daldım, dizlerimin üzerinde kaydım ve ellerimi kristalin etrafına sardım, tam o sırada biri hırslayarak arkamdan geldi.

Kıçımın üzerinde döndüm ve sarı bileziğinin kararmasını izledim.

"Dışarıdasın," dedim, karşılık verirse dövüşmeye hazırlanıyordum.

Eden, Ariyon ve ekibimizin geri kalanı izledim, sarı takımdan adam toprağı tekmeleyip küfrederek uzaklaştı.

Artık işe kristali yere bıraktım ve pantolonumun dizindeki yırtığı incelerken nefes nefese kaldım. Tüm takımların kendi kristallerini korumak için mağaralarına koşuşturmalarını izlerken mağaranın karanlığında saklandım. Bazı bağırmalar, itiş kakış sesleri ve hatta yanımdan geçen bir ateş topu, insanların çoktan ev kristallerini çalmaya çalıştığını anlamamı sağladı.

Eden'la bu planı tam olarak ete kemiğe büründürememiştım ama en zor takım olan Garrison'ın kırmızı takımına saldıranın en iyi fikir olduğunu düşünüyordum, çünkü tazeydim ve yaralanmamıştım. Eğer onları alt edebilirsem, diğer takımlar kolayca düşerdi.

"Yan, önden uçup bana kırmızı mağaranın ne kadar yukarıda olduğunu söyleyebilir misin?" "Üzerinde," cevap verdi.

Sol elimi sağ bileğimi ve oradaki parlayan bileziğı örtmek için kullandım mağaradan kayarak çıktım. Yürüyüş yolunu hızla geçtim ve ağaçların arasına doğru kaydım. Dağ patikanın dışında dikti, bu yüzden patikayı yukarı doğru takip ederken garip bir açıyla yürümek zorunda kaldım ama görülmemek için ağaç hattının içindeydim.

'En uzak mağaradalar ve takımlarının çoğunu koruyarak sizinle aynı stratejiye sahip gibi görünüyorlar. Garrison kayıp.'

Saçmalık.

Mor mağarayı geçtim ve kristallerini korumak için bıraktıkları tek kişinin turuncu takımdan üç kişiyle boğuşmasını ve sonunda kaybetmesini izledim.

Yavaş ilerliyordum ama mağaradaki her muhafızı değerlendirerek renkleri teker teker geçtim. Bazı takımlarda sadece bir, bazılarında iki, bizim takımımız gibi kırmızı ve beyazda da beş kişi nöbet tutuyordu.

Grubumuzun yanından sessizce geçerken, "Yan, ormanda tüne ve bana savunmamızın ne durumda olduğuna dair haber ver," dedim. Eden ve Ariyon mağaranın ön tarafında elleri havada savaşmaya hazır bekliyorlardı.

Takımdan takıma geçerken ', ' diye cevap verdi.

Onlarla savaşmak ve kristallerini çalmak için sihrimi kullanmak cazip geliyordu ama birbirlerini alt etmekte iyi iş çıkarıyor gibiydiler. Beyaz parlayan mağaranın yanından geçerken ışıklarının azaldığını gördüm ve bir heyecan çılgılığı duydum.

Kırmızı takımın mağarasına yaklaşırken nefesimi tuttum, parmak uçlarımda yürüdüm, böylece

beni duymadı. Etrafımızda öyle bir kargaşa vardı ki, o kadar çok takım savaşıyor, koşuyor ve çığlık atıyordu ki beni duymadılar. Kırmızı mağarayı geçip geri dönmeye karar verdim, böylece beni doğrudan dışarı atlarken görmeyeceklerdi. Mağaralarının yaklaşık yirmi metre ötesine yürüdüm ve başka bir mağara fark ettim, bu mağaranın açılışı karanlıktı, çünkü hiçbir takımın kristali içeride değildi.

Mükemmel.

Yürüyüş patikasını ve yandaki kırmızı mağaraya hızlı ve sert bir şekilde saldırmadan önce saklanmak için mağaraya girecektim. Yavaşça ağaç sınırına kadar süründüm ve patıkada bir aşağı bir yukarı baktım - temizdim. Adrenalin vücuduma hücum ederken kalbim göğsüme çarpıyor, ellerim hafifçe titriyordu.

zorundayım.

Cesaretimi kaybetmeden önce patikayı hızla geçerek önümdeki karanlık mağaraya atladım ve sonra dönerek beni gören olursa diye saldırıya hazırlandım.

"Takımımız nasıl ? Yanric'e sordum.

Kafamın içinde kıkırdadı. "Blair az önce bir çam kozalağını havaya kaldırdı ve mavi takımındaki bir adamın taşaklarına fırlattı.

Sırttım. Tamam, sıra bende. Tam ileri adım atmak üzereydim ki mağaranın sağında, kırmızı takımın ev kristalinin olduğu yönde çakılların cıtırdığını duydum. Bir gölge mağaranın önünden geçerken ve Garrison doğrudan içeriye bakarken nefesimi içime çektim ve yavaşça geriye doğru yürüdüm. Büyümü kullanarak etrafımdaki gölgeleri kendime çektim ve duvara yaslandım.

Garrison avuçlarına alev hokkaları yerleştirdi ve mağarayı aydınlatarak içeriye baktı.

Buraya geldiğimi gördü mü? Yoksa sadece etrafı mı kontrol ediyordu? Onunla dövüşmeyi deneyebilir ve şu anda onu alt edebilirdim ama kan akıtmadan seçeneklerim sınırlıydı. Savunmasına ev kristalinden saldırıp onları gafil avlamayı tercih ederim. Eğer şimdi dövüşürsek, hepsi buraya koşar ve beni köşeye sıkıştırır.

"Garrison!" diye seslendi solundan bir erkek sesi ve kaşlarını çatarak, alevleri dağıtıp uzaklaşmadan önce gölgeler içinde gizlendiğim arka duvara baktı.

Çok yakındı.

Rahat bir nefes aldım, arka duvara yaslandım ve etrafımdaki gölgeleri bıraktım.

Tüm ağırlığımla duvara yüklendiğimde bir şey yerinden oynadı ve duvar hareket ettikçe geriye doğru düşmeye başladım.

Şaşkınlıkla çığlık atmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Dengemi yeniden sağlayarak döndüm ve arka duvarın az önce açtığım bir tür sahte taş kapı olduğunu gördüm.

Kimsenin içeri sızmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakarken kalbim göğsüme çarpıyordu ve sonra uzun bir koridoru aydınlatmak için avuçlarımdan ışık çıkardım. Burası olabilir miydi? Gölge Bıçağı'nın saklandığı yer?

"Yan, diğerlerine artık oynamayacağımı söyle. Sanırım Gölge Kılıcı'nın bulunduğu mağarayı buldum. Kendi başlarındalar."

"Ne? Seninle gelmemi ister misin?" Endişesini hissedebiliyordum.

'Hayır, yine de mağaranın ön tarafına göz kulak ol ve biri gelirse bana haber ver. Kırmızı mağaranın hemen yanımdayım.'

"Mesajımı Eden'a ilettiğinden emin olduğum sırada bir duraksama oldu, tüm arkadaşlarım arasında iletişim kurmakta en becerikli olduğu kişiydi. 'Ariyon'u ev kristallerini avlaması için gönderiyorlar. Güvende kalmamızı söylüyor.

Başımı salladım ve sonra karanlık tünelde ilerlemek için yavaşça ileri doğru adım attım. Kendimi hiç klostrofobik biri olarak görmemiştim. Şu ana kadar. Tünel küçüktü ve elle yontulmuş gibi görünüyordu, duvar hala pürüzlüydü ve dirseklerim kenarları sıyırmadan bana ancak yetecek kadar yer vardı.

Lütfen bu duvarların yıkılıp beni ezmesine izin verme, diye dua ettim Işığa.

Yanric, "Garrison Ariyon'a kan sıçrattı, bu yüzden onu diskalifiye ettiler ama takımın geri kalanı oynayabilecek," diye bildirdi.

Yürümeyi bıraktım. "Ne? O iyi mi?"

"Evet. Garrison, Ariyon'u duvara itti ve dirseğinde bir sıyrık oluştu.

Sırttım. Hey, kural kuraldı ve ben ve Garrison dışarıdayken daha eşit .

'Aslında küçük bir mahzendeyim. Eğer canlı canlı gömülürsem, seni seviyorum,' dedim Yan'a.

'Bu kulağa pek rahatlatıcı gelmiyor. Gelip sana yardım edeyim,' diye karşılık verdi.

'Arkadaşlarıma göz kulak olmanı ve neler olup bittiğini rapor etmeni istiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Herkesi ekdim.'

Yapma. Gölge Kılıcı'nı bulmuş olabileceğin için heyecanlılar. Blair gelip sana yardım etmek istiyor.'

İnledim. Hayır, ben hallederim. Blair'i severdim, aramızda kolay bir ateşkes vardı ama bu şeyi bulmak için ensemde solumasını istemiyordum.

Küçük alan daha büyük, dairesel bir odaya açılıyordu ve tam ortasında bir bıçağı alabilecek kadar uzun görünen ahşap bir kasa vardı.

Lütfen olsun!

'Sanırım buldum, Yan. Bizi izlemeye devam et.'

Kutuya yaklaşıp onu aydınlatmak için avucumdaki alevi tuttuğumda, ön tarafına karalanmış özenli yazıya kaşlarımı çattım. Ahşabın üzerine kazınmış çok uzun bir harf vardı.

Çömelerek okumaya başladım.

Inside this case is the Shadow Blade, a weapon created to fight darkness. I gave my life to produce this in the hopes that one day our realm would no longer contain Nightlings. I was strong enough to forge this blade but not to activate it. I warn you, reader, that in order to activate the magic within, you must be from the House of Ash and Shadow but not yet be a Nightling, and you must be willing to part with your life to fight evil.

I PAUSED READING, Bıçağı etkinleştirmek ve herkesi kurtarmak için hayatımı feda etmem gerektiğinin bu somut kanıtı karşısında göğsümdeki duyguların kabardığını hissettim. Okumaya devam ettim.

This case will keep you from activating the blade early. When you are ready, you need to open the case, pick up the blade, and channel your magic into it. The weapon I have created will do the rest, trapping any Nightling within a mile of the activation inside this blade. It is my sincerest hope that this helps defeat evil and protect the innocent, tipping the scales in favor of the Light.

In service to the Light,

Lana Hollow

I STROKED Parmaklarım yazılı kelimelerin üzerinde geziniyor, hepsini içine alıyordu. Bir mil geniş bir alandı. Eğer Marissa tüm ordusunu Son Savaş'a getirdiyse, o zaman bu kesinlikle hepsini yok edecek, gerçekten de teraziyi Işık lehine çevirecekti.

"Ama ne ? Yanric sordu ve duman katılaşırken yanıma baktım.

Uzandım ve boynunu okşadım. 'Hayatlarımız bedel ödemeye değer Yan. Tüm Nightling'leri ortadan kaldırıp Eden ve Ariyon'u, babamı, Hayes'i, Ayden'i, kurtarmak için.

İç çekti. "Haklısın. Özverili olmak bana pek doğal gelmiyor.

Kıkırdadım. "Ekibimiz nasıl gidiyor? Çantanın sapını kaldırıp ayağa kalkarken sordum.

Yanric omzuma uçtu. 'Kırmızı takıma karşı kaybettik. Yine de yakındı.'

. "Lanet olsun."

Mağaraya geri dönene kadar karanlık koridorda yürüdüm ve sonra arkamdaki taş duvarı . Patıkaya çıktığımda aşağı uzandım ve keskin bir taş aldım, kutunun üstündeki yazılı mektuba götürdüm ve okunamayacak şekilde çizdim.

"Gerçekten pürüzsüz, kimse bunu kimin yaptığını merak etmeyecek," diye duyurdu Yanric ama onu görmezden geldim. İhtiyacım olan son şey Eden ya da Ariyon'un bunu okuyup çıldırmasıydı.

Mektubun okunamadığından emin olduğumda kanolara doğru yürümeye başladım, ancak hepsinin gitmiş olduğunu gördüm. Tabii ki gitmişlerdi, herkes gölün diğer tarafında parti yapıyordu.

"Ekibe bunu kamaramda saklayacağımı, sonra gelip onlara katılacağımı söyle."

Yanric tek kelime etmeden uçup gitti, elimdeki çanta her geçen dakika daha da ağırlaşırken gölün üzerinde yelken açtı. Bu ihtiyacım olan son parçaydı, bu da ölümümün yaklaştığı anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, hazır değildim, zaten kimse ölmeye hazır değildir.

Zamanım gibi görünse de daha fazla zaman istedim.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

O gece sahildeki parti dillere destandı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ama öğretmenler eğlencemize devam etmemize izin verdi. Garrison ve ekibi tüm turnuvayı ve altı altını kazanmıştı ama hepimiz bunu fazlasıyla hak ettikleri konusunda hemfikir olduk.

Ayden kristalimizi nasıl cesurca savunduğunu dördüncü kez anlatmaya başlamıştı ki bir şeyin farkındalığımı tetiklediğini hissettim.

Yanric aniden zihnime "*Bir şeyler ters gidiyor,*" dedi ve ben de doğrulup ağaçları tarayarak onu bulmaya çalıştım.

"*Ne demek istiyorsun?*"

Bir süre sessiz. "*Açıklaması zor. Doğa gürültü yapar... Çok sessiz.*"

Kaşlarım çatıldı. *Bu* ne anlama geliyordu?

"Neyin var?" Ariyon sırtımı ovma için uzandı. Başımı

salladım. "Yan bir şeylerin ters gittiğini söylüyor."

Ariyon kaşlarını çatı ve ikimiz de yanlış bir şey olup olmadığını anlamak için ağaçları taradık.

"*Burada olduğunu biliyorlar,*" diye aniden nefes aldı Yanric ve ben de ayağa fırladım.

"*Kim?*" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

"*Nightlings. Geliyorlar.*"

Ellerimi ağzıma götürdüm ve çığlık attım. "Bu bir tatbikat değil! Tanıdığım Nightling'lerin geldiğini hissediyor. Bir savaşa hazırlanmalıyız."

Herkes bir an için dondu kaldı ve kaos çıkacağını, çığlık atacaklarını, kaçışacaklarını ya da en azından bana neden bahsettiğimi soracaklarını düşündüm ama öyle olmadı. Öğrenciler sadece ayakta durdular, gözleri geniş ve göğüsleri kabarmış bir şekilde büyülerini çekip savaş düzenine girdiler. Yaptığımız bu eğitim kesinlikle yardımcı olmuştu. Altmış saniye içinde, gölün kıyısı boyunca ateş ve kılıçlarını çekmiş ve kendilerini savunmaya hazır üç V düzeni sırası oluşturmuştu.

Bir sonraki saldırının Yıldızlı Şehir'deki Akademi'ye olması gerekiyordu. Burada olduğumuzu nereden biliyorlardı? Demek ki casusumuz biliyordu.

Öğretmenler önde sıralanmaya başladılar, beni sorgulamıyorlardı ama şaşkın ama tetikte etrafa bakıyorlardı.

Ariyon önümde bir duruş aldı ve ben de Eden'a döndüm. "Eve bir portal açmalısın. Bütün öğrencileri dışarı çıkar. Marissa Akademi'yi bitirmek ve muhtemelen kendi akademisini kurmak istiyor. Ben hariç buradaki herkesi öldürecek." Bu sadece içimden gelen bir şeydi. Akademi'ye daha önce de saldırmıştı ve öğrencileri bu olayda masum göreceğine inanmıyordum.

Eden başını salladı ve gözlerini kapattı, ben de uzanıp onu sarstım. "Bunu tek başına yapmalısın. Bu sefer sana yardım edemem E. Diğerleriyle birlikte savaşmam ve Nightling'leri geride tutmam gerekiyor. Dikkatimi dağıtamam."

Eden'in ağzı açık kaldı. "Ne? Hayır. Yapamam. Öğrenmek yıllar alır."

"Bu tamamen saçmalık, Eden! Onlarca yıl sürerse kendini kötü hissetmemen için sana böyle söylüyorlar. Ama sen çok güçlüsün. Enerjini gördüm. Sahip olduğun bu engeli, bu başarısızlık korkusunu aşmalısın. Bunu tek başına yapabilirsin."

Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Fallon, hayır. Yapamam. Denedim. Lütfen. I-"

Çığlıklar boşluğu doldurdu ve ben ona gülümsedim. "Eden, yapabilirsin ve şu anda herkesin hayatı senin ellerinde, ebeveynlerimizinki de dahil, bu yüzden içinin derinliklerine in ve bunu yapmak için neye ihtiyacın varsa onu bul."

Tartışmasını beklemedim. Sadece bunu yapacak gücü bulabileceğine güvenmek zorundaydım.

Çünkü Marissa'nın erkek arkadaşımı ikinci kez öldürmesine izin vermeyecektim. Tüm bu zaman , geçidi yapan Eden'di; ben sadece onun gücü için bir destekçiydim, ama güç ondaydı ve bunu yapabileceğini biliyordum.

"*Yan, ne yapman gerektiğini biliyorsun,*" dedim kuşuma, Ariyon'un yanına geçip saldırının yükünü üstlenirken ve öğrencilere kaçma şansı vermeyi umarken.

Evet. Babana, Hipsie'ye, Mable'a ve Sorrel'e haber verdim bile. Şimdi geliyorlar.'

Siyah Nightling gölgelerinden oluşan bir duvar ağaç hattına çarptı ve tüm gücümü ileri doğru çekerek öğrenci ve öğretmenlerin tüm ön hattı boyunca bir kalkan oluşturdum.

"Lanet olsun sana, Fallon!" Eden arkamdan homurdandı ama ona yardım edecek zamanım yoktu. Bu, Batı Yakası'ndaki daha küçük saldırıya benzemiyordu, o zaman Eden'i büyüyle besleyebilmiş ve aynı zamanda bizi koruyabilmiştim. Bu...

"Sevgili Işık," diye nefes aldı Ariyon.

Büyük bir saldırı.

Yüzlerce Nightling önünde gölgeden insan formuna dönüştü.

Birden Blair geldi. "Bıçak nerede?" diye sordu.

Lanet olsun. Gölge Bıçak! " altında," dedim ona ve yan tarafa doğru koşarak kalkanımın korumasından çıktı.

"Blair!" Nightling duvarının hemen yanına koşarken çılgılık attım.

Yanric onun peşinden gitti ve ben de buna minnettardım çünkü bir anda üzerimize bir Nightling yağmuru başladı. Kalkanımı camdan bir duvar gibi daha uzağa açtım, büyümesini ve mümkün olduğunca çok öğrenciyi kaplamak için kumu kesmesini izledim. Ateş, gölgeler ve kılıçlar Nightling tarafından kalkanı hırpaladı ama ben güçlü durdum ve bunu yaparken gücümde büyük bir azalma hissettim.

Sol tarafımda bir hareketlenme oldu ve Garrison aniden uşaklarıyla birlikte karşımdaydı. "Nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu, arkadaşı küçük bir fırlatma hançerini havaya kaldırma büyüyle elinin üzerinde tutarken avucunun içine ateş çekti.

"Savaşmaya hazır ol. Bu kalkanı daha fazla tutamam," dedim ona.

O sırada arkamda Eden'in çılgılığını duydum ve kollarımda ürpertiler yükseldi. Bu bir korku, acı ya da dehşet çılgılığı değildi; sahip olduğu tüm büyüü bir geçit açmak için kullanan bir kadının savaş çılgılığıydı. "Bunu başarabilirsin, E!" Bir acı başımı yararken ve irkilirken onu cesaretlendirdim. Kalkan dalgalandı ama daha fazla öğrenci hizaya girip silahlarını çekip hazırlanırken onu tuttum.

Elimdeki Maven işareti hareket etmeye başladı ve baş ağrım .

"Tatlım?" Babamın sesi omzumun üzerinden geldi ve bir şekilde bariyerin bu tarafına olmasına çok sevindim.

Arkama baktığımda Eden'ı gördüm, alnından ter damlıyordu, kolları önündeydi ve önünde on fit genişliğinde ateşle çevrili bir kapı vardı. Ötesinde Yıldızlı Şehir kapıları.

"Git!" Babama söyledim ve sonra gücümde büyük bir azalma hissettim. Nefesimi içime ve Marissa'nın ağaçların dibinde durup bileğindeki kelepçeyi okşadığını görmek için arkama döndüm.

Hayır.

"Sanırım hepiniz için tutabilirim. Kaçın!" Arkamdaki geçide süzülen daha fazla insanı içine almak için kalkanı kavisli bir şekilde sararak çılgılık attım.

"Ben pek koşucu sayılmam." Garrison boynunu uzattı. "Ayrıca, Nightling öldürme rekorum oldukça efsanevi."

"Oh, kendine gel!" Blair elinde çantayla yanımda belirdi.

"Buraya nasıl geldin?" Kalkan bir başka saldırı dalgasıyla titrerken ona sordum. Kalkanın en ucuna baktığımda Usta Knight'ın bir uçta, Usta Clarke'ın da diğer uçta Nightling'leri kalkanın bizim tarafımızdan uzak tutmak için savaştığını gördüm.

"Öğrenciler, geçitten kaçın! Hadi gidelim. Eşyalarınızı bırakın." Bayan Reebus arkamdan konuşuyordu.

"Fallon, daha fazla dayanamazsın," dedi Ariyon. "Enerjini görüyorum ve bayılacaksın."

Sertçe yutkundum, görüşümün kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu. Tüm öğrenciler güvenli bir şekilde portaldan geçene kadar bunu sürdürebilmek istiyordum ama o haklıydı.

"Hazır mısınız?" Çoğunluğu ileri seviyedeki öğrencilerden ve diğerleri kaçarken Nightling'leri uzak tutmamıza yardım etmek için geride kalan altı öğretmenden oluşan gruba sordum.

"Hazır!" diye bir çığlık korusu geldi.

Yüzden fazla Nightling vardı ve biz sadece otuz kişiydik, her an daha fazla öğrenci portaldan kaçıyor. Zayıflık uzuvlarımı çekiyordu ve rahat bir nefes alarak sonunda kalkanın düşmesine izin verdim. Turuncu bir ateş duvarı bizim tarafımızdan patlayarak Nightling'leri dışarı doğru itti ve bir mermi yağmuruyla karşılaştı. Kılıçlar, kara gölge okları, hançerler ve keskin olan her şey duvardan geçip savaş hattının bizim tarafına saplandı.

Köprücük kemiğime bir hançer saplandığında tısladım ve yanımda başkalarının da yaralandığını söyleyen acı çığlıkları duydum, ancak kimseyi kontrol edecek zaman yoktu çünkü Nightlingler sadece gölgelere dönüştüler ve ateş duvarından geçtiler.

Yanric, "*Onları mangalda pişirmenin zamanı geldi,*" diye önerdi.

Başımı salladım ve kalan tüm gücümle Ölümsüz Alev'i çektim. Ve işte o zaman Marissa'yı zihnimde hissettim. Artık zihinsel kontrolle ilişkilendirdiğim ağırlık uzuvlarımın üzerine çöktü ve zihnimde sürünen bir farkındalık vardı.

"Bıçağı al!" Blair aniden yanımda çığlık attı ve sol tarafa baktığımda çantayı açmış bana doğru tuttuğunu gördüm. Metal ama aynı zamanda tamamen gölgelerden yapılmış, karanlıkla sürünen bir bıçak. Canlıydı ve istesem bile hareket edemiyordum çünkü Marissa beni pençelerine almıştı.

"Ben... ben... yapamam," diye kekeledim Blair'e, Marissa'nın beni tutmasına karşı koymaya çalışarak. "Bu... tek seferlik bir şey..." Son Savaş'ı beklemek, onlardan öldürebildiğim kadarını öldürmek istiyordum.

-Bu gece ölmediğimi varsayarsak.

"*Ya bu Son Savaş ise?*" diye sordu Yanric.

Ariyon ileri atıldı ve Nightling'leri büyüyle sağa sola savurdu.

Marissa kollarımı iki yanıma çekmem için beni zorlarken, "O zaman hepimiz... d-d-d-öleceğiz çünkü Marissa kontrollü," dedim.

"Marissa kendini benden koruyor! Ona zarar veremem!" Ariyon yanımda çığlık attı. Usta

Şövalye elli fit uzunluğunda bir ateş akımı fırlattı, bu da bana biraz zaman kazandırdı.

Düşün. Matilda bana ne öğretti? Bu benim Marissa'yı püskürtme ve kimse ciddi şekilde yaralanmadan önce arkadaşlarıma yardım etme anımdı.

Tüm kaslarımı gevşettim, gevşedim ve zihnime baskı yapan gücün serbestçe erişebildiğini düşünmesine izin verdim. Sonra gücümle ona, Marissa'ya uzandım. İçimde şaşkınlıkla kullandığını hissettim ve sonra Matilda'nın bana öğrettiği gibi zihinsel kalkanlarımı çekerek onu dışarı attım.

Bir çığlık atarak Marissa'nın zihnimden uzaklaştığını hissettim ve bir saniye bile kaybetmeden büyümü açıp beni neredeyse taşacak kadar doldurmasına izin verdim. Bir savaş çığlığıyla, Ölümsüz Ateş'i iki düzineden fazla Nightling'in göğsünü anında delen hedefli mor oklar şeklinde serbest bıraktım. Durdukları yerde dizlerinin üzerine çöktüler, acı içinde tıslıyor ve çığlık atıyorlardı. Bu bir zaferdi ama hâlâ bizden çok daha fazlası vardı ve şimdi toplu halde üzerimize geliyorlardı.

Pax elinde bir kano yanımda belirdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam çıldırmıştı. Onunla ne yapacaktı?

"Çocuklar, geçitten kaçmaya hazır olun!" Clarke Usta hepimize bağırdı.

Usta Şövalye ona başını salladı.

Ağaçların kırılma sesi dikkatimi ormanın hemen dışında duran Nightling sırasına çekti ve Usta Clarke'ın gücünü ağaçları köklerinden kırmak ve aşağıdaki Nightling'leri ezmek için kullanırken, Usta Şövalye'nin kütükleri ateşe vermesini hayretle .

Tam bir kaos vardı ve Nightlingler yuvası bozulan arılar gibi dağıldılar. Kargaşada Marissa'yı gözden kaybettim. Şimdi kaçma zamanımız gelmişti.

Ariyon beni geriye doğru çekti ve Eden'in hâlâ geçidi açık tuttuğunu görünce rahatlayarak döndüm. Saçları terden sırlıslıkla olmuş, yanakları kızarmıştı ama ağzı kararlı bir çizgide, dimdik duruyordu. Blair Gölge Bıçağı çantasıyla koştu, sonra Üstat Hart, Garrison ve arkadaşları. Ariyon, Ayden ve ben Hayes'in yanındaydık.

Diğer tarafa adım attığımızda, Usta Clarke ve Usta Şövalye'nin ve son olarak Pax'in hızla geçtiğini görmek için döndüm. Hâlâ küreğini tutarak geçidin altına eğildi. Yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı ama arkasında görmediği şey dehşet içinde çığlık atmama neden oldu.

Marissa'nın tanıdık yılanı kumsaldan fırladı ve havada süzülerek Pax'in boynunu ısırdı ve Ariyon'un babasını öldüren zehrini aynısını bıraktı. Erkek arkadaşım olay anında bana doğru sarktı, şoktan sesi çıkmıyor gibiydi.

"Hayır!" Dışarı çıkmayı başardım, ileri atıldım.

Eden, Pax'in ardından geçitten atladı, açıklık arkasından kapanırken yüzü dehşetle kaplandı. Marissa'nın tanıdığı gitmişti.

Pax dizlerinin üzerine çöktü, boynunu tutuyordu, yüz hatlarını bozan bir şok ifadesi vardı. Bu olamazdı, hayır, hayır, hayır.

Ariyon, Pax'ın önünde dizlerinin üzerine çökerek arkadaşını kollarının arasına aldı.

"Onu iyileştirebiliriz!" Elimdeki çark çoktan dönmeye başlamıştı. "Birlikte yapabileceğimize eminim," dedim Ariyon'a.

Bana başını salladı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Öğrenciler, öğretmenler ve muhafızların etrafımıza dağıldığı Yıldızlı Şehir kapılarının önündeki toprakta diz çöktük.

"Hayır. Bırak beni," diye fısıldadı Pax, küçük bir gülümsemeyle gökyüzüne bakarak. Ariyon arkadaşını kucağına çekti ve yüzündeki öfkeyle ona baktı.

"Asla olmaz. Eğer bir şans varsa..."

Pax önce bana, sonra da Ariyon'a baktı. "Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum. Bırak beni gideyim." Sesi zayıftı ama gülümsedi. "Biletimi kazandım... Sonsuzluk Âlemi'ne. Bırak onu kullanayım."

Ariyon bakışlarını buldu, gözleri onun izni olmadan Pax'i iyileştirmem için bana yalvarıyordu ve kesinlikle yapardım, çünkü bana neye mal olacağı umurumda değildi, özellikle de yaşayacak fazla hayatım kalmadığı için. Ariyon'un elindeki çarkın döndüğünü görebiliyordum ve elinden gelen her şeyi denediğini biliyordum ama işe yarıyor gibi görünmüyordu. Pax'ın yanakları griydi ve gözleri uzaklara bakıyordu. Son nefesini verip Ariyon'un kollarında gevşediğinde Pax'in göğsüne dokunmak için elimi uzattım. Yanağından beyaz köpükler akıyordu ve içimi kaplayan hıçkırığa engel olamadım.

"Hayır!" Ariyon , Pax'ı boş yere salladı.

Pax'in başı yana düştü ve Ariyon bir eliyle parmak eklemleri kanayana kadar yere vurdu, diğer eliyle de Pax'i göğsüne bastırdı.

"gidin! Grim'le savaş!" Ariyon'a ısrar ettim.

Ariyon bana baktı, çelik grisi gözlerinde akmayan yaşlar yüzüyordu. "Yapamam. Ben sadece yarı Maven'im." Üzerinde hiçbir işaret olmayan çıplak eline baktı.

Bu benim hatamdı. Ariyon benim yüzümden onu kurtaramadı.

Başımı salladım. "Hepsini geri vereceğim ve sen de onun peşinden gidebilirsin." Ariyon'a dokunmak ve ona tüm Maven gücünü vermek için hareket ettim ama o beni durdurdu.

"Bir daha karanlıkta kalma riskini almayacağım Fallon. Asla." Pax'i yere bıraktı, omuzları yenilgiyle çökmüştü. Sonra uzandı, yüzümün iki yanını kavradı ve alnını yüzüme bastırdı. "Onu bir kardeş gibi sevdim." Sesi o kadar duygusaldı ki ne yapacağımı bilemez bir halde onu kollarıma çektim.

Suçluluk duygusu içimde savaşıyordu. Şimdi ona gücünü verebilir ve onu kurtarana kadar karanlıkla savaşılabildim, yapabileceğini varsayarak. Ama bu ölüme *yaklaşmak* değil, ölmektir. Ve bundan geri dönebileceğinden emin değildim.

"Hepimiz kapılardan içeri girelim!" Üstat Clarke bağırdı.

Üstat Hart kekeleyerek, "Evet, içeri girin," dedi ve beynimde bir şeyler klikledi. Ariyon'u serbest bıraktım ve Ayden'i orada bulmak için yukarı baktım.

"Ona iyi bak," dedim Ayden'e, üzüntüyle Ariyon'un yanından uzaklaşırken çünkü elimizde daha büyük bir sorun vardı. Dudaklarımın kenarlarında kaşlarımı çatarak Efendi Clarke'ın yanına gittim.

Bu doğru olamazdı... ama içinde bulunduğum düşünce treni o kadar şok ediciydi ki, bunu kendime saklayamazdım.

Ani bir hareket yapmadan Clarke Usta'nın yanına yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Efendi Hart hep kekeme miydi?"

Üstat Clarke kaşlarını çattı ve bana böyle şeylerden bahsetkabalık olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış attı.

"Bana *hemen* cevap ver. Acil bir durum var." Bastırdım.

Efendi Clarke başıyla onayladı. "Marissa'dan beri ara sıra...." Sözüünü yarıda kesti.

"Bu gece Marissa'nın zihinsel kontrolüyle savaşıırken, Blair'e kelimelerimi söyleyemedim. Kekeledim."

Üstat Clarke'ın bakışları şifa öğretmenine kaydı. "Sence casus o mu?" Başımı salladım. "Öyle olmak istediğini sanmıyorum ama... evet."

İçeriden biri Nightling alarımını kapatmış. Bunu Efendi Hart yapmış olabilir.

Üstat Clarke, Üstat Knight'ın bakışlarını karşıdan gördü ve öğrenciler Yıldızlı Şehir'e girerken gözlerini araladı.

Kafası karışmış gibi ona, sonra da bir tehdidi değerlendirmiş gibi ormana baktı.

"Üstat Hart, sizinle biraz konuşabilir miyiz acaba?" Üstat Clarke onu ormanın kenarına, öğrencilerden uzağa çağırdı.

Kraliyet Muhafızları şehrin kapılarından süzülüp öğrencileri içeri almaya başladığında Usta Şövalye bunu fark etmiş gibi görünüyordu ve elinde bir ateş topu belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu, yaklaşmakta olan orduya göz atarak.

"Marissa Bane'in kontrolü altında mıydın?" Üstat Clarke hiç düşünmeden sordu ve Üstat Hart olduğu yerde dondu kaldı. Onu orada tutanın Clarke'ın büyüsü olduğundan oldukça emindim.

Usta Şövalye şaşırmış görünüyordu ama cevap verene kadar ateşi elinde tuttu.

"Ne? N-n-n-n-o-yesssss." Efendi Hart'ın konuşmak için çırpınısını ve sonunda itiraf edişini izlemek çok acı vericiydi. Kısa bir süre için bile olsa Marissa'nın kontrolü altında kaldıktan sonra, kalbim onun için kanadı.

O zaman açıkça ağıladı ve Efendi Clarke başını sallayarak Kraliyet Muhafızlarını çağırdı.

"Onu . Ama ona zarar vermeyin," dedi gardiyana.

Orada öylece şok içinde durdum. Bunca zamandır, Marissa'nın her şeyi nasıl bildiğini merak ediyordum.

-Şehre ne zaman geldiğim, okula ne zaman başladığım, ilk saldırdığı ikizlerin partisinde ve okul dansında nasıl olduğum gibi. Tüm bu süre boyunca, Usta Hart ona söylemek için kontrol ediliyordu ve biz asla bilmiyorduk. Muhtemelen bana birçok kez söylemeye çalıştı, bu yüzden kekemeliği benim yanımda daha kötüydü.

Ariyon'un arkamdan bağırdığını duyduğumda bunu düşünecek zamanım bile olmamıştı. "Tekrar aç!" diye bağırdı.

Döndüğümde Ariyon'un Eden'a baktığını gördüm, Pax'in cesedi ayaklarının dibindeydi. Eden başını yavaşça salladı.

"Marissa'yı öldüreceğim. Aç şunu, E!" Ariyon bağırdı ama sesinde öfke yoktu; acı ve çaresizlik doluydu.

Ayden kardeşinin sırtına dokunmak için hamle yaptı ve Ariyon onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"O *kaltağın* ölmesi gerek. Ben. Dedim ki. Aç. Aç şunu," diye homurdandı Ariyon bu kez ve ben araya girdim. "Onu öldüreceksin," dedim ve donup kaldı, yüzünü bana döndü.

"Ne?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Blair'in annesi Marissa'nın başka birinin elinde öldüğünü gördüğünü söyledi. Sanırım o kişi sensin."

Kaşlarını çattı, biraz rahatladı. "Bunu bana neden söylemedin? Başka ne gördü?" Omuz silktim. "Sanırım doğru olmasını istemedim. Bunu yapan ben olmak istedim."

Başını salladı, sonra tekrar Pax'in cansız bedenine baktı ve başını salladı. "Bununla savaştı; bir Nightling olma dürtüsüyle savaştı ve bakın bu onu nereye getirdi."

Gülümsedim. "Bu ona cennette, annen ve babanla ve bir gün seninle sonsuzluk kazandırdı."

Ariyon'un yüzü gevşedi. "Ama sen değil..."

Kraliçe Solana'nın sesi arkamızda buna ne diyeceğimi bilemediğimden boğazımı temizledim. "Herkes hemen kapıların içine girsin! Şehri tecrit altına alıyorum."

Kraliçe Solana, Ariyon ve Ayden'in yanına giderek ellerini sıktı ve ardından bakışları Pax'ın üzerine düştü.

"Bana sihirsiz olmasına rağmen savaşmaya çalıştığı söylendi. Bir kahramanın cenazesine sahip olacak," diye açıkladı.

Ariyon ona teşekkür etti ve sonra Eden'e baktı. "Kendi başına sürekli bir portal yarattığın doğru mu?"

Saçları hâlâ terden kayganlaşmış olan Eden başını salladı.

Solana ona gülümsedi. "Mezun olduktan sonra Kraliyet Muhafızlarıma katılmanı istiyorum. Sana en güvendiğim iç ekibimde bir yer ayracağım. Tabii eğer istersen."

Eden'in ağzı açık kaldı. "İstiyorum"

Arkadaşım için gülümsedim, henüz mezun bile olmamışken hayalindeki işi bulduğu için heyecanlıydım.

Sonra Kraliçe Solana bana doğru ilerledi. "İyi misin?" Başımı salladım.

"Gölge Kılıcı sende mi?" diye sordu, sesi alçaktı. "Evet.

Blair'de," dedim ona.

"İyi işti." Omzumu sıktı ve sonra muhafızlarına emirler uzaklaştı.

İki adam geldi ve Pax'ı götürmeden önce cesedinin üzerine bir battaniye örttü.

Ariyon az önce Pax'ın yattığı boş yere baktı ve başını salladı. Yas tutuyordu ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ayden sol elini ben de sağ elini tuttum ve onu ileriye, Yıldızlı Şehir'in altın kapılarına doğru sürükledik.

Kelepçeyi taktığım koluma keskin bir acı saplandı ve irkildim ama ses çıkarmamaya dikkat ettim. İhtiyacım olan son şey Ariyon'un benim için endişelenmesiydi. Ama omzumun üzerinden baktım, Marissa'nın bir sonraki saldırısının ne zaman olacağını ve kaç günlük ömrüm kaldığını merak ediyordum.

OceanofPDF.com

SIXTEEN

Meadowbrook Dağları'ndaki saldırının üzerinden dört gün geçmişti ve tüm şehir mümkün olan en yüksek alarmla geçmişti. Güçlendirilmiş sığınağı olan herkes geceleri sığınakta uyuyor, olmayanlar ise Bane Malikânesi ve şimdi de Yıldızlı Şehir Kalesi gibi halka açık sığınaklara gidiyordu. Oturma odamızda karyolalarda uyuyan, bodrum katına dağılmış ve hatta dışarıda kamp yapan insanlar vardı. Kaç kişiye ev sahipliği yaptığımızın sayısını unutmuştum. Hepimiz şatafatlı bir cenaze töreni için doğru zaman olmadığı konusunda hemfikirdik, bu yüzden Pax sessizce Kraliçe'nin Kraliyet Muhafızları mezarlığında toprağa verildi ve Ariyon'a Son Savaş'tan sonra onun için abartılı bir anma töreni düzenleyeceğine söz verdi. Bu her olabilir. Bunu biliyorduk. Marissa'nın Yaz Gündönümü'nde saldırma planına sadık kalacağını hiçbir garantisi yoktu. Üstat Hart bir sonraki kadar kraliçenin kalesinin bodrumunda hapsedilmişti. Okullar tatil edilmişti ve hayat oldukça bunaltıcı bir hal almıştı.

Ariyon ve Ayden benim odamın yanındaki odada Hayes'le yatıyorlardı ve Eden odamı paylaşıyordum. Blair annesiyle birlikte konukevinin altındaki sığınaklarında saklanmaya başlamıştı. Sabahın erken saatleriydi ve Eden yerdeki yatağında uzandığı yerden Gölge Bıçak kutusunu okşuyordu. Parmağını panik içinde bir taşla çizdiğim harflerin gezdiriyordu.

"Bu yeni yapıldı, biliyor musun?" Eden söyledi ve ben zorlukla yutkunarak yatağımda doğruldum.

"Gerçekten mi?" Aptalı oynadım.

Başıyla onayladı. "Ahşabın üstü eski ve kirliydi ama çizikler alttaki taze, temiz ahşabı ortaya çıkardı."

Kalbim bir çentik daha attı. "Hmm," dedim ve ayağa kalkarak yatağımın başucundaki masayı karıştırmaya başladım. Eden çok zekiymiş ve onu yoldan çıkarmak çok zordu. "Emmeric'in bana lanetimi beş dakikalığına askıya alan özel bir iksir verdiğini söylemiş miydin?" Konuşmayı başka bir yöne çekmek için söyledim.

"Güzel. Kendini hepimiz için feda etmeden hemen önce mi kullanacaksın?" Eden soğukkanlılıkla cevap verdi.

Döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Başını salladı, yüzü asıktı. "Hiçbirimize söylemeyecek miydin? Ben bile mi?"

"Yan sana söyledi mi?" Yatağıma gömülerek sordum.

Yüzü düştü, sanki bu andan önce yüzde yüz emin değilmiş ve ben de bunu doğrulamışım gibi.

"Fallon, yapamazsın. Buna değmez." yatağa yığıldı.

Gözlerimden yaşlar süzülerek yanına oturdum ve eldivenli eline uzandım. "Öyle ve sen de bunu biliyorsun. Pax'e ve Marissa'nın öldürdüğü diğer herkese bak. Buna son verebilirim. Her şeye son verebilirim."

Eden gözlerini kapattı, elimi sıkıca kavrarken sessiz bir gözyaşı çilli yanağından aşağıya doğru yol aldı.

"Nasıl ?" Ona sordum.

"Dün gece, kapağın içinde oymanın ahşabı dışarı ittiği parçalar buldum. *Hayatınla ayrıl* kelimelerini seçebilecek kadar, ama umarım yanıltıcıdır." Gözleri hâlâ kapalıydı ve sanki bırakmak gibi elimi sıkıca tutuyordu. "Başka kim biliyor?"

İçimi çektim. "Yanric, Blair, Kraliçe Solana, Emmeric."

Bana şaşkınlıkla bakarken gözlerindeki acı korkunçtu. "Emmeric? Blair?"

"Uzun hikâye," dedim ona, herkesin sırrını vermek istemediğimden. "Önemli olan tek şey bunun gerçekleşecek olması ve benim için sorun olmaması."

İçinden bir hıçkırık koptu ve onu durdurmak için boğazını tuttu. "Benim için sorun değil ve bu o kadar aptalca ki şu anda sana sarılamam."

boğazımı sıkı ama kendimi tutmam gerekiyordu yoksa ağlamam asla durmayacaktı.

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Ariyon'a söyleyecek misin? Babana?" Başımı salladım. "Ne yararı olacak ki?"

Göğsü kabardı, gözleri yaşlarla doldu. "Fallon, onlar senin ne yapacağını bilmeyi hak ediyorlar..."

"Öl," diye onun yerine ben bitirdim.

Ayağa kalktı, yanaklarını sildi. "Hayır! Bunu düzeltebiliriz, başka bir yol bulabiliriz."

Yanric duvardan siyah bir duman olarak pufladı, sonra katlaşıp göğsüne doğru uçtu ve ona sıkıca sarıldı.

Tüylerine boğuk hıçkırıkları beni o anda kırdı ve bunu kaldıramadığım için babama ya da başka birine de söylemediğimi fark ettim. Onların kalplerini kırmayı kaldıramadım.

"Eden, lütfen." Ayağa kalktım. "İşte bu yüzden bilmeni istemedim. Bundan kaçış . Ariyon'u kurtarmak için ikinci hayatımdan vazgeçtim, bu yüzden bu olduğunda, sonumuz gelmiş demektir. Tek yapabileceğimiz kalan zamanımızın tadını çıkarmak. Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma," diye yalvardım ona.

Burnunu çekti, başını Yanric'in tüylerinden çekti ve başını salladı.

"Ve Ariyon Pax'ı daha yeni kaybetti, bu yüzden ona söyleyemeyiz. Bu onu kırar. Bunun bir anlamı yok. Onunla, babamla ve herkesle son günlerimin normal geçmesini istiyorum."

Eden bunun üzerine acı çekmiş görünüyordu.

"Eden, bu benim hayatım. Seçebilmeliyim-"

"Tamam," diye tersledi ve umutsuzca Yanric'e baktı. "O...?" Başımı salladım.

Bunun üzerine homurdandı ve Yanric uçarak yatağımın direğine kondu.

"Kütüphanenizdeki bazı kitaplara göz atacağım," dedi ve aniden çıktı.

Beni nasıl hayatta tutacağına dair bilgi arayacağını ve hiçbir şey bulamayacağını biliyordum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Kendimi boşlukta hissederek yatağıma geri oturdum. Kimsenin öğrenmesini istememiştim ve biri öğrendiğinde de tam beklediğim gibi olmuştu; tam bir felaket ve şimdi Eden depresyondaydı ve gözlerimin içine bakamıyordu.

Yanric, '*Her yoluna girecek,*' dedi ama bu söz moralimi düzeltmeye yetmedi.

Kapı çalındı ve ben ayağa kalktım, boşluğu geçip kapıyı açtım. Karşımda Ariyon'u ya da babamı görmeyi bekliyordum, yüz hatlarını gizlemek için pelerinini başına kadar çekmiş bir Kraliyet Muhafızı değil.

Alçak bir sesle konuştu. "Kraliçe Solana sizinle özel olarak görüşmek istiyor. Benimle gelebilir misiniz?"

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. "Sadece ben mi?" Ariyon ve Ayden'in uyuduğu, benimkinin yanındaki kapalı kapıya baktım.

"Sadece sen," diye onayladı.

Onu koridora kadar takip ettim.

"*Şüpheli biri, ondan hoşlanmıyorum. Yukarıdan sana göz kulak olacağım. Bana ihtiyacın olursa haber ver,*" dedi Yanric ve ben de sırtıttım.

Siyah bir dumana dönüştü ve ben de muhafızın peşinden Yıldızlı Şehir vatandaşlarının uzun bir sıra halinde mutfaklarda kahvaltının başlamasını beklediği fuayeye gittim. Herkesi nasıl doyuracağımızı düşünmek çılgınlıktı. Sonunda belirli gruplara belirli yemek saatleri vermeye karar verdik. Bunlar erken kalkanlardı, bu yüzden ilk gruptaydılar. Bir saat sonra ikinci grup ve son olarak da üçüncü grup geliyordu. Küfrüme duydukları saygıdan dolayı yanlarından geçerken bana yol verdiler, ben de onlara küçük bir gülümseme ile karşılık verdim.

Sonunda dışarı çıktığımızda, Ranger'a bindim ve tek Kraliyet Muhafızı'nı Bane Malikanesi'ni çevreleyen koruma balonunun dışına ve kraliçenin şatosunu çevreleyen koruma balonunun içine, tanıdık bir yere kadar takip ettim. Burası kalenin altından Savaş Odası'na giden tüneldi.

"Her şey mi? Yeraltı koridoruna adım attığımda Yanric sordu.

'Şüpheli adam beni henüz öldürmedi,' diye onayladım.

Yeraltı tünellerinin labirentinde birkaç dakika geçirdikten sonra Savaş Odası'nın kapısına ulaştık.

"İşiniz bittiğinde size eve kadar eşlik etmek için burada bekleyeceğim," dedi muhafız.

Başımı salladım, kapıyı açtım ve içeri girdim. Kraliçe'nin tüm konseyini görmeyi bekliyordum, bu yüzden Kraliçe'yi masasında tek başına otururken bulduğumda şaşırdım.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Merhaba, Fallon."

Sertçe yutkundum, yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. "Hey..." Masaya yaklaştım ve bana karşısına oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

Normalde ustalıklı şekillendirilmiş, parlak, sarı saçları omzunun üzerinden dağınık bir şekilde örülmüştü. Makyaj yapmamıştı ve üzerinde hâlâ uyku bornozu varmış gibi görünüyordu.

"Oluyor?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Dün gece uyuyamadım, bu yüzden kristal kabuğu dinleyen muhafızı görevden aldım ve bir süre kendim dinledim. İlk başta sadece yaklaşan bazı kavgalar ve gereksiz şeyler hakkında konuşuyorlardı, ama sonra Marissa'nın odaya girdiğini duydum."

Sertçe yutkundum. "Ne dedi o?"

Solana durakladı ve bakışlarımı karşıladı. "Fallon, tüm diyarın dört bir yanından binlerce Nightling topladı. Yarın şafak vakti, gün ağarmadan hemen önce saldıracaklar."

Sandalyeme geriye doğru düştüm, yüksek arkalı koltuk ani ağırlığımla inledi. "Binlerce mi?"

"On bin gibi," diye düzeltti Solana. "On

bin mi?"

"Çevre illere yardım çağrısında bulunsam bile, bunun yarısını ancak bu gece toplayabilirim."

Zihnim döndü. Yıldızlı Şehir'e karşı on bin Nightling. "Nerede

buluşuyorlar?" diye sordum.

"Sana verdiği haritada onunla karşılaştığın yer. Fallon, Yıldızlı Şehir'deki her bir vatandaşı tamamen ortadan kaldırmayı ve burayı kendi şehri olarak ele geçirmeyi planlıyor. Nightlinglerin Kraliçesi olmak, onlara ebedi bedenler vermek ve yepyeni bir nesil başlatmak istiyor."

Bunun kraliçe tarafından teyit edilmesi midemi bulandırdı, boğazımda safra birikti. Bahsettiği şey soykırımdı.

Solana masanın üzerinden uzandı ve eldivenli ellerimi kendi ellerinin içine çekti. "Belki senin yaşındaki genç bir kadından bunu istemek çok fazla, ama bunu yapmazsam halkıma iyi bir lider olamayacağımı hissediyorum."

"Bana sorun," dedim ona. Solana'ya hem bir insan hem de bir lider olarak saygı duymaya başlamıştım.

Her zaman halkını gözetirdi.

Başını salladı. "Sen ve ben bu gece ayrılabiliriz, Marissa'ya gidebiliriz ve sen de Gölge Kılıcı'nı kullanarak onlar daha buraya gelmeden hepsini haklayabilirsin. Gerekmiyorsa neden adamlarımdan birini ya da Işık korusun, öğrencilerimden birini kaybedeyim ki?"

Onun önerisiyle göğsüm bir hafılikle doldu, bir bilgiyle. Bu fikirle ilgili ruhumda bir huzur ve doğruluk vardı. Öleceğimi zaten biliyorsam, neden başkasını riske atayım? Gölge Bıçak bendeydi ve bu işi kendim bitirebilirdim.

Başımı salladım. "Evet. Ve yalnız gideceğim. Seni kaybetmenin de bir anlamı yok," dedim.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve önce ellerimi sıktı. "Lorraine bu sabah beni görmeye geldi. Başka bir imgelem görmüş. Çok kısa bir tane. Marissa'yı öldürenin ben olduğumu söyledi."

Yüzüm düştü. Ariyon değil mi? "Nerede olduğunu söyledi mi?"

Solana başını salladı. "Sadece seninle birlikte olduğumu. Olması gerektiği gibi, Fallon."

İçimi çektim. "Sonunda, diyarı kurtaran sen ve ben olacağız. Kimin aklına gelirdi ki?" Solana kuru bir şekilde kıkırdadı. "Önümüzdeki yirmi yılı atlatmak için bu mizah anlayışına ihtiyacım olacak-

dört saat."

Kaderine boyun eğmiş birine benziyordu. O da ölecek miydi?

Belki Lorraine ona kendi kaderini de anlatmıştır.

"Sizi korumak için bir muhafız birliği getirebileceğinizi biliyorsunuz."

Bir elini kaldırdı. "Bu onların hayatına değmez. Eğer bu Gölge Kılıcı'nın Nightling'leri yenebileceğinden eminsek, ki Lorraine bana bunu garanti etti, o zaman tek yapmamız gereken seni onu kullanabilecek kadar yaklaştırmak. Bunu yapabilirim. Bana boşuna Kraliçe demiyorlar." Göz kırptı.

O güçlüydü, bunu biliyordum, ama ikimiz için de intihar görevi olurdu.

Gölge Kılıcı olsun ya da olmasın, on bin Nightling'e karşı.

"Eğer Marissa'nın öldürülmesi gerekiyorsa, bu Gölge Kılıcı'nın onun üzerinde işe yaramayacağı anlamına gelir," dedim.

Bu da Marissa'nın benim kanım sayesinde artık bir Nightling olmadığı anlamına geliyordu. "Bu görevi başarabilmen için seni koruyacağım,"

dedi Solana bana. "Benim seni korumam gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Bu sefer değil." Yüzü ciddiydi.

"Vay canına. Bu gece. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum," dedim ona, hayatımın neredeyse sona erdiğinin farkına varmak beni çok etkilemişti.

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü, ama onu çabucak uzaklaştırdı. "Ben de öyle." Boğazını temizleyerek daha dik oturdu ve saçlarını düzeltti. "Peki, git sevdiklerinin yanında ol. Gece yarısı Bane Malikânesi'nin kapısında buluşuruz."

"Tamam." Sesim boş çıkıyordu. Bu gecenin öldüğüm gece olduğunu kabullenmekte zorlanıyordum. Şimdi o an gelmişti ve ben . Babamla yeterince gülmemiş ya da Ariyon'dan yeterince öpücük almamıştım. Eden ve ben erkekler hakkında konuşarak ve kitap okuyarak yeterince saat geçirmemiştik.

"Gölge Kılıcı'nı kullanabilmek için Ariyon'dan tüm gücünü tamamen geri alman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Solana bana söyledi ve midem bulandı.

Bunu unutmuştum ama evet, biliyordum.

Küçük bir an için bile olsa tekrar karanlığa gömülme riski beni dehşete düşürdü. Başımı salladım.

Kraliçe Solana sanki endişemi sezmiş ve beni doğru seçimi yapmaya teşvik ediyormuş gibi, "Tarihe bütün bir şehrin kurtarıcısı olarak geçeceksin," dedi.

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum ama bu işimi kolaylaştırdığı anlamına gelmiyordu.

SEVENTEEN

O gece, sevdiklerime onları ele vermeden düzgün bir şekilde veda edebilmek için bir hikaye uydurdum. Emmeric'in haberci aracılığıyla laneti geciktiren özel bir iksir gönderdiğini ama önümüzdeki on iki saat içinde kullanılmazsa iksirin etkisinin geçeceğini söyledim. Eden hikayemi doğruladı ve buna "kucaklaşma partisi" adını verdi. Ziyaret etmeleri için özel izin verilen Hipsie ve Sorrel de dahil olmak üzere sevdiğim herkes davetliydi. Avis ve Efendi Clarke da davetliydi. Sarılma partisini Ayden ve Ariyon'un evinde yapmaya karar verdik, böylece hem samimi olacak hem de sokağa çıkma yasağına kadar Bane Malikânesi'ndeki evimize dönebilecektik.

Herkes geldiğinde Ayden sipariş ettiği yiyecekleri ortaya koydu ve hepimiz yemeğe başladık. "Ealdor Fae'sinin size gönderdiği çok hoş bir hediyeydi," dedi Avis yemeğini yerken. tabağında yabancı yeşillikler, sebzeli pılav ve tatlı püre var.

Başımı salladım. "Çok düşüncelisin."

Eden masanın karşısında bakışlarımı yakaladı ve gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordum. Muhtemelen onu neden şimdi kullandığımı merak ediyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Acaba daha fazlasını yapabilir mi? Belki yıllık bir iksir?" dedi babam parlak bir sesle.

"Yıllık kucaklaşma partisi! Evet," dedi Ayden.

Zorla gülümsedim. "Evet, sorabilirim."

Ariyon dikkatle beni izliyordu. Bütün gece sessiz kalmış, "enerjimin" farklı olduğunu söylemişti. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. İçgüdüleri haklıydı ve ona yalan söyleyip öyle olmadıklarını söylemek istemedim, bu yüzden sadece yorgun olduğumu ve bazı şeylerle uğraştığımı söyledim, ki hepsi doğrudu.

"Yıllık kucaklaşma partisi benim tarzım bir eğlence gibi görünüyor." Avis bardağını Ayden'a uzattı, o da bardağını Ayden'ın bardağına vurdu.

O zaman içtenlikle gülümsedim. Sevdiğim ve değer verdiğim tüm insanları bir odada mutlu bir şekilde aynı yemeği paylaşırken görmek içimi ısıttı ve rahatlattı.

"Sizler en iyisisiniz," dedim. "Lanetle büyümek... gerçekten çok zordu." Babamın bakışlarıyla karşılaştım ve o da başıyla onayladı. Sonra bana gülümseyen Hipsie ve Sorrel'e baktım. "Ama destekleyici arkadaşlara sahip olmak, lanetimi tetiklememek için ellerinden geleni yapan ya da aktive olduğunda bana yardım eden ve bu konuda kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmayan düşünceli arkadaşlar... Bu benim için dünyalara bedel."

Eden bir hıçkırığı bastırdı ve Ariyon başını ona doğru çevirdi. "Özür

dilerim. Bu konuda duygusallaşıyorum." Eden elini kaldırdı. O

biliyordu. Veda ettiğimi biliyordu.

Ariyon, sezgilerinin ona söylediğinden emin olduğum şeyi, yani bunun bir "kucaklaşma partisi"nden daha fazlası olduğunu doğrulayabilecek bir şey var mı diye yüzümü tarar gibi bana baktı.

Ayden açgözlülükle ellerini birbirine sürttü. "İlk kucaklaşmayı ben istiyorum!"

Babam güldü ama sonra başını salladı. "Eğer yer seçiyorsak, en son ben gitmek isterim."

Herkes tabaklarını bırakıp girmeye başladı. Ariyon Eden'in yanına gittiğinde Eden onu yolundan itti. "Olmaz öyle şey. Ona istediğin zaman sarılabilirsin."

Ariyon gülümsedi. "Yeterince makul," diye yanıtladı ve kanepeye oturdu.

Bunu şimdi yapıyorduk...

Cebimden küçük, altın kapaklı şişeyi çıkardım, kapağını oynatarak kapattım ve içindeki parıldayan mor sıvıya .

Teşekkürler, Emmeric.

Ağzımı açtım ve dut aromasına hoş bir şekilde şaşıracak şişenin tamamını içine boşalttım.

Tenimde bir karıncalanma belirdi, ve sırtımda yayıldı ve kollarımda ve bacaklarımda küçük baloncuklar yuvarlanıyormuş gibi hissettiğimde güldüm.

Eden beş dakikalık kum saatini ters çevirdi ve bana başını salladı.

"Sanırım işe yarıyor," dedim ve Ayden'e yaklaştım.

Kaşlarını çattı ve tek parmağıyla uzandı. "Test mi?"

Başımı salladım. Koluma hızla dokunurken yüzünü buruşturdu ve bir gözünü kapattı. Hiçbir şey olmadı.

Güldüm ve Ayden beni öne doğru çekerek kemik kıran bir sarılma gerçekleştirdi.

O bana sarılırken gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Ayden onunla tanıştığım andan itibaren bana iyi davranmıştı ve başka bir hayatta birbirimize aşık olabilirdik, bu yüzden şu anda bana acı çekmeden sarılması bu anı çok özel kılıyordu.

Ariyon kanepeden, "Tamam, bu kadar yeter," dedi ve hepimiz güldük.

Ayden geri çekildi, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu ve beni bir sonraki kişiye geçirdi.

Avis.

En sevgi dolu ve ısıltılı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Kollarını açtı ve ben de onu kucakladım. Kollarının beni sardığını hissetmek boğazımın duygularla düğümlenmesine neden oldu. Her zaman bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişim ve Marissa ile tanıştığımda, *sevgi dolu* bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Benim için mükemmel anne figürü Avis, Solana ve Mable'ın bir karışımıydı - ama daha çok Avis. O çok özverili, destekleyici ve sevgi doluydu. Kimse istemezken o bana bir şans vermişti. Bana sarılırken sırtımı okşadı ve ben kendimi... tamamlanmış hissettim.

"Ah, çocuğum, çok seviyorsun," diye kulağıma fısıldadı ve ben daha fazla gözyaşı döktüm.

Geri çekildiğinde yanaklarımı sildi ve ben de Hayes'e doğru ilerledim.

Beni küçük bir sarılma için kendine çekti, hiçbir şey söylemedi ama bu diğerlerinden daha az anlamlı değildi. Her türlü fiziksel şefkate o kadar açtım ki, hepsinin tadını çıkarıyordum.

"En iyi arkadaşımı Sonsuzluk Âlemine sürüklediğin için seni affediyorum," dedi ve beni serbest bıraktı. Sırıtıyordu.

Güldüm. "Oh, teşekkürler."

Sırada Efendi Clarke vardı ve alt dudağının titrediğini gördüğümde kalbim onun için sıkışmıştı. Beni bebekken kucağına almak istemiş miydi? Denemiş miydi? Acı içinde ağlamış mıydım? Onun benim biyolojik babam olduğunu ve onca yıl beni Marissa'nın pençelerinden korumak için Isariah kapılarında bırakan kişi olduğunu bilmek beni hâlâ şaşırtıyordu ve büyüten babama duyduğum saygıdan dolayı onu akıl hocası gibi bir konumda tutuyordum. Ama beni kollarına aldığı anda, ruhumun derinliklerinde bir şeyler iyileşti. Bir insanın bir bebeği bir sepetin içinde bir notla nasıl yalnız bırakabileceğini merak eden küçük parçam. Sadece istenmek isteyen o küçük, masum bebek. O parçam hayatım boyunca boştu ve şimdi sevgi ve bütünlükle doldu. Clarke yapması gerekeni, o anda yapabileceğinin en iyisini yaptı ve ben de bunu sorun etmedim. Güzel bir çocukluk geçirmiştim ve beni dünyadaki her şeyden daha çok seven bir babam vardı.

Ayrıldığımızda ikimiz de gülümsüyorduk ve sanki o da bu sarılmadaki doğruluğu hissetmiş, sanki onun da içinde bir şeyler iyileşmiş gibi başını salladı.

Hipsie tek eliyle beni yakaladı ve göğsüne doğru çekti. "Buraya gel, çocuğum."

Beni ileri geri sallarken güldüm. Artık özgürce ağlıyordum. Mutluluk gözyaşlarımı durdurmak imkânsızdı ve bunu neden denediğimden bile emin değildim. Hipsie bir düzine Kraliyet Muhafızının önünde beni savunmuştu ve bunu asla unutmayacaktım. Benim için bir elini feda etmişti.

"Seni seviyorum Hip," dedim ve o sadece başını salladı, yüzünden akan gözyaşları yüzünden konuşamıyordu.

Sırada Sorrel vardı. Sarıldık, birbirimize bakmak için geri çekildik ve tekrar sarıldık. En eski dostumla konuşmaya gerek yoktu. İlişkimiz kelimelerin ötesine geçmişti.

Oda boşalmıştı, herkes kucaklaşmasını yaptıktan sonra bizi yalnız bırakmak için dışarı çıkmıştı ve şimdi sadece Eden ve babam kalmıştı ve zamanlayıcıda sadece birkaç dakika vardı.

Sessiz gözyaşları Eden'in yanaklarından özgürce süzülüyordu. İkimiz de sıkıca sarıldık, o göğsüme yaslanıp ağlarken birbirimize sarıldık. Neden ağladığını biliyordum ve keşke acısını . Ama kaderle savaşırsanız ve ben sadece kaybımın acısının zamanla onlar için hafiflemesini umuyordum.

"Seni çok seviyorum Fallon. Bir kız kardeş gibi," dedi.
Başımı salladım, yanaklarıma daha fazla gözyaşı döküldü. "Ben de. Kardeşlerim," dedim.
"Sadece ailelerimizi evlendirip bunu resmileştirmemiz gerekiyor," dedi ve ikimiz de gülerek oradan uzaklaştık.
Uzanıp saçlarımı düzeltti, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve yanında sabırla bekleyen babama bakmadan önce omuzlarımı sıktı.
"Ben diğerleriyle birlikte dışarıda olacağım," dedi ve odadan çıktı.
"Hey, ufaklık." Babamın sesi çatallaştı. Bir saniye bile vakit kaybetmek istemedim. Kendimi onun göğsüne yasladım ve kolları beni sardı, çenesini başımın üstüne koyarken beni sıkıca kendine çekti. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi bilmiyorsun," diyebildi.
"Evet istiyorum," diye mırıldandım birbirimize sarılırken. Çünkü istediğim kadar uzun sürmüştü.
Bu kollar benim güvenli alanımdı. O benim koruyucumdu, kimse sevmezken beni seven adamdı.
"Sana her gün böyle sarılabilmek için her şeyimi verirdim ama sanırım yılda bir kezle yetinmek zorunda kalacağız," dedi.
Hiçbir şey söyleyemeden göğsüne doğru başımı salladım.
Babam iç çekti. "Zamanın doldu, evlat." Beni serbest bıraktı ve geri adım attım, lanetimin tekrar yerine geldiğini fiziksel olarak hatırlatan bir elektrik zaplaması tenimi kapladı.
Zamanım kalmadı.
Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

EIGHTEEN

Ahırda Ranger'ın eyerini çözerken Ariyon, "Tuhaf davranıyorsun," dedi. Kucaklaşma partimden birkaç dakika önce dönmüştük ve bana hoşlanmadığım bir yoğunlukla bakıyordu.

Başımı salladım. "Biliyorum. Özür dilerim," dedim eyeri duvara asarken ve eldivenli elimle Ranger'ın boynunu okşarken.

Kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Üzülme. Sadece bana neler olduğunu anlat. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Işık bana güç ver, diye dua ettim.

"Gerçekten açıklayamıyorum... kamptaki saldırı, Pax'in ölümü, Marissa ile yaklaşan Son Savaş. Çok fazla şey var." Yalan söylemedim, tam olarak doğruyu da söylemedim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve onun tarafından dokunulmak çok iyi hissettirdi. Daha fazlasını, bir ömür boyu Ariyon'un dokunuşlarını istiyordum ama babamın da çok yerinde söylediği gibi, zamanımız tükenmişti ve benimle ilgili son anısının olumsuz olmasını istemiyordum.

"Ariyon Madden, sen benim hayatımın aşkıydın," dediğimde yüzü kış gündönümündeki bir ağaç gibi aydınlandı.

"Fallon Bane, sen benim aşkımsın." Beni ilk kez öpüyormuş gibi öptü. Şefkatle, sonra açıklıkla, dillerimiz birbirini arıyor, bedenlerimiz birbirine çarparken yeterince yaklaşamıyordu.

Nefes nefese çekildi, dudaklarına baktı. "Seninle evlenirdim," diye nefes nefese kaldı. Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Daha yaşlı olsaydık, daha uzun yaşasaydım, beni kabul etseydin, karım olman için sana *yalvarırdım*." O zaman üzgün görünüyordu, sanki istediği ve asla elde edemeyeceği bir şey elinden alınmış gibiydi.

Gözlerim yaşlarla doldu, hayat bu anda çok acımasızdı. "Işıkla evlenirdim, Ariyon."

Tekrar gülümsedi ve bu onun tüm yüzünü değiştirdi. Çok genç ve kaygısız görünüyordu - olması gerektiği gibi. "Tam bir çift değil miyiz?" diye sordum. "Dokunulamayan lanetli bir kız ve kaderi genç yaşta ölmek olan bir Maven şifacısı."

Ariyon başını salladı ve beni ahırdan çıkarırken parmaklarını benimkilere geçirdi. "Bizim hakkımızda tarih kitapları yazacaklar, tabii ki ben daha yakışıklı olanım."

Kaburgalarına sert bir dirsek attım ve o da gülerek beni çekti. Beni her zaman içine çeker, güvende ve yanında tutardı. Buna bayılırdım.

Kolunu bana doladığında memnuniyetle iç çektim. Bu - tam da beni böyle hatırlamasını istiyordum.

MIDNIGHT CAME AND WENT. Ariyon ve Ayden üzerinde çalıştıkları yeni bir şarkı için geç saatlere kadar gitar ve vokal çalışmışlardı ve Eden da onları izlemek istiyordu. Yatmaya gideceğimi söyleyip esnedim ama kimse beni takip etmedi.

Gece bire kadar Eden yanıma sokuldu ve uyuyakaldı. Uyanmayacağından emin olmak için on beş dakika daha bekledim. Tüm bu süre boyunca kalbim hızla çarpıyordu, güçlerimin tamamını ve Gölge Kılıcı'nı kullanarak bu evden çıkıp kraliçeyle buluşmam gerektiğini biliyordum. Tabii beklemekten vazgeçmediğini varsayarsak.

'Kraliçeye haber verdim. Senin gelmeyeceğini düşünerek neredeyse gidiyordu,' dedi Yanric bana.

İçimde bir rahatlama hissettirdi. *"Teşekkür ."*

Eğer Nightlingler erken saldırır ve insanlar ölürse, kendimi asla affetmem.

Eden'in uyuyan halinin üzerinden gizlice geçerek Gölge Bıçak çantasını aldım ve kapıyı kilitleyip gürültü yapmamaya dikkat ederek odamdan çıktım.

Kalbim boğazımda, çocukların odasının kapısını açtım ve durup ses bekledim. Eğer uyanmışlarsa ve ne yaptığımı sorarlarsa bir şeyler gerekecekti. Ama beni karanlık ve sessizlik karşıladı. Rahatladım.

Parmak uçlarımda odaya girerek çantayı Ariyon'un yatağının yanına bıraktım ve yere çömeldim. Pencereden süzülen ay ışığı onun güzel yüzünü aydınlatıyordu. Ariyon'dan önce bir erkeğe asla güzel demezdim. Ama o öyleydi. Tüm doğru yerleri keskin, diğer yerleri yumuşaktı. Ona bunu yapacağımı, gecenin bir vakti ayrılıp bir daha geri dönmeyeceğimi bilmek kalbimi acıtırıyordu.

Uzanarak, açıkta kalan koluna nazikçe parmağımı koydum ve güçlerimizi değiştirmeye başladım, ona Maven iyileştirme yeteneğini tamamen geri verdim ve kara büyümü içime aldım. Bunca zamandır aklımı başımda tutan iyileştirici gücü bırakmak korkutucuydu, özellikle de soğuk karanlığın istenmeyen bir misafir gibi ruhuma sızdığını hissettiğimde. Ama bunu yapmak zorundaydım ve öldükten sonra bunun bir önemi kalmayacaktı.

Ariyon o anda yer değiştirdi ve ben de nefesimi tutup elimi bırakarak her ikisinin de üstlerinde herhangi bir işaret olmadığını gördüm. Tamamen lanetli kıza ve şifacıya geri dönmüştük.

"Seni seviyorum," diye o kadar yumuşak fısıldadım ki zar zor duyuldu.

Gücümü geri kazanmanın iyi yanı, bunu kolaylaştıracak hafif bir duygu uyuşukluğuyla birlikte gelmesiydi.

Çantayı kavrayarak ayağa kalktım ve odadan dışarı süzüldüm. Her yerde uyuyan insanlar vardı, yerde anneler ve uyuyan çocukların yattığı karyolalar ve battaniyeler vardı ve kendime tüm bunların Marissa'nın geleceği korkusuyla yaşadığımız için olduğunu ve buna bir son vermem gerektiğini hatırlattım. Bu gece.

Ranger'a binip ön kapıdan sıvıştığım anda saat neredeyse gece ikiye. Marissa ve Nightling'leri yakında yola çıkacaktı. Yanric yakınlardaki bir ağaçtan aşağı uçtu ve Ranger'ın üzerine kondu.

Kraliçe Solana, Bane Malikanesi'nin kapılarının dışında, ormanın hemen içinde saklanıyordu. Beni görünce yola çıktı.

"Bane, fikrini değiştirdiğini sanıyordum!" dedi beni azarlayarak ve annemin soyadını kullanarak onu bekletmemden memnun olmadığını belli etti.

Başımı salladım. "Herkes geç saate kadar uyanık kaldı ve ben de Ariyon'un haberi olmadan ondan gücümü geri almak zorunda kaldım."

Başını salladı. "Bıçak sende mi?" Çantayı kaldırdım.

Titrek bir nefes verdi. "Hızlı gitmemiz gerekecek ama yine de başarabileceğimizi ve bu süreçte yüzlerce hayat kurtarabileceğimizi düşünüyorum."

Başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi." Ranger'ı ön kapılara doğru çevirdim ama Solana başını salladı.

"İhtiyacımız olan son şey Kraliyet Muhafızlarımın beni giderken görmesi. Beni takip edin." Atının dizginlerini bizi Bane Malikânesi'nin yanından geçirip kalesinin arkasına götürecek bir yöne doğru çekti.

İlginç.

Bizi sık ağaçların arasından geçirdi ve şehrin arka duvarına kadar götürdü; burada şimdi gizli bir kapı olduğunu görebildiğim şeyin yanında tek bir adam duruyordu. Eski sarmaşıklar kapıyı ortaya çıkarmak için kenara itilmişti.

Yaklaştıkça adamı tanıdım; kraliçenin sevgilisiydi, Grim'den kurtardığım adam.

Büyük kapıyı, başımı eğersem Ranger ve benim geçebileceğimiz kadar açtı ve Solana bana baktı.

"Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordu, sesi duygu doluydu.

Ona veda edeceğini anlayarak başımı salladım. Muhtemelen sonsuza dek.

Onca insan arasında Kraliçe Solana ile yakınlık kurmayı hiç beklemezdim. Ama yaşadığı keder tanıdık geliyordu. Kapının diğer tarafında bekledim ve sadece iki dakika sonra kraliçe hızlı adımlarla dışarı çıktı, ben de onu takip ettim.

",," dedi Solana, sesinde duygudan eser kalmamıştı. Savaşçı modundaydı, yüzü kararlıydı. "Tek yapmamız gereken Marissa' ve tüm Nightling'lerin civarda olduğunu doğrulamak, sonra da o silahı kapıp hepsini öldürmek. Seni bunu yapabilecek kadar uzun süre hayatta tutacağım."

Başımı salladım. "Eğer olması gerektiği gibi çalışırsa, bu süreçte beni öldürecek ama

Marissa kelepçeyi takmadığı sürece benimle gelsin." Ona göstermek için kolumu kaldırdım.

Başını salladı. "Blair'in annesi bunun böyle olmadığını doğruladı. Marissa'nın her nedense Gölge Kılıcı ya da kelepçe yüzünden ölmediğini söyledi. Onunla dövüştüğümü."

Nasıl ölmek üzere olduğum hakkında konuşuyor olmamız biraz tuhaftı ama bu durum olağan bir şeymiş gibi geliyordu.

Sonraki yarım saat boyunca sessizlik içinde, eyere vuruşumda kıcımlı acıtan hızlı bir tempoyla yol aldık. Sonunda Marissa ve Nightling'lerinin ev dedikleri yere yaklaştığımızda yavaşladık ve atlarımızı bağladık. Gölge Kılıcı'nın kılıfını tutarken ellerim sinirden titriyordu. Yanric'in omzumda korkuyla biraz titrediğini bile hissettim. Diğer herkesi kurtarmak için hayatımı vermeyi kabul etmiş olmam, korkmadığımı anlamına gelmiyordu. Dehşete kapılmışım.

Solana önümde durdu, uzanıp omuzlarımı kavrarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. "Sadakatin ve hizmetin için teşekkür ederim. Keşke bu yükü senden alıp kendim yapabilseydim ama yapamam." Sanki çatlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Ve bilmeni isterim ki... bana da bir şey olsa bile, babana bakılacağından ve Yıldızlı Şehir'de her zaman bir işi olacağından emin oldum."

Ağlamamak için kendimi zor tutarken nefes alışverişim yoğunlaştı. "Çok nazıksın. Teşekkür ederim." "En azından bunu yapabilirim. Hazır mısınız?"

Güçlerim olduğunu ve toplum tarafından dışlanan sihirsiz bir kız olmadığımı ilk öğrendiğimden beri, bir fark yaratmak için sihirle büyük, unutulmaz bir şey yapmak istediğimi hayal etmişim. Bu aklıma gelen en büyük şeydi - Marissa'nın ne pahasına olursa olsun durdurulması gerekiyordu. Karanlık geri döndükçe üzerime sızan uyuşukluk ve depresyon katmanlarını şimdiden hissediyordum ve buna yenik düşmeden önce bunu sona erdirmek istiyordum.

Başımı salladım. "Hazırım." Çok herkesi özleyecektim ama yıllarca huzur içinde yaşayacaklarını bilmek, bir ayağımı diğerinin önüne bunu yapmak için ihtiyacım olan rahatlığı verdi.

Kampa doğru yürüdük ve hemen bir kalabalığın gürültülü mırıltısını duydum. Yanric önden uçtu ve raporu titrek bir sesle geri geldi. *'Şehirde binlerce Nightling var. Hepsi gölge formunda Yıldızlı Şehir'e uçmaya hazırlanıyor. Marissa at sırtında onlara liderlik ediyor.'*

Gölge formlarında uçarlarsa, hepsini öldürmek için ihtiyacım olan bir millik yarıçapın dışına çıkarlar. Hızlı hareket etmeliydik.

"Hepsi burada ve taşınmaya hazırlanıyorlar. Hazırlan," dedim Solana'ya ve çantayı yere bıraktım. Bana endişeyle baktı ama başını salladı, avuçlarının içine ışık büyüü çekti ve önümde durdu.

İşte bu kadar. Bu şu anda gerçekleşiyordu ve kaybedecek bir an bile yoktu. Eldivenlerimi çıkarıp titreyen ellerimle Gölge Kılıcı'nın bulunduğu çantanın kilidini açarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Kutunun üst kısmı açılarak siyah, metal benzeri bir madde ortaya çıktı. Sağlam görünüyordu ama aynı zamanda beni hafifçe korkutan hareketli bir gölge ile sürünüyordu. Etrafıma bir kalkan çektim ve bıçağın sapını kavradım. Tenim soğuk, siyah, gölgeli metale dokunduğu anda havada çok sayıda tiz çılgık çınladı.

Ayağa kalktım, hançeri havada tuttum ve gücümü bıçağa aktardım. Bunu yaparken kalkanım kırıldı ve benden uzaklaştı. Sanki küvetteki bir gider çekilmişti ve bir anda büyüümün her damlası bıçağın içine çekildi. Nefes almak, göz kırpmak, düşünmek zordu. Zar zor ayakta durabiliyordum. Yer sarsıldı ve ardından Nightling'lerden oluşan bir duvar hem insan hem de gölge formunda üzerimize doğru koşmaya başladı.

"Kalkanım gitti." Gölge Kılıç ellerimde berrak kristalden katı bir parçaya dönüşmeye başlarken bir şekilde kelimeleri buldum.

Ne Fae'si?

'Yeterince iyi değilsin,' diye bir erkek sesi kafamın içinde alay etti.

"Hain," dedi hırıltılı bir kadın.

Sesleri duymazdan gelerek dişlerimi sıkıyorum.

"Seni yakaladım," diye homurdandı Solana ve sonra ellerini çırpı. Avuçlarından bir güneş ışığı dalgası fırladı ve yaklaşmakta olan Nightling savaşçılarının ilk sıralarına çarptı. Aynı anda bileğimdeki kelepçe, Marissa'yla olan bağlantım, yarıldı ve yere düştü.

bir şok kapladı.

Bunu hissetmiş olmalı - ölmekte olduğumu hissetti ve çıkardı, bu şekilde hayatta kalacaktı. Ya da en azından denedi.

Tüm vücudum titremeye başlamadan önce bunu fark edecek zamanı ancak bulabildim. Titriyordum, kafatasımı parçalayan bir baş ağrısı beni çarparken dişlerim takırdıyordu ve Gölge Kılıç, şimdi Kristal Kılıç olarak adlandırılması daha uygun olsa da, bana Ölümsüz Ateş'i hatırlatan parlak bir mor renkte parlamaya başladı.

"Solana, *hareket et.*" Vücudumda bir elektrik birikimi vardı ve patlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Kraliçe bana baktı, ellerimdeki parlayan kılıca bir kez baktı ve kenara çekildi.

Bıçak mor bir ışık ağına dönüşerek patladığında Nightling ordusu bizden sadece birkaç metre uzaktaydı. Ondaki gelen şeyi başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Orada bulunan her bir Nightling için, parlayan ışıktan bir ip silahtan fırladı ve ister gölge ister fae formunda olsun bir Nightling'in etrafını sardı.

Nightlingler kıpırdandılar, çığlık attılar, bağlardan kurtulmaya çalıştılar ama mor ip onlar için çok fazlaydı. Görünmeyen bir güçle onları bıçağa doğru çekti. Onları çekerken beni de tüketti. Vücudumdaki her hücre yandı. Bıçağa tutunmak için kendimi zorlarken acı içinde çığlık attım. Sonra, binlerce Nightling kılıcın içine çekildi, formları gölgeye dönüşmeye zorlandı. Bu neredeyse anlık bir olaydı ve hayatım boyunca bu lanetle yaşamış olmama rağmen, hiç o kadar acı hissetmemiştim. Ölümü bekledim ama gelmedi. Bunun yerine, gittikçe daha fazla mor parlayan ipler siyah ipleri getirdikçe ve bıçak tekrar kararmaya başladıkça acı çektim. Kristal berraklığından laciverte ve sonra yavaşça siyaha döndü, belki de sadece vücudumun çektiği acıdan dolayı yavaş görünüyordu.

Halsizlik beni ele geçirince dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışlarım yanımda ağlayan Solana'ya kaydı. "İşe yarıyor," dedi.

Neden ağlıyordu? Eğer işe yarıyorsa, bu iyiydi.

Ellerime ve kollarıma baktığımda derimin sanki bir aylık bir cesetmişim gibi gri, kül rengi ve kuru olduğunu gördüm.

"Oh, Fallon." Solana eğildi ve karanlık bir şey alıp göğsüme dayadı. Aşağı baktığımda onun Yanric olduğunu gördüm, gevşek ve cansızdı, gagası kireçliydi ve ikiye ayrılmıştı.

"Hayır," diye nefes aldım ve şimdi zaman durmuş gibiydi.

Bıçağa baktım ve son zerreciklerin de içine çekildiğini gördüm, elimdeki silah artık gece kadar siyahtı. Ve işte o zaman bakışlarım Marissa'ya takıldı.

Ellerinde alev silahları ve gözlerinde intikam ateşiyle bize doğru geliyordu.

Ama bıçağı emmedi - kanım gerçekten de onun için bir tür tedaviydi. "Mar-issa," diye mırıldandım, artık düzgün nefes alamıyordum.

Solana Yanric'in bedenini bıraktı ve döndü, avuçlarından çıkan ışıklar gecenin içinde yaylanarak Marissa'yı buldu.

Hava almak için savaşıırken görüş alanımın kenarlarında siyahlık dans ediyordu. Tekrar çimlerin üzerine yığıldım ama dövüşü izleyebilmek için başımı eğdim. Eğer öleceksem, beni doğuran ama beni hiç sevmeyen o kötü kadının bu diyardan gittiğini bilerek gitmek istiyordum.

Solana ve Marissa'yı tüm ihtişamlarıyla dövüşürken izlemek çok güzel bir şeydi. Ateş, gölgeler, ışık, şok dalgaları... Gökyüzünde patlayan sihirli bir kaleydoskopun içine bakmak gibiydi.

Marissa Solana'nın karnına siyah bir metal parçası gönderdiğinde, Lorraine'in yanılıp yanılmadığını, bir şekilde olayları yanlış yorumlayıp yorumlamadığını merak etmeye başladım. Solana yere düştü, bir eliyle kanayan karnını kavrarken diğer eliyle şok dalgası üstüne şok dalgası fırlatıyordu. Ama Marissa kazanıyordu. Tanıdık yılanının çimlerin üzerinde kayarak Solana'ya doğru ilerlediğini görebiliyordum.

Hayır.

Onu uyarmak zorundaydım.

Ama sesim gitmişti, hayatım da neredeyse gitmişti. Bilincimin kaybolduğunu hissedebiliyordum. Ormanın kenarından gelen bir hareket bakışlarımı kaydırdı.

Ariyon?

Erkek arkadaşım parmak uçlarında yürüyor, kılıcını havada tutarak Marissa'nın arkasından geliyordu. Gölge Kılıcı'nı düşürdüm ve artık hava olmadığını fark ettiğimde boğazımı tırmaladım.

İşte o zaman Ariyon bıçağını Marissa'nın boynunun arkasına doğru temiz bir kavis çizerek indirdi ve kafasını kopardı.

Marissa'nın başı yere çarptı ve ben
gülümsedim. Mutlu ve tatmin olmuş bir şekilde
ölebilirdim.
Ruhum bedenimi terk etmeden önce gördüğüm son şey Eden'ın perişan yüzünün yüzerek
görüntüye gelmesiydi ve sonra her şey karardı.

OceanofPDF.com

NINETEEN

EDEN

Fallon'un öylece ölmesine izin veremezdim. Cidden benden hiçbir şey yapmamamı bekleyemezdi. Akademi'de okula başladığımdan beri kendimi dışlanmış, Batı Yakası'ndan gelen, arkadaşı ve ailesi olmayan güçlü bir kız gibi hissediyordum. Sonra Fallon çıkageldi, benim gibi biriydi ve onunla hemen bağ kurmuştum. Kardeş gibi olmuştuk ve savaşmadan gitmesine izin vermeyecektim.

Kucaklaşma partisini planladığında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Herkes anlayamazdı ama ben anladım. Ve partiden döndükten sonra, bu daha da açıktı - saate bakıyordu, ayaklarını yere vuruyordu, endişeliydi ama yorgun olduğundan ve yatmak istediğinden bahsediyordu. Ben de uyuyormuş gibi yaptım ve Gölge Bıçak çantasını alıp gizlice dışarı çıkmasını dehşet içinde izledim.

O zaman aptalca bir şey yapacağını biliyordum, olmasına izin veremeyeceğim bir şey. Ariyon ve Ayden'i uyandırıp Nightling'lerle tek başına savaşacağını düşündüğümü söyledim ve onlar da benimle birlikte onu takip etmeyi kabul ettiler. Kraliçe ile buluştuğunu gördüğümüzde şok olmuştuk. Kraliçe Solana'nın aslında Fallon'la birlikte intihar görevinde olduğunu ancak onları Kraliyet Muhafızları olmadan şehirden kaçarken gördüğümüzde anladım.

O kadar arkalarından gitmiştik ki birkaç kez onları kaybettik. Sonunda gökyüzünde parlayan mor bir ışık gördük ve korkunç bir manzarayla karşılaştık.

"Solana Teyze," diye nefes aldı Ariyon, atından atlayıp kılıcını çekerek. Marissa Kraliçe Solana'yı kıştırmıştı ve yılan tanıdığı ona doğru koşuyordu ama Ariyon'un gördüğünü sanmadığım şey Fallon'du. Çimlerin üzerinde neredeyse baygın yatıyordu, solgun ve... Çürümek doğru kelime değildi ama yarı ölü görünüyordu.

Ayden'le birlikte bindiğim attan kayıp çimenlerin üzerinde koşarken hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. Ariyon Marissa'nın kafasını kestiğinde zar zor tepki verdim. Kafası yere çarptığında çıkan mide bulandırıcı gümbürtünün sesi beni ürpertti ama devam ettim. Son nefesini verdiği anda en iyi arkadaşımın başında durdum.

"Fallon!" Omuzlarını sarsmak için dizlerimin üzerine çökerek çığlık attım. Başı bir sağa bir sola sallanıyordu. "Ariyon!" diye bağırdım. Çıplak tenine dokunmadan nabzını kontrol edemedim.

Bir anda yanımdaydı, parmakları boynundaki nabız noktasının üzerinde geziniyordu.

Korkularımı doğrularken insanlık dışı bir feryat geceyi böldü. "Kurtar

onu. Artık güçlerini tamamen geri kazandın."

Ayden Fallon'un öldüğünü doğrulayınca geriye doğru sendeledi ama ben bunu aklımdan çıkardım. Şu anda bununla başa çıkamazdım. Ariyon onu kurtaracaktı, yaptığı şey buydu.

Ellerini göğsüne koydu ve derin bir nefes aldı ama hiçbir şey olmadı, çarklar normalde bir iyileştirme yaptığında olduğu gibi dönmedi bile.

"Hayır, hayır, hayır, hayır,"

dedi Ariyon. "Ne oldu?"

Yüzünde mutlak bir dehşetle bana baktı. "Normalde olduğum gibi Sonsuzluk Diyarı'na çekilmiyorum..."

Kaşlarımı çattım. "Neden hayır-"

"Orada değil," dedi Ayden sessizce.

Ariyon o anda tamamen yenilmiş bir şekilde kendi içine çöktü ama ben bir sorun çözücüydim. Bunu kabul edemezdim, bu yüzden ayağa kalktım ve ormanın zeminini adımlamaya başladım.

"Bir çözüm yolu olmalı, Fallon'un olduğu yere gidip onu eve getirmenin bir yolu olmalı. Bu son olamaz!" İnledim. Fallon'un Ariyon için ikinci hayatından vazgeçtiğini biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı. Bunun Pax gibi hayata geri dönemeyeceği anlamına geldiğini biliyordum ama aynı zamanda öldükten sonra ortadan kaybolduğu anlamına da mı geliyordu? Kader bu kadar acımasız olabilir miydi?

Kraliçe Solana toplandığımız yere doğru bir adım attı, eliyle karnındaki yarayı bastırıyordu. Fallon'a kaşlarını çatarak baktı. "Geçit açabilirsin," dedi kraliçe ve ben donakaldım.

Nefesim kesildi. "Sonsuzluk Diyarı'na açılan geçit mi?"

Başını iki yana salladı. "Fallon Kül ve Gölge Evi'nden. Yeniden Doğu Diyarı'nda olacak."

"Oraya hiç gitmedim. Bu imkansız," dedim.

"Var," diye araya girdi Ariyon, ilk kez umutlu görünüyordu. "Sana o yerin enerjisini verebilir ve onu bulmana yardım edebilirim."

Beni enerjiyle beslemek mi? Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl çalışacağını gerçekten bilmiyordum.

Uzandım ve sakaklarımı ovuşturdum. En son Meadowbrook Dağları'nda tek başıma bir geçit neredeyse . Benden çok şey götürmüştü. Ama Fallon haklıydı, onsuz da yapabiliştim.

"mi?" Emin olamayarak sordum.

Başını salladı. "Yön bulma gibi. Hadi deneyelim."

Fallon için her şeyi denerdim. Uzanıp ilk kez en iyi arkadaşımın yanağını okşadım, dün geceki kucaklaşma partisinden önce tüm arkadaşlığımız boyunca hiç dokunmamıştık. Acı içinde haykırmadığı gerçeği, ruhunun artık bedeninde olmadığı gerçeğini pekiştirdi ve bunun kesinliği beni tamamen çözme tehdidinde bulundu.

Yanric'i taşlaşmış bir tahta parçası gibi göğsünde görmek beni neredeyse bir delilik sarmalına sürüklüyordu.

"Tamam, deneyelim," .

Kraliçe Solana'nın koçluğu ve Ariyon'un enerji-işaret rehberliğiyle, kuru, kabuklu toprak ve karanlık gökyüzüne sahip korkunç bir diyara bir portal açmayı başardım.

Ariyon içeri girmek için hamle yapınca Ayden uzanıp onu geri çekti. "Bir daha olmaz, kardeşim. Ve bak, o burada değil."

Bir tür karanlık deliğin üzerine yerleştirilmiş bir köprüden geçmek için bekleyen bir sıra insan vardı ama Fallon'u hiçbir yerde göremedim.

"Fallon!" Açık alana doğru bağırdım ve bekleyen yüzlerden birkaçının bana dönüp ters ters bakmasına neden oldum.

"Ariyon, ona tekrar dokun." Solana'nın sesi keskindi ve neredeyse portal üzerindeki kontrolümü kaybederek başımı ona doğru çevirdim.

Fallon'un teni farklıydı, biraz daha az gri ve ceset gibiydi.

Ariyon yere düştü, ellerinin üzerindeki tekerlekler dönerken omuzlarını kavradı ve sonra hareketsiz kaldı, gözleri kapandı.

"Onunla birlikte," dedi Solana bana. "Onu takip et."

Onu takip etmek mi? Nereye takip edeyim? Benden hiç gitmediğim yerlere geçit açmamı istiyordu! "Burayı enerji yoluyla hissedebiliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Sanırım öyle."

"Ariyon'a dokun, nereye gittiğini takip et," dedi Solana, bana yol göstererek.

Sertçe yutkundum, Yeniden Doğu Diyarı'na açılan kapıyı çökerttim, o kadar ileri gittiğime bile şaşırdım. Tüm bunlar benim için normalin çok dışındaydı. Bunu öğrenmenin onlarca yıl alacağını sanıyordum.

"Yapabilirsin," dedi Ayden beni cesaretlendirerek. "Fallon için."

Alnımdan aşağı ter damlıyordu. Yorgun ve korkmuştum ama başımı salladım. O kız için her şeyi denerdim.

TWENTY

FALLON

Gözlerimi açtım ve sülfür kokusu burun deliklerime çarptı, ardından yoğun bir sıcaklık geldi.

"*Fallon!* Yanric çılgık attı ve ben de karanlık gökyüzüne baktığımda tanıdığının çılgınca bir uçuş düzeniyle bana doğru geldiğini gördüm.

Yan bana doğru uçuş ve yönümü bulmak için etrafıma bakarken onu göğsüme bastırdım. "*Yaşıyorsun,*" diye inledim ama sonra nerede olduğumuzu fark ettim. Bir köprünün üzerinde duruyordum, ayak bileklerim aralarında bir zincirle birbirine zincirlenmişti ve aynı zincir bileklerimde de vardı. Köprünün üzerinden baktığımda uçsuz bucaksız siyah bir boşluk gördüm. Kalbim çırpınıyor, endişe beni canlı canlı yemekle tehdit ediyordu.

Dipsiz Kuyu.

Arkama baktığımda, benim gibi zincirlenmiş, köprüye çıkmak için bekleyen diğerlerini gördüm.

Gölge Kılıcı'nı kullanma anım ve ardından ormanın zemininde ölmem aklıma geldi. İşte bu kadar. Bu benim kaderimdi.

Karanlığın sonsuzluğu.

"*Bunu Ariyon'u kurtarmak için yaptık. Herkesi kurtarmak için,*" dedim Yanric'e, sanki bana bunun hâlâ iyi bir fikir olduğunu, doğru seçimi yaptığımızı söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Köprü sallandı ve neredeyse denize düşüyordum. Çılgık atarak boştaki elimle ince yan korkuluğu, diğer elimle de Yanric'i kavradım.

"*Seni seviyorum,*" dedim tanıdığımıza.

Ben de seni seviyorum. Sana hizmet etmek bir zevkti Fallon. Doğru seçimi yaptık. İyilik yapmak her zaman doğru seçimdir.

Köprü tekrar sallandı, bu sefer daha şiddetli bir şekilde, sanki beni atmaya çalışıyormuş gibi. Kenarlara tutundum ama sadece daha fazla sallandı ve kendimi kaçınılmaz olana hazırladım: sonsuza dek karanlığa gömülmek.

Tam pes edip köprünün beni üzerinden atmasına izin vermeye hazırlanırken, gök gürültüsü gökyüzünü yırttı ve önümdeki bulutlar sanki fermuarları açılmış gibi yırtıldı. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak için kolumu kaldırmak zorunda kaldım.

"Fallon Bane, yargılandın!" çok sayıda tanıdık ses gürledi.

Kolumu indirdim ve Çekirdek ile yüz yüze geldim. Dişi Fae tarafı hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Ve layık görüldünüz. Tıpkı tanıdığınız gibi."

Yanric'e gülümseyerek baktım, ancak yargılanmanın ve değerli bulunmanın gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geri dönebilecek miydik? Ariyon ve babamı tekrar görebilecek miydik? Köprü ayaklarımın altından kayıp giderken içimden kahkahalar yükseldi ve karanlığa gömüldük... Ama sadece bir saniyeliğine... Ayaklarım sağlam zemine basmadan ve bulaşıcı bir gülümseme takınan Grim'in önünde durmadan önce.

Arkasında daha önce hiç görmediğim dev altın kapılar vardı ve parmaklarını şıklatarak kapıların açılmasını sağladı.

"Sonsuz bir cennete hoş geldin Fallon. Bunu hak ettin," dedi hafifçe eğilerek.

Oh... Eve gitmiyorduk ama Sonsuzluk Âlemi'sonsuz dek yaşayacaktık. Yanric'in omzumdaki tüneğinden başını sallayarak onayladığını görmek için ona baktım.

Grim'e "Teşekkürler," dedim ve o da bana gülümseyerek başını salladı.

Altın kapılara doğru iki adım atmıştım ki kapıların diğer tarafında bana doğru yürüyen bir figür belirdi. Kapının hemen içine girene kadar

Pax'i tanıdı. Dövmeleri gitmişti. Dizlerine kadar inen gümüş bir tunik ve beyaz bir pantolon giymişti. Bana doğru koşarken sırtıyordu, kollarını bana doladı ve beni yerden kaldırdı.

"Hayır!" Çığlık attım, acıya hazırlandım... ama acı hiç gelmedi.

Gülerek beni etrafında döndürdü ve sonunda beni yere bıraktı. "Burada lanet yok Fallon. Acı yok. Gözyaşı yok."

Yüzüme yayılan sırtışa engel olamadım ve Yanric büyük bir sesi çıkardı. Lanet yok muydu? Acı çekmeden istediğim kişiye sarılabilir ya da dokunabilir miydim?

Pax gülümsemesini engelleyemedi. "Tanışmanı istediğim o kadar çok insan var ki. , benim-"

"Fallon!" Ariyon'un sesi arkamda gümbürdedi ve kaskatı kesildim.

Döndüğümde içimdeki hava boşaldı, mavi kırbaç benzeri bir ip belime dolandı ve beni cennetin kapılarından uzaklaştırdı. Ariyon'un büyüünün gücü beni Grim'in onunla tartıştığı yere geri çekerken ayaklarım yerde sürüklendi. İkisinin de ötesinde Eden, Kraliçe Solana ve Ayden'in ormandan izledikleri açık bir portal vardı. Onların bulunduğu yeri öldüğüm yer olarak tanıdım.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırды Grim Ariyon'a, kılıcını kapıp dikkatimi Eden ve diğerlerinden uzaklaştırarak.

Sertçe yutkundum. Ariyon'un benim yüzümden incinmesini istemiyordum. "Ariyon, sorun yok. Beni Sonsuzluk Âlemi'ne alıyorlar. Ben . Beni bir gün göreceksin." Ona gülümsedim ama o başını salladı ve uzanıp beni omuzlarımdan kavrayarak arkasına sıkıştırdı. Kendini Grim ile benim aramda konumlandırmıştı.

Tekrar bana baktı. "Sana şimdi ihtiyacım var. Babanın sana ihtiyacı var. Eden, Ayden, hatta Solana teyzem, *hepimizin* sana ihtiyacı var."

Suçluluk duygusu kalbimin üzerine ağır bir battaniye gibi çöktü. "Senin incinmeni istemiyorum." Dürüst olmak gerekirse, cennetin huzurlu hissi ve lanetsizlik vaadi de bana cazip , özellikle de sonsuzluğu Dipsiz Kuyu'da geçirmeyi beklediğimi düşünürsek.

Gülümsedi. "Grim seni benden alamayacak." Sonra gülümsemesi yüzünden silindi ve yerini bir savaştının bakışlarına bıraktı. İki katana tuttuğunu ve fırlatma yıldızlarıyla dolu bir göğüs plakası taktığını görünce dehşete kapıldığım Grim'le yüzleşmek için geri döndü. Ariyon'un sadece bir kılıcı vardı.

Sertçe yutkundum, bunu bir şekilde ayırmaya mı çalışsam yoksa Ariyon'u ikna etmeye mi çalışsam diye düşünürken erkek arkadaşım bana ciddi bir bakışla baktı. Kılıcını havada tutarak, "Geri çekil," diye homurdandı. Sesinin derin tınısı kollarımın titremesine neden oldu. Kenara çekilerek endişe içinde olanları izledim.

"Bu işler böyle yapılmaz, Maven," diye homurdandı Grim. "Eğer bundan sağ çıkarsan, ölüm döşeğinde olmadığın sürece buraya bir daha gelmen yasaklanacak."

"değil," dedi Ariyon ona ve sonra derin bir nefes aldı.

Grim hırlayarak iki bıçağını da uzattı. "O benim. Kapıları çoktan geçti."

Ariyon başını salladı ve sonra kolunu yana doğru savurdu, mavi kırbaç tekrar fırladı. Kırbaç bir saniye önce kaybolmuştu ve bir saniye sonra avucundan fırlayıp Grim'in yüzünü keserek kan akıtmaya başladı.

Grim tepki vermek için hiç vakit kaybetmedi. Durduğu yerden fırladı ve koşarak ondan kaçmaya çalışan Ariyon'la çarpıştı. Ölümün bekçisi erkek arkadaşımı sırt üstü yere düşürdü. Sonra kılıçlarından birini indirdi ve ben çığlık attım ama Ariyon yuvarlanarak yoldan çekildi ve ayağa kalktı.

"Bire bir!" Eden anons etti ve başımı kaldırdım, açık portaldan izlediklerini tamamen unutmuştum.

Yanric omzumda dimdik durup dövüşü merakla izlerken kalbim göğsümde sıkıştıyordu. Grim ve Ariyon kılıçlarıyla birbirlerine vuruyorlardı. Ariyon'un sadece tek bir kılıcı olmasına rağmen kendini tutuyordu ama Grim kızgın ve bu dövüşü kazanmaya kararlı görünüyordu. Ariyon'u bir kayaya doğru itiyordu ve Ariyon sonunda kapana kısıldığında, Grim kılıcına sertçe indi, metali ikiye böldü ve Ariyon'u körelmiş bir kütükle bıraktı.

Ariyon bir şey yapamadan Grim kılıç kolunu indirdi ve dirseğiyle Ariyon'un çenesine vurarak onu parçaladı. Ariyon Grim'in yüzüne doğru hırlarken boynundan aşağı taze kan aktı. İleri fırlayan Ariyon Grim'e kafa attı, çatlayan alınların sesi Eden ve benim irkilmemize neden oldu. Grim geriye doğru sendeledi ve düşüncelerini temizlemek istercesine başını salladı.

"İkiye iki!" dedi Eden.

Grim iki kılıcını da havaya kaldırmış, sanki çoktan kazanmış gibi Ariyon'a bakıyordu ve midem bulandı. Ariyon mavi enerji kırıncasını ya da her neyse onu çağırdı ve savurdu, ama Grim Ariyon'a doğru ilerlerken kılıçtan kolayca kaçtı.

Ariyon'un yüzünde bir korku parıltısı belirdi ve içimde panik yükseldi. Bir gün o altın kapılardan içeri girip sonsuzluğu acı çekmeden geçirmeyi ne kadar istesem de, Ariyon'un beni kaybedebileceği korkusunu görmek kalbimi kırdı. Onunla daha fazla öpüşmek, sanat atölyesinde onu yaratırken izlemek, daha fazla kahkaha atmak istiyordum. Ariyon haklıydı. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı vardı. Babamın ve Eden'in da.

Grim kılıçlarını kaldırıp Ariyon'a doğru koşmaya başladı ve ben de ileri atılarak kendimi ikisinin arasına attım.

Grim kayarak durdu ve son anda kılıçlarını indirdi. "Lütfen," diye fısıldadım ve bana dik bir çene ve alevlenmiş burun delikleriyle baktı. "Burası *benim* alanım. Kurallar var," diye hırladı.

Yanımdan mavi bir ışık patlaması yayıldı ve Grim'in kolunu kesti ve gözleri neredeyse öfkeyle parladı.

"Bu üç oldu!" Eden çılgılık attı. "Dövüş hiç durmadı. Kurallara göre yapman gereken-"

Grim bileğine bir fiske vurdu ve Eden'in geçidi kapandı. Sertçe yutkundum, içimde dehşet yükseliyordu.

Grim omzumun üzerinden Ariyon'a baktı. "Seni bir dahaki görüşüm kendi ruhun cennete girdiğinde olacak. Bu vesileyle benimle başka ruhlar için pazarlık yapman yasaklanmıştır."

Ariyon kollarımdan tuttu ve beni göğsüne bastırdı. Grim' "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra düşüyordum.

MY EYES SPRUNG Solana ve benim Nightling'leri yendiğimiz ormanda otururken nefes nefese kaldım. Eden'in gözyaşlarıyla kaplı yüzü gözümün önüne geldi ve hıçkırıklara boğulmamak için omuzlarımı tuttu. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım."

Yanric omzumdan Eden'in göğsüne uçtu, o da beni bırakıp onu tuttu.

O da hayattaydı, Işığa şükürler olsun.

Solana Eden'in arkasında duruyordu; yaralıydı ama hayattaydı ve bana gülümsüyordu. "Başardık," dedi.

Yerdeki Gölge Kılıcı'na baktım. Yine siyahtı ama içinde hapsolmuş Nightling ruhlarıyla yüzerken neredeyse canlı görünüyordu. Tekrar yüzüne baktım ve başımı salladım. "Yaptık."

Eden kalkmama yardım etti, Ayden ve Hayes de bıçağı çantaya geri koymadan önce omzumu

"Fallon," dedi Ariyon arkamdan.

Döndüm, kollarına ve beni havada tutarken bacaklarımı beline doladım.

"Birlikte yaşlanma dileğimi gerçekleştiremeyebilirim ama sanırım bize birkaç yıl kazandırdım," diye nefes aldı boynuma karşı.

Başımı salladım ve onu öpmek için geri çekildim.

"Şimdi gücümün yarısını geri al. Karanlıkla tek başına savaşmanı istemiyorum," diye emretti.

Kabul etmek istememiştım ama ağır uyuşukluğun ruhuma geri döndüğünü hissetmeye başlamıştım bile.

"Emin misin?" diye sordum. "Benim için her şeyden vazgeçtin ve şimdi bir daha Grim'le pazarlık bile yapamazsın. Bir daha asla başka bir hayat kurtaramayacaksın." Bir Maven şifacısı olarak ettiği yemini ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu düşündüm.

"Seninkini kurtardım. Bu bana ömür boyu mutluluk vermeye yeter," dedi.

Memnuniyetle iç çektim. Tüm olasılıklara rağmen, bir şekilde bu durumdan canlı ve birlikte çıkmayı başarmıştık; bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ve bunun için gerçekten minnettarım.

EPILOGUE

"Pastayı unutma!" Sorrel babamın doğum günü pastasını almak için mutfağa geri dönerken ben de "Pastayı unutma!" dedim.

Babamın Ariyon, Ayden, Eden, Hipsie ve diğer partililerle sohbet ettiği oturma odasına koştuk.

"Mutlu yıllar!" Sorrel ve ben hep bir ağızdan bağırdık.

Pastayı ona yaklaştırdığımızda babam kocaman bir sırtışıyla sandalyesinde döndü ve daha dik oturdu. Elbette en sevdiği pastaydı, bal sırlı bademli portakallı.

Bir yıl önce bugün, Isariah'taki kulübemizin zemininde ölmek üzere yatıyordu ve şimdi ona Bane Malikanesi'nde tüm ailemiz ve dostlarımızla birlikte büyük bir parti veriyorduk.

Ariyon geldi ve pastayı keserek herkese birer parça dağıttı. Ayden duvara yaslanmış, kollarını Eden'e dolamıştı. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve Kraliçe Solana aslında onların birlikteliğini onaylıyordu ki bu, çıkmaya başladığımızda Ariyon ve benim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Kim bilebilirdi ki? Belki bir gün evlenirler ve Eden kraliçe olurdu.

Nightling Savaşı bittikten yaklaşık iki ay sonra Ariyon, Emmeric'e bir mektup gönderdi. Bilmemem gerekiyordu ama yanlışlıkla Ayden'e anlatırken kulak misafiri olmuştum. Emmeric'e, artık güçlerimizi paylaştığımız için kısalan ömrünün beni de kapsayıp kapsamayacağını ve ne zaman öleceğini sormuştu. Görünüşe göre beni geride bırakıp yalnız mı yaşlanacağını yoksa birlikte mi gideceğimizi bilmek istiyordu.

Bundan iki hafta sonra, kalem bulamadığımda ve masasına baktığımda cevabı gördüm.

*Dearest Prince Ariyon,
Yes, sharing powers with Fallon has robbed her of some of her life
force as well, but in doing this, you have extended your own. I have seen
that you both perish at around age forty when the moon is full and the
leaves on the trees are orange and about to fall. Before winter.
Kindest regards,
Emmeric*

Mektubu çekmeceye kapattım ve bir daha hiç bahsetmedim. Ariyon bana Son Savaş sırasında öleceğimin söylendiğini hâlâ bilmiyordu ve ben de onun kendi sırrını istediği kadar saklamasını istiyordum. Kırk yaş, yaklaşık babamın yaşı, gitmek için iyi bir zamandı. Düşündüğümde daha uzun yıllardı ve her birini Ariyon'la geçirdiğim minnettar olacaktım.

Ben çatalımdaki balı yalarken odanın öbür ucundan beni izliyordu ve karşımda durup başını salladı.

"Ne?" Ben sordum.

Kıkırdadı ve uzanıp burnumun ucundaki bir şeyi sildi. "Yüzün bal içindeyken bile odadaki en güzel kadın sensin."

Ona sııttım. "Burnuma bal sürerek resmimi yapmalısın."

Bu onu göbekten güldürdü - oh Light, bu sesi nasıl da severdim. Ne kadar mutlu olduğunu gösteren derin, hırıltılı gümbürtüler.

"Fallon? Eden?" diye seslendi babam köşeden.

Mable ile sesler.

"Geri döneceğim," dedim Ariyon'a ve yanımda Eden olduğu halde odayı geçerken yanağından öptüm.

"Ne ?" Ona sordum.

Mable ellerini gergin bir şekilde birbirine sürttü, sol elini sağ eliyle kapattı ve kaşlarını çattı.

"Yaralandın mı?" Eldivenli elimle onun eline uzanarak sordum. "Bir göz atabilirim."

Mable babamla gergin bir bakış paylaştı ve babam kıkırdadı. Mable başını salladı ve sol elini uzatarak küçük yeşil taşlı bir yüzük gösterdi. Yüzük parmağında.

Eden'a baktım, ağzı şoktan açık kalmıştı. Babam Mable'a gülümsüyordu. "Kızlar, Mable ve ben son birkaç aydır çıkıyoruz."

"NE?" Eden ve ben aynı anda çığlık attık ve odanın en az yarısının bakışlarını üzerimize çektik.

Mable boğazını temizledi. "Bunun ciddi bir şey olacağını anlayana kadar sana söylemek istemedik. Kalıcı bir şey."

Eden elini uzatıp benimkini kavradı ve annesine bakarken elini sıkıca tuttu. "Anne, bana bunun bir nişan yüzüğü olduğunu, evleneceğini ve kardeş olacağımızı söyle," diye yalvardı.

Mable kızına gülümsedi. "Bu bir nişan yüzüğü, ikinizin de onayıyla evleniyoruz ve bu sizi gerçekten de kardeş yapar."

Eden ve benim attığımız tiz çığlıklar camı kırabilirdi. O kadar çok çığlık attık ve zıpladık ki tüm oda konuşmayı bırakıp bize baktı.

"Babam Mable ile evleniyor!" Ben duyurdum.

Oda alkışlar ve tebriklerle inledi ve sonra tekrar babam ve Mable ile yüzleştim. Bu kez Mable babamın yanında, babamın kollarından biri ona sarılmıştı ve gözlerimin kenarlarından süzülen yaşlara engel olamadım. Babam her zaman ilk eşinden ve onu ne kadar çok sevdiğinden sevgiyle bahsederdi ve yeni birini bulmaktan vazgeçmiş gibi görünmesi beni her zaman çok üzmüştür.

"Oh, baba. Tabii ki onaylıyoruz." Bir onun, bir de onun eline uzandım ve ikisini de sıkıca kucakladım.

Mable gözünden bir damla yaş sildi ve babama baktı. Keskin bir gözle Eden'ı izliyordu.

"Senin için olmadığını duyduğuma çok sevindim Fallon, ama Eden? Peki ya sen?"

Eden'ın gözleri yaşlarla dolmuştu ve dudaklarını birbirine bastırıp ağlamamak için çabalarken dudakları incelmışti. Onu seven ya da kabul eden bir babaya sahip olmamakla mücadele ettiğini biliyordum ve benim babam bunun tam tersiydi. Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine kollarını açtı ve Mable kollarının arasına düştü. Sonra Mable'ı da kucakladığı sandviçin içine çekti ve Eden güldü. Bu an, tam burada, sonsuza dek hafızamda yer edecekti.

Sanki bu anı daha da güzelleştirmek istercesine, Ariyon arkamdan geldi ve kollarını bana doladı. "Bir kız kardeşin ve bir annen var. Daha ne istiyorsun?" dedi kulağıma.

Gülümseyerek ona döndüm. "Sana."

Gözleri neredeyse gümüş gibi parlıyordu. "Ben varım Fallon. Sonsuza kadar. Her zaman. Seninim."

Sırttım. Tek istediğim normal olmaktı. Ama bundan çok daha fazlasını elde ettim.

Ariyon Madden ile sonsuz öpücöklere, yeni bir kız kardeşe ve anneye ve hiç tahmin etmediğim kadar uzun yıllara sahip oldum.

Bu normal değildi, mükemmeldi.

THE END.

ABOUT THE AUTHOR

Leia Stone, aralarında Matefinder, Wolf Girl, Fallen Academy ve Kings of Avalier'in de bulunduğu çok satan serilerin *USA Today* çoksatan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitap satmıştır ve Fallen Academy serisi film için seçilmiştir. Romanları beş dile çevrildi ve hatta senaryo yazımıyla da uğraşıyor. Leia şehir fantezisi ve paranormal aşk romanları yazıyor ve bu romanlarda şımarık kadın kahramanlar ve karşı konulmaz aşklar yer alıyor. Kocas ve iki çocuğıyla birlikte Spokane, WA'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Bloom Books'taki tüm ekibe (özellikle Christa'ya) bu serideki ortaklıkları için çok teşekkür ederim. Editörüm Gretchen'a, Fallon ve Ariyon sizin editörlük uzmanlığınız ve muhteşem katkılarınız olmadan aynı olmazdı. Ayrıca, Bookcase Literary'deki temsilcilerim Flavia ve Meire'ye, ellerinden tuttuğunuz için, siz en iyisisiniz. Beni her zaman çılgın hayal gücümle paylaşmak zorunda olan kocam ve çocuklarıma, hepimizi sonsuz seviyorum. Ve son olarak, hiçbir zaman öyle hissettirmese de yaptığım şeye "iş" dememe izin veren muhteşem okurlarıma.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.